

ဓမ္မသဒ္ဓါမဂ္ဂ

ဓမ္မသဒ္ဓါမဂ္ဂ

ရင်ကိုပစ်ခွင်းခဲ့သော်လည်း

ဓမ္မသဒ္ဓါမဂ္ဂ

ပုံနှိပ်မှုကိရိယာများ

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ဒုတိယအကြိမ်၊

၂၀၁၄၊ ဇွန်။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ရွှေပဒေသာအောင်မြင်ဆက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

- ၁၆၀၀ ကျပ်

အုပ်ချုပ်

- ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဓါမောင်

ရင်ကိုပစ်ခွင်းခဲ့သော်လည်း

မမသဒ္ဓါမောင်

၈၉၅.၈၃

ရင်ကိုပစ်ခွင်းခဲ့သော်လည်း / မမသဒ္ဓါမောင်။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။

၂၆၅ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ရင်ကိုပစ်ခွင်းခဲ့သော်လည်း

“မ”ရဲ့မျက်တောင်တစ်ချက်လေးတစ်ခတ်မှာ...ကျွန်တော် ကျဆုံးခဲ့တယ်။ “မ”ရဲ့အပြုံးလေးတစ်ပွင့်မှာ ကျွန်တော် ဒူးထောက် ခဲ့ရတယ်။ “မ”အတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အသက်ကိုတောင်မှ စတေး ဝံ့တာပါ။ “မ”နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်လိုလိပ်ပြာမျိုးမှ... “မ”အနား မှာ ဝဲယုံတာကိုလက်မခံနိုင် ဘူး။ ကျွန်တော်ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်ဗျာ၊ ဟောဒီမှာ “မ”နင်းလျှောက်လိုက်။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကိုလမ်းခင်း ပေးထားတယ်။

တိမ်လွှာ

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို ကိုင်လှုပ်ဖို့ဆိုတာ အလွယ်ကူဆုံး အလုပ်တစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့...လိမ္မော်ပိုးနပ်ဖို့နဲ့ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ရှိဖို့လိုတယ်။ သာမန် မိန်းမတစ်ယောက်ကိုချဉ်းကပ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူကောင်း လွယ်ကူနိုင်ပေမယ့် သူမလို...အစစအရာရာပြည့်စုံပြီးသား မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်ကတော့ ခဲယဉ်းသား။ အဓိကကျ ဘာက အဲဒီမိန်းမရဲ့ အားနည်းချက်အညာကို မိမိရရ ကိုင်နိုင် ခို့မာယာတော့ မသုံးမပြစ်သုံးရမှာပေါ့။

နိုးယံ

အချစ်ဆိုတာ...သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့အရာတစ်ခုပဲ။
ကျွန်မ မသိခင် မမြင်ခင်လေးမှာ ကျွန်မရင်ကို အလစ်ဝင်
ရောက် စူးဝင်ခဲ့တဲ့ မြားတစ်စင်းနဲ့ တူလေရဲ့။ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့
အရာတွေနဲ့အတူ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေကိုပါ တစ်ပြိုင်နက်
ပေးတတ်တဲ့ အဲဒီအချစ်ဆိုတာကြီးကို...ကျွန်မ ကြောက်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သတိထားနေတဲ့ ကြားကပဲ အဲဒီ စီး
တောက်ကြီးကို ကျွန်မ ခံရဲကြီး...မျိုချခဲ့မိတယ်။

စိုးညမြ

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁)

တိမ်လွှာ
အသက်(၂၂)နှစ်
(၁၇-၇-၂၀၀၄) ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။

အပြာနုရောင် ဆေးသုတ်ထားသည့် အုတ်ဂူအသစ်လေးကို မျက်
တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေရင်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ လက်ကိုကျစ်
ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။ အသက်(၂၂)နှစ်ဆိုတာ လောကကြီးထဲ
မှာ ပျော်စရာတွေ ပြည့်နက်နေရမယ့်အရွယ်။ ခုတော့ ဒီအရွယ်လေးက
ဘက်ဂုထဲမှာ ထာဝရ လဲလျောင်းအိပ်စက်နေရပေပြီ။

အာရုံမှာ ဒရစ်ပျံ သွေ။ အောက်ဆီဂျင်ပိုက်တွေ တပြုတမကြီးဖြင့်
ရုန်းကန်လျက် ကယောင်ကတမ်းအော်ဟစ်နေခဲ့သည့်ပုံရိပ်တို့ကို ယခုထိုင်
မြင်ယောင်နေဆဲ။ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ တမ်းတ ရေရွတ်သွားခဲ့
သည့် အမည်သည်က ‘မ’တဲ့...။

“တောက်ကါ”

နာကြည်းစွာ ပွင့်ထွက်လာသည့် တက်ခေါက်သံက ဝန်းကျင်တစ်

ဝိုက် ကျယ်လောင်စွာ လွင့်ပျံ့ထွက်သွားသည်။

မဖြစ်သင့်ဘူး... ဒါလုံးဝမဖြစ်သင့်ဘူး...

ဘဝကို အပူပင်မဲ့ ဖြတ်သန်းနေသည့် သူ၏ညီလေးကိုမှ လောကကြီးက ဒီလိုမျိုး ဒဏ်ခတ်ရသတဲ့လား၊ အပြစ်ပေးရသတဲ့လား။ အိမ်မှာ အငယ်ဆုံး၊ နွဲ့ဆိုးဆိုးလို့ကောင်းတုန်း၊ ခွဲနွဲ့ကျကျသံ တည်သံဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်ခဲ့သည့် သူတို့အိမ်၏ ငွေဆည်းလည်းလေး...

ခုတော့ဖြင့် ပျက်စီးကြေခွဲခဲ့ရရာပါပြီကော...။

မိုးစက်တွေက လေအဝေ့မှာ တဖွဲဖွဲကျလာ၏။ မျက်ဝန်းတို့ကို မှိတ်ချလိုက်စဉ် မျက်ရည်ပူတို့က မိုးရေတို့နှင့်အတူရော၍ စီးဆင်းသွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း သည်းထန်လာသည့်မိုးရေတို့က သူတစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်ခဏလေးဖြင့် ရွှံ့ရွှံ့သွားစေ၏။

ပြင်ပမှစိမ့်တက်လာသည့် အေးချမ်းမှုက ရင်တွင်းရှိမီးတောက်ကို မငြိမ်းသတ်နိုင်ခဲ့။ တငွေ့ငွေ့တက်လာသည့်အပူငွေ့တို့က ရင်တစ်ခုလုံး လောင်ကျွမ်းစေသည့်နယ် အခံရခက်လေစွ။

“ညီ... သိပ်မကြာခင်မှာ ညီခံစားခဲ့ရတဲ့ဝေဒနာမျိုးနဲ့ထပ်တူ ဒီမိန်းမရဲ့နုလုံးသားကို ကိုကို ခွဲပြမယ် ညီ။ အသည်းကွဲပြီးသေတဲ့အထိ သူ့ကိုလက်စားချေမယ်လို့ ကိုကို... ညီကိုကတိပေးပါတယ်။ တမလွန်ကနေပြီး စောင့်ကြည့်နေပါကွာ”

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အုတ်ဂူလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး လေးပင်သောခြေလှမ်းတို့ဖြင့် သချိုင်းထဲမှ သူထွက်လာခဲ့၏။ ကျောခိုင်း နှုတ်ရစ်ခဲ့သည့်အုတ်ဂူလေးက သူမောင်းနှင်သည့် ကားအနောက်မြင်ကွင်းမှ တဖြည်းဖြည်းဝေး၍... ဝေး၍...။

“စစ်တုရင်”ပွဲမှာ Queen ကျသွားရုံနဲ့ ပွဲမပြီးဘူး “မိုးညပြီ”...။ မင်းရဲ့ လှည့်ကွက်ထဲမှာ မနူးမနပ်အရွယ်လေးမို့ နယ်စပ်လေးတစ်ခုပေါ် ဖယ်ရှားခံခဲ့ရတဲ့ “တိမ်လွှာ”အတွက် တူညီတဲ့လျော်ကြေးကို ပြန်ပေးဆပ်ဖို့ မင်းပြင်ဆင်ထားပါ။ မင်းအနားကိုရောက်ဖို့ ဘယ်လိုတံတိုင်းတွေ ကာဆီးထား...။ ကာဆီးထား၊ မဖြစ်၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ငါကတော့ အရောက်လာခဲ့မှာပဲ။ အနိုင်ရရင် အစွဲဆိုတာလည်း ရှိမပြီတဲ့။ မင်းနိုင်စဉ်က ပြုံးတဲ့အပြုံးမျိုးကို မင်း ရုံးခိုမိစဉ်မှာရော ပြုံးပြနိုင်ဦးမှာလား။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ မင်းနှလုံးသားကို ထိုးစိုက်ဖို့ ငါ... “လေး” ပြင်ခဲ့ပြီဆိုတာပဲ...။

အနီး(၂)

MOE NYA PHYU MART

ဆိုင်းဘုတ်ကိုတစ်ချက်မော့ကြည့်၍ ဝင်ပေါက်မှတစ်ဆင့် သူဝင်ခဲ့၏။ လူစည်ကားနေသည့်ဆိုင်ခန်းအလွှာတို့ကို စက်လှေကားဖြင့် တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် သူတက်လာခဲ့သည်။ အောက်ဆုံးလွှာ မြေညီထပ်မှာ စားသောက်ဖွယ်ရာနှင့် စားသောက်ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ ဖုန်မယပ်မှာ စာအုပ်များနှင့် Stationary မျိုးစုံ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ TV, VCD, DVD Show Room ၊ ဒုတိယထပ်မှာက ကလေးပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ တတိယထပ်မှာက နိုင်ငံခြားဖြစ် Fashion မျိုးစုံ၊ လူငယ် Style Fancy ပစ္စည်းများ၊ စတုတ္ထထပ်မှာက အရောင်အသွေးတို့ စုံလင်လှသည့် စိန်ရွှေရတနာမျိုးစုံတို့ ခင်းကျင်းထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

သူက အပေါ်ဆုံးအထပ်ကိုတက်ရန် စက်လှေကားဆီသို့ မြေဦးအလှည့် လုံခြုံရေးမှူးတစ်ဦးက သူ့ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်တားဆီးလိုက်၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒီအပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ မရောင်းတဲ့အတွက် တာဝန်ရှိသူမှအပ... ဘယ် Customer မှ တက်ခွင့်မရှိပါဘူးခင်ဗျား”

လျှို့ဝှက်သောအပြုံးတစ်ခုကို သူပြုံးလိုက်မိ၏။ သူမထံသို့ အလွယ်တကူဖြင့် မရောက်နိုင်သည်ကို သိထားသည်မို့ ကြိုတင်အကွက်ချ စီစဉ်ထားသည်တို့က အလဟဿမဟုတ်တာ။ ဘယ်အရာကိုမဆို စနစ်တကျနဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်တတ်သူမို့ သူ့ဘဝမှာ ဒီနေ့အထိ မအောင်မြင်တာဟူ၍ လုံးဝမရှိခဲ့။ ယခုလို သူ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးအလုပ်ကို ပိုပြီး အလေးအနက်ထား ဂရုစိုက်ရမှာပေါ့။

“ကျွန်တော် ဒီ Mart ပိုင်ရှင် ဒေါ်မိုးညုဖြူနဲ့တွေ့ဖို့ လာတာပါ”

“ကြိုတင် ချိန်းထားပြီးသားမဟုတ်ရင် ဘော့စ်က ဘယ်လိုဧည့်သည်မျိုးကိုမှ လက်ခံတွေ့ဆုံလေ့မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ဧည့်သည်လာမယ်ဆိုရင် ကြိုမှာထားပါတယ်။ ဒီတော့ နောင်ကြီး ရက်ချိန်းသေချာယူပြီးမှ ထပ်လာပါခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ဘော့စ်က ဒီနေ့ဒီအချိန်မှာ ဒေါက်တာမင်းသွင် ပစ္စည်းတစ်ခု ပို့ပေးလိုက်မယ်လို့ မမှာထားဘူးလား”

“ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စအတွက် လာတာပါ”

“ဪ... ဆောရီးပါ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒီလိုဆိုရင် နောင်ကြီး ဒီအတိုင်း ဆက်တက်သွားပြီး အလယ်ခန်းကို စင်သွားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ဘော့စ်ကို သတင်းပို့လိုက်ပါမယ်”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး စက်လှေကားဖြင့် အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်ခဲ့၏။ အလယ်ခန်းတံခါးကို နှစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး တံခါးလက်ကိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘုကိုလှည့်ဖွင့်၍ အခန်းတွင်းသို့ဝင်လိုက်သည်။

ဆုံလည်ကုလားထိုင်၌ ထိုင်နေသည့်သူမက ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်စဉ် သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားရ၏။ ပြင်သစ် ဆံထုံးကိုထုံးထား၍ ကုတ်ပုံစံချုပ်ထားသည့် ဖက်ဖူးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ် ဆင်ထားသည့် သူနှင့်ရွယ်တူမိန်းကလေးကို အမှတ်တမဲ့ သူ ငေးသွားရ သည်။

‘မိုးညဖြူ’ တဲ့...

ဒါ... ညီရဲ့ ‘မ’ တဲ့လား။

“ရှင်က...”

သူမ စကားမဆက်မီ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ စာအိတ်ကိုထုတ်၍ သူမ ထဲ ကမ်းပေးလိုက်၏။ ဇဝေဇဝါဖြင့် သူမယူ၍ စာအိတ်ကိုဖောက်ကာ စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်လေသည်။

ဖြူ

ကိုယ်မသွားခင်ကတည်းက စီစဉ်ထားပေးခဲ့တဲ့ Birthday Present လေးကို လက်ခံပါ။ သူလေးမှာ ဖြူလို့ပဲ မိဘတွေမရှိရာ တော့ဘူး။ သိပ်ကို...သနားဖို့ကောင်းပါတယ်။ ဖြူလို့ သနားကြင်နာ တတ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒီလက်ဆောင်ကို ဖြူ သဘော ကျ နှစ်ခြိုက်လိမ့်မယ်လို့...ကိုယ်မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကိုယ်ပြန်လာမှပဲ ဖြူနဲ့ ကိုယ်တို့ကိစ္စကို ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ တစ်နှစ်ဆိုတဲ့အချိန် ဟာ...ဖြူရင်ထဲကဝေဒနာကိုသက်သာနိုင်စေသလို ကိုယ့်အတွက် ဖြူ စဉ်းစားပေးဖို့ လုံလောက်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ်။

မွေးနေ့မှာ...စိတ္တသုခ၊ ကာယသုခနဲ့အတူ လိုတာရခြင်းတွေပြည့်စုံ ပါစေလို့...

ဖြူရဲ့ကိုသွင်
ဒေါက်တာမင်းသွင်
(စေတ္တ အင်္ဂလန်)

သူမက စာကို ပြန်ခေါက်လိုက်ပြီး သူ့ကိုကြည့်လိုက်၏။ ကိုသွင် ပို့ပေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်းဆို၍ သူထံ၌ ဘာတစ်ခုကိုမှမတွေ့ရ။ အခုချိန်ထိ စားပွဲရှေ့မှာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေသည့် သူ့ဟန်ပန်က ခပ်အေးအေး ပင်။

ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာဖျော့ဖျော့ကို တီရှပ်အဖြူတစ်ပတ်နှမ်းဖြင့် တွဲ ဝတ်ထားကာ ကျောပေါ်၌ ကျောပိုးအိတ်အလတ်စားတစ်လုံးကို လျော့ရဲရဲ လွယ်လျက်သား။ နေလောင်ဆံပင် နီညိုရောင်တို့က မတိမ်မရှည်။ ခပ်စူးစူး အကြည့်တို့ဖြင့် သူက သူမကိုပြန်စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကိုသွင်ဘာပေးလိုက်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာမှမသိပါဘူး ဒေါ်မိုးညဖြူ။ ကျွန်တော့်ကို ဒီ စာပေးလိုက်ပြီး ဒီကိုသွားဆိုလို့ ကျွန်တော်ရောက်လာတာပါ”

“ဘုရားရေ!”

သူမ ဖြုန်းခနဲထရပ်မိသွားရ၏။ ကိုသွင် ဒီလိုတော့ ကြောင်တောင် တောင်လုပ်ရပ်မျိုး မလုပ်လောက်ပါဘူး။ ကြည့်ပါဦး။ ဒီကောင်လေးက သူမအတွက် (၂၈) နှစ်မြောက် မွေးနေ့လက်ဆောင်တဲ့။ သူမထင်ထား တာက သက်ရှိတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်။ ဥပမာ - ကြောင်ကလေး

၁၆ ◻ မမသဒ္ဓါဟေင်

ဖြစ်ဖြစ်၊ ခွေးကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ငှက်ကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်ပေါ့။ ခုတော့ သူမနင့်မတိမ်းမယိမ်းအရွယ် ယောက်ျား ကလေးတစ်ယောက်ကိုမှ လက်ဆောင်အဖြစ် ပို့လိုက်သတဲ့လား။

“ရှင့်မှာ မိဘတွေမရှိကြတော့ဘူးဆို”

“ဟုတ်”

“နာမည်က... ”

“မိုးယံ”

ဗုဒ္ဓေါ! ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဆောင့်ခနဲသွားရ၏။ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာတစ် ခုကို အာရုံမှာမြင်လိုက်စဉ် လူက ကတုန်ကယင်ဖြစ်သွားလေသည်။

ဘုရား! ဘုရား! သူမနဲ့ပတ်သက်လာတဲ့ယောက်ျားတွေက ကောင်း ကင်ပေါ်ကကို မဆင်းတော့တဲ့နာမည်တွေနဲ့ပါလား။ မိုးယံတဲ့။

“ရှင့်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်ရှစ်”

“လက်ရှိ ဘာအလုပ်လုပ်နေသလဲ”

“ဝပ်ရှော့မှာ မက္ကင်းနစ်။ ဒါပေမဲ့ မနေ့ကပဲ အလုပ်ဖြုတ်ခံလိုက် ရပြီ”

ကဲ! ကောင်းရော။ သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ ခပ်လေးလေးချ လိုက်မိတော့၏။ လက်စသတ်တော့ ကိုသွင့်က သူမကို အနီးကပ် Check ဖို့ သူ့ကိုလွှတ်လိုက်တာပေါ့။ ဒီလောက်အထိ ဂရုစာစိုက်ရှိပေမယ့် သူမ နှင့်အနီးဆုံးပို့ထားသူက သူမနင့်ရွယ်တူမျိုးမဖြစ်သင့်တာ ကိုသွင့် မသိ ဘူးတဲ့လား။

ဒီအရွယ်နှင့် ဒီအရွယ်ဆိုတာ ကိုသွင့်အတွက် အချိန်မရွေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးရိမ်စရာတွေဖြစ်လာနိုင်တာကို မသိဘဲနေမည်မဟုတ်။ တမင်တကာဖြင့် သူမစိတ်ကိုစမ်းနေပြီထင်။

“ကဲ! ဒါဖြင့် ရှင် ကျွန်မအိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ရမယ်။ ရှင်ကို ကျွန်မအလုပ် ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်သိထားဖို့က ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ လစာစားဝန်ထမ်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်ကို ကျွန်မပိုင်တယ်။ နောက် ဘစ်ခုက ကျွန်မဆီမှာ ရှင် အလုပ်တစ်ခုတည်းလုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ခနာက်မှ လစာမရလို့ဘာလို့ဆိုပြီး ပြဿနာရှာမယ်မကြံနဲ့”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ အခုလည်း ဝပ်ရှော့မှာ လုပ်နေတာ ကျွန်တော့်အတွက် ကျောတစ်နေရာစာနဲ့ ထမင်းနှစ်နပ်ကလွဲပြီး လစာ ဘစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ရခဲ့တာမှမဟုတ်တာ”

“ဟင်!”

သူမရင်ထဲ နှိမ်းလျှမှုနှင့်အတူ ကရုဏာတရားတို့ ဖြစ်ထွန်းသွားရ သ်။ ခြောက်... ဒါကြောင့်မို့ သူ့အသားအရေတွေဟာ နေလောင်ဒဏ်ကြောင့် ညှို့နက်နက်ဖြစ်နေခဲ့ရတာကိုး။

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် ဘွားရဲ့။ ကိုသွင့်ပေးလိုက်တဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်မို့ ည... ခေါ်လာခဲ့တာ”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ မိညရယ်။ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို လူတစ် ယောက်ကိုမှ ပေးရသတဲ့လား။ အဲဒီ မောင်မင်းသွင်လေးဟာ ဘာတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တယ် မသိတော့ပါဘူး”

“ဒါတော့ ညလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး ဘွားရေ။ ကိုသွင် စိစဉ်ပေးလိုသာ ယူခဲ့ရတာ။ ခုချိန်ထိ ညလည်း ဘာမှနားမလည်ဘူး။ ဘွားကို ည၊ ပြောဖူးသားပဲ။ အဲဒီကိုသွင်ဟာ တစ်ခါတစ်ခါ တစ်မျိုးကြီးပါလို့”

အချီအချာပြောနေကြသည့် မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ရင်း အိမ်ပေါက်ဝနားမှာ ခပ်ရိုရိုလေး ရပ်နေမိသည်။ သူစူးစမ်းကြည့်မိသလောက် ဤခြံတွင်းမှာ မာလီကုလားတစ်ဦးမှလွဲ၍ မည်သည့်ယောက်ျားသားကိုမှ မတွေ့ရပေ။

“ဒါဖြင့် သူ့ကိုဘယ်မှာထားပြီး ဘာလုပ်ခိုင်းမှာတုန်း မြေးရဲ့”

“ကိုမူတူးက သူ့ဟာသူ ခြံထောင့်မှာ တဲထိုးပြီးနေတော့ သူ့ကို ကားဂိုထောင်အပေါ်ထပ်မှာပဲ ထားလိုက်မယ်ဘွား။ ကြီးမြရေ... မိနီကိုခေါ်ပြီး ကားဂိုထောင်အပေါ်ထပ်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးပါ”

“နေပါစေ... ကျွန်တော်လုပ်ပါမယ်”

“ခုလောလောဆယ် ရှင်ဘာမှလုပ်စရာမလိုသေးဘူး မိုးယံ။ ဒီမှာ ခဏထိုင်ဦး။ ရှင်ကို ကျွန်မမေးစရာတွေ ရှိသေးတယ်”

သူက ဧည့်ခန်းရှိ ခုံပုလေးပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပါတယ်။ သူမ၏ ဘွားဘွားက သူ့ကို ခြေခံစောင်းကြည့်နေသည်မို့ မျက်လွှာကိုအသာချရင်း ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“ဝပ်ရှော့လုပ်တယ်ဆိုတော့ ရှင်... ကားတော့ ကောင်းကောင်း မောင်းတတ်မှာပေါ့။ လိုင်စင်တော့ လုပ်ပေးရမယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ မန်နေဂျာကိုတိုးကြီး လုပ်ပေးထားလို့ ယာဉ်မောင်း လိုင်စင် ရှိပါတယ်”

“ကောင်းပြီ မိုးယံ။ ဒါဆို ရှင် ဒီအိမ်မှာ ကားမောင်းတာဝန်ယူရမယ်။ အိမ်မှာက ကျွန်မပဲ ကားမောင်းတတ်တော့ ကျွန်မစီးတဲ့ ပရာဒိုတစ်စီးပဲရှိတယ်။ အပြင်ကိုထွက်နေကျက တီလေးနဲ့ ကျွန်မပဲရှိတော့ ဒီနှစ်ယောက်ကိုပဲ ရှင်ကြိုလုပ်ရမှာ။ ဘွားဘွားက တစ်ခါတလေ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွား။ ဘုရားသွားတာတို့ပဲရှိတယ်။ ရှင် ဘာမရှင်းတာမို့သေးလဲ”

“မရှိပါဘူး... မလေး”

‘မလေး’ တဲ့။

အမှတ်တမဲ့ခေါ်လိုက်သည့် နာမ်စားလေးကြောင့် သူမရင်ထဲ သိမ့်မိနေဖြစ်သွားရ၏။ နားထဲတွင် ‘မ’ ဟု တဖွဖွခေါ်သံတို့ကို ကြားယောင်မိရင်း အာရုံမှာ နောက်ကျသွားရသည်။

“ဒါဖြင့် ရှင် သွားနားလို့ရပြီ”

“ဟုတ်”

သူက ရှိကျိုးစွာဖြင့် သူမရှေ့မှထရပ်ကာ ထွက်သွားတော့သည်။ အဲသွင် ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ သူမဆီ သူ့ကိုလွှတ်ခဲ့တာလဲ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူနှင့်ပတ်သက်၍ အစစအရာရာကိုတော့ သူမ သတိထားရမည်မှာ ဧကန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း(၃)

ရှင်းလင်းထားသည့် ဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်အခန်းလေးကို ဝေကြည် လိုက်ပြီး ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ဂိုဒေါင်၏အနောက်ဘက် ကျောက်စည်၌ ရေအေးတို့ကို တစ်ဝကြီး လောင်းချိုးပစ်လိုက်၏။ တစ် နာတာရှည် ဖွေယူလာရသည့်ဝတ်စုံတို့မှ ဂျင်းဘောင်းဘီဖုတ်စုံတို့နှင့် တီရှပ်ခပ်ခွမ်းခွမ်းကို အိတ်ထဲမှထုတ်၍ဝတ်နေစဉ် လှေကားမှတက်လာ သည့်ခြေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“အစ်ကို့... မမက ညနေစာလာစားတော့တဲ့။ ပြီးရင် ဘုရားလို့ ပို့ပေးရမယ်လို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

“အေးအေး... လာပြီ”

မိနီနောက်မှ သူလိုက်လာခဲ့၏။

မီးဖိုခန်းထဲရှိ စားပွဲပိုင်းလေး၌ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဟင်းမျိုးစုံကို ငြိ မထားသည်။ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်နှင့် ပုစွန်ဟင်းချို၊ ငါး၊ ငါးပိချက်၊ သခွားသီး

ထညင်းသီးဖြုတ်တို့စရာ၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်နှင့် ငါးကြော်နှစ်တို့ကို အနံ့ တော်ပန်းကန်များဖြင့်ထည့်ထားပြီး စတီးလေ့တစ်လုံးထဲ၌ ထမင်းခူးထည့် ထားလေသည်။

“ကြီးမြ၊ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေကို ဒီလိုဟင်းမျိုးနဲ့ကျွေးတာ ငုံ့မှန်လား။ ကြီးမြတို့ရော တစ်ခါတည်းဝင်မစားဘူးလား”

“မမကြီးတို့က အလုပ်သမားတွေကို အစားအသောက်နဲ့ပတ်သက် ပြီး အဆင့်အတန်းမခွဲပါဘူး။ သူတို့စားသလိုပဲ စားရတယ် မောင်မိုးရဲ့။ သားက မမကြီးတို့ကို ဘုရားလိုက်ပို့ပေးရမှာမို့ အရင်ပြင်ကျွေးတာ။ ကြီးမြ တို့ နောက်မှပဲစားမှာပါ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်က လူကြီးအရင်စားသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့ ကြီးမြ နဲ့”

“စားသာစားသွားပါ မောင်မိုးရယ်၊ ကြီးမြတို့အတွက် ထမင်းရော ဟင်းတွေရော ရှိပါသေးတယ်”

သူ ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ ထမင်းကိုသာ ခပ်မြန်မြန်စားလိုက် ၏။ ထမင်းစားအပြီး လက်ကို ဗေစင်မှာ ဆပ်ပြာဖြင့် စင်ကြယ်အောင် ဆေး၍ လက်သုတ်ပင်ဖြင့်သုတ်နေစဉ် မီးဖိုခန်းဝဉ် ရပ်ကြည့်နေသည့် ဘုမကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ရှင် ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ ဘုရားကိုလိုက်ပို့မှာလား”

“ဟုတ်... ကျွန်တော့်မှာ အကောင်းဆုံးဆိုလို့ နေ့လယ်က ဝတ် ထားတဲ့တစ်စုံပဲရှိတာ မလေးရဲ့။ ခု အဲဒီဝတ်စုံက လျှော်လိုက်ပြီဆိုတော့ ဒီလိုထူးခြားနားတွေပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒါတောင် ဆီချေးပေးတော့ အဝတ်တွေ ဟိုမှာပဲထားခဲ့လို့ ဒီလောက်သန့်တော့ပဲ ကျန်တာ”

သက်ပြင်းချသံသ့သ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူမ၏မျက်ဝန်းမှ ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည့်အရိပ်တို့ကို သူ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ရင်း လက်သုတ်ပဝါကို တန်းမှာ ဖြန့်လှန်းလိုက်သည်။

“သွားကြမယ်၊ ရော့! ကားသော့၊ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်ကို ကားထုတ်လာခဲ့”

သူမ ကမ်းပေးသောသော့တွဲကိုယူ၍ နောက်မေးပေါက်မှပြန်ထွက်ခဲ့၏။ ဂိုဒေါင်ထဲမှကားကို အိမ်ရှေ့မောင်းလာတော့ သူမတို့မြေးအဘွားက အသင့်ကြိုစောင့်နေ၍ သူ ကားတံခါးကို ဆင်းဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“နောက်ကို တံခါးဆင်းမဖွင့်ပေးပါနဲ့ ဝိုးယံ၊ ကျွန်မတို့မှာ ခြေလက်အစုံရှိပြီးသား။ အခြေခပ်ကြီးကြီးလူတန်းစားထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူးဆိုတာ ရှင်သိထားပါ”

သူခေါင်းညိတ်ပြု၍ ကားတံခါးကိုပြန်ပိတ်ပေးစဉ် သူမ၏ဘွားဘွားထံမှ မျက်စောင်းတစ်ချက်ကို သူရရှိလိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြုံးလိုက်ပြီး ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ညည်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး မိညရယ်။ တော်တော်ကြာ လှဆိုးသူခိုးဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အိမ်မှာက ယောက်ျားသနာလည်းရှိတာမဟုတ်။ မူတူးဆိုတာကလည်း အဝင်အထွက်တံခါးဖွင့်ပိတ်၊ ခြံရှင်းတာကလွဲလို့ ဘာမှအားကိုးလို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ အပင်စိုက်တာတောင် အဖြစ်ရှိတာမဟုတ်။ နံနံအအနဲ့”

တဖျစ်တောက်တောက် ညည်းညူနေသည့် တီလေးကို ကုတင်

သက်မှာ Calculator ဖြင့် စာရင်းတွေပြန်စစ်နေရာမှ သူမ ရယ်မောလိုက်မိ၏။

“ဟဲ့! ရယ်မနေနဲ့၊ ငါအကောင်းပြောနေတာ။ လူကြီးကို မခန့်လေးစားနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညက ဘာပြောသေးလို့လဲ တီလေးရဲ့။ အဘွားကြီးအိုပေါက်စလေး ကျနေတာပဲ။ နေရာတကာ ပူပန်တတ်လွန်းတယ်။ ဘွားဆို ညကိုယုံကြည်စိတ်ချလို့ ဘာမှမပြောတော့ဘူး... အေးဆေးပဲ။ ဇီလေးပဲ ညကို ကားမမောင်းစေချင်တော့ဘူးဆို။ သူပဲ ကိုသွင့်ကို သွားပြောထားပြီးတော့။ ဟိုကစီစဉ်ပေးပြန်တော့လည်း တစ်မျိုး။ ဒါကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ”

“အမယ်လေးနော်၊ တဆိတ်ရှိ... ဒီအပျိုကြီးဂုဏ်ကိုပဲ ခလုတ်တိုက်နေ။ ညည်းအဘွားက တရားသမားမို့ စိတ်အေးနိုင်တာပေါ့။ ညည်းမို့ပြောတတ်ပါပေ။ ငါ့မှာ ပြေးကြည့်မှ ရှားရှားပါးပါး (ဒီတူမလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ ပူရတာပေါ့။ ဒရိုင်ဘာဖြင့် ဒရိုင်ဘာဆိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလည်း ပြောပို့တာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း ကောင်လေးတ ညည်းနဲ့မှရွယ်တူဆို။ မိနီပြောတော့ ချောချောလေးဆိုလား။ ငါ စိတ်ချပါဘူးမိညရယ်”

“ကြည့်စမ်း! မိနီက ဒီလိုပြောသလား။ ဒီလောက်သေချာပြောထားရဲ့သားနဲ့။ ဒီကောင်မလေးတော့ နာတော့မယ်”

“ဟော့! တွေ့လား... ဒါကြောင့် မိနီပြောတာ၊ မမက သူပိုင်တဲ့သူကို ဘယ်သူမှမခိုင်းရဘူးလို့ မှာထားတယ်တဲ့။ မိညရယ်... ငါပြောတာ မလွန်ပါဘူး။ အဲဒီမင်းသွင်လေးဟာ ဘာတွေလုပ်လိုက်မှန်းကို မသိပါဘူး။

ငါတော့ စိတ်ညစ်တာပါပဲ”

“ဟင်းဟင်း... မညစ်ပါနဲ့တိလေးရယ်။ ညက တုံးအမှမဟုတ်တာ။ သူ့ကိုအကဲခတ်မိသလောက်တော့ ဂျစ်ပစ်မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အကြောင်းကို ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ညှစ်စမ်းမှာပါ။ မဟုတ်တရုတ်ဆိုလို့ကတော့ ညအကြောင်း သူကောင်းကောင်းကြီးသိသွားစေရမယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား တီလေးရဲ့။ မိုးညှို့ပဲဟာ”

“ဟဲ့၊ သိပ်လည်း ရမ်းသမ်းမလုပ်နဲ့ဦးနော်။ တော်ကြာ ဟိုတစ်ခါလို ထပ်ဖြစ်မှာနီးလို့ ငါတားနေရတာ။ ကားကို ညည်း မမောင်းတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ မိညရယ်။ ငါ့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ညည်းမောင်းတဲ့ကားကို ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့စီးနေရတာ အသက်တိုလိမ့်မယ်။ ဒါတောင်... အပြန်သူငယ်ချင်းက လမ်းကြိုဝင်ဖို့လို့ တော်သေးတယ်။ Taxi နဲ့သွားမယ်ဆိုတော့လည်း ညည်းက စိတ်မချတာနဲ့ ဒီရိုင်ဘာရပြန်တော့လည်း ဟင်း”

သူမ လုပ်လက်စအလုပ်ကိုရပ်လိုက်ပြီး တီလေးကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်၏။ ကြည့်ပါဦး... ဘွားဘွားညီမအငယ်ဆုံးမှမွေးသော အသက် (၃၄)နှစ်သာရှိသေးသည့် ကျူတာဆရာမချောချောလေးကို သူမ စိတ်မချတာ အပြစ်လား။

“စိတ်မချပါဘူး တီလေးရယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲလည်းပြန်ကြည့်ဦး။ လူကြီးကိုက် သိပ်ဖမ်းမနေနဲ့။ အပျိုကြီးက အပျိုလေးထက် ပိုချောပိုလှနေတာကို ဘယ်လိုစိတ်ချနိုင်မှာလဲ။ နောက်ပြီးတော့ ကြုံပြောထားပါရဲ့နော်။ မောင်လေးအရွယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုရောမယ် မကြနဲ့။ တီလေးကို ရဲသဲ့သဲ့လုပ်လို့ကတော့ သင်း ဒီအိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ဆင်းရပြီမှတ်”

“အံ့မယ်၊ ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန်၊ မိညနော်... ငါ့ကို ကလေး

ကလားစကားတွေ လာမပြောနဲ့။ တော်ပြီ... တော်ပြီ... ငါသွားတော့မယ်။ ဖယ်ပေးတော့”

“အပျိုကြီး ရင်တွေခုန်သွားပြီထင်ပါရဲ့။ မှန်းစမ်း! မှန်းစမ်း!”

“မိညနော်... ငါစိတ်တိုလာပြီ”

သူမက ဟက်ဟက်ပက်ပက်အော်ရယ်လိုက်ပြီး တီလေး၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို အတင်းနမ်းရှိုက်လိုက်ပြီးမှ လွှတ်ပေးလိုက်၏။ တီလေးက မျက်စောင်းခဲ့ပြီး သူမခေါင်းကို တစ်ချက်ထုပစ်လိုက်သည်။

“အကဲမ”

အခန်းအပြင်သို့ တီလေးထွက်သွားတော့မှ ကုတင်ပေါ်သို့ သူမပြန်လှဲချလိုက်၏။ အတွေးတို့ဖြန့်မိစဉ် အာရုံမှာ သူပုံစံကို မြင်ယောင်မိသည်။

မိုးယံ... ရှင်ဘယ်လိုလူစားလဲ။ တိမ်လွှာလိုတော့ ကျွန်မစိတ်ကို အံ့မျိုးမျိုးဒုက္ခဖြစ်အောင် မလုပ်မိပါစေနဲ့။ ကျွန်မမြင်နေရတဲ့ ရှင်မျက်ဝန်းတွေက ခုလိုအတိုင်းပဲ အမြဲတမ်း ဟည်ကြည်ရိုးသားမှု ရှိနေပါစေနော်။

အတွေးတို့ကိုရပ်၍ အခန်းမီးပိတ်ကာ ညအိပ်မီးသီးကို ဖွင့်လိုက်... ငါင်းရင်းဘက် ပြတင်းတံခါးကိုပိတ်စဉ် ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်မှ ယခုတိုင်လင်းနေသည့်မီးရောင်ကို မြင်ရသည်။ ဒါဆို ခုချိန်ထိ သူ မအိပ်သေးဘူးပေါ့။

သူမအခန်းမှ မီးပိတ်သွားပြီဖြစ်၍ သူ ကုတင်ပေါ်ထက် လှဲချလိုက်ပြီး သော့ခတ်ထားသည့် အနက်ရောင်သားရေဖုံးနှင့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ဖြူလွှလွှစာရွက်လွှာထက်မှ ရှည်မျောမျောလက်ရေးတို့ကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မြင်နေရလေသည်။

၂၀၀၃ ဒီဇင်ဘာ (၁၃)ရက်

ဒီနေ့ မထင်မှတ်ဘဲ 'မ' နဲ့ဆုံခဲ့ရတယ်။ အဝါနုရောင် လက်ပြတ်အင်္ကျီလေးက 'မ' ရဲ့ဝင်းဝါနေတဲ့ အသားရောင်နဲ့ အရမ်းကို လိုက်ဖက်တာပဲ။ 'မ' လက်မောင်းလေးကို အမှတ်မထင်ဆုပ်ကိုင်မိတော့ ငါ့ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ။ မြင်မြင်ချင်းချစ်တယ်ဆိုတာ ဒါကိုခေါ်တာလား။

ဒီဇင်ဘာ (၁၄)ရက်

'မိုးညူဖြူ' တဲ့...။ ဘယ်လောက် ကဗျာဆန်တဲ့အမည်လေးလဲ။ မမသီရိ ငါ့ကိုပေးတဲ့တာဝန်က 'မ'ရဲ့အလုပ်အတွက်တဲ့။ ဒီတစ်ခါ Graphic Design ဆွဲရတာ အဆင်ပြေဆုံးနဲ့ အလှပဆုံးဖြစ်နေတယ်။ ပုံတွေကို စိတ်တိုင်းကျသွားတော့ 'မ'က တစ်ချက်ပြုံးပြတယ်။ ငါတော့ ဟစ်ညည်းအိပ်လို့ရမယ်မထင်ဘူး။

ဒီဇင်ဘာ (၁၆)ရက်

'မ'က သိပ်မာနကြီးတယ်။ တော်ရုံယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးဘူးတဲ့။ ငါလို ကျောင်းတောင်မှမပြီးသေးတဲ့ ငရွှတ်လေးကို ရှိတယ်လို့ တောင် ထင်မှာမဟုတ်။ 'မ' အကြောင်းတွေကို စုံစမ်းနေတာ သိသွားတော့ မမသီရိက ဆူတယ်။ ကလေးက ကလေးလိုနေတဲ့။ ငါ ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ။

ဒီဇင်ဘာ (၂၀) ရက်

'မ' ပိုင်တဲ့ Mart ကို ခဏခဏသွားမိတော့ သူငယ်ချင်းတွေက လှောင်ကြတယ်။ ငါ့ကိုမှတ်မိမှာမဟုတ်တဲ့ 'မ' ကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့ဆိုတာ သူတို့နားမလည်ကြဘူး။ အဘွားကြီးကိုမှတက်ချိန်တဲ့ အကြံအဖန်ကောင်တဲ့။ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ 'မ' ကိုချစ်တာ ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေ အပြည့်နဲ့ပါ။ 'မ' ယုံပါ့မလား။

ဒီဇင်ဘာ (၂၅) ရက်

ဒီနေ့တော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး Show Room ထဲက DVD စက်ကိုဝယ်ဖို့ကြည့်သလိုနဲ့ တမင်တကာချွဲလိုက်တယ်။ ပစ္စည်းတန်ဖိုးလျော်ခိုင်းဖို့ မန်နေဂျာအခန်းကိုခေါ်သွားတော့ ငွေပြည့်အောင် မပါဘူးပြောချိန်မှာ၊ ပြုံးပြုံးပြပြဖြစ်သွားတဲ့ မန်နေဂျာမမျက်နှာကိုကြည့်ရင်၊ ငါ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုးချနေရတယ်။ ပြဿနာတွေတက်မှန်းသိတော့ တစ်ဖက်ခန်းကနေ 'မ' ဝင်လာတယ်။ ငါ့ကိုတွေ့တော့ 'မ'က မမှတ်မိဘူး။ အိမ်လိုက်ယူဖို့ လိပ်စာမေးတော့မှ ငါ့နာမည်ကို 'မ' မှတ်မိသွားတယ်။ 'မ'က သူရုံးခန်းထဲလိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်ပြီး ငါ့ကိုဆူတယ်။ ငါပျော်လိုက်တာ။

ဒီဇင်ဘာ (၃၀) ရက်

'မ'အလုပ်သွား။ အလုပ်ပြန်အချိန်တွေမှာ 'မ'ရဲ့ကားနောက်ကနေ ဆိုင်ကယ်စီးပြီး တကောက်ကောက်လိုက်နေမိတယ်။ 'မ' တားပေမယ့် ငါ့စိတ်ကို ငါမှတားလို့မရဘဲ။ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေ ထဲကလို 'မ'အတွက် ပန်းစည်းတွေပို့ပေးတော့ 'မ'က ပြောတယ်။ ပန်းမကြိုက်ဘူးတဲ့...။

၂၀၀၄ ဇန်နဝါရီ (၅) ရက်

အချိန်တော်တော်ကြာတဲ့အထိ 'မ' အကြိုက်တွေကို နောက်တော်

၂၈ ၀ မမသဒ္ဒါမောင်

များများလေ့လာခဲ့ရတယ်။ 'မ' ကြိုက်တဲ့ပီဇာ ဝယ်သွားတော့ 'မ'က သဘောတကျပိုးလေရဲ့။ ဒီတစ်ခါတော်လို့ဆိုပြီး ငါ့ကိုဆုချတယ်။ 'မ' ပေးတဲ့ကီးချိန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကုတင်ပေါ် တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်နဲ့ တစ်ညလုံးပျော်နေမိတယ်။ ဒီနေ့ 'မ'က မှတ်မှတ်ရရ အနီရောင်လေး ဝတ်ထားတယ်။ 'မ'အသားရောင်က အနီဝတ်လိုက်မှ ပိုပြီးဝင်းနေသလို ပဲ။

ဇန်နဝါရီ (၁၃) ရက်

ဒီနေ့ 'မ'နဲ့ဆုံတာ တစ်နှစ်ပြည့်အမှတ်တရဆိုပြီး 'မ'အတွက် ပန်ဒါရုပ်ကြီးဝယ်ပြီး ရောက်သွားတော့ 'မ'ရုံးခန်းမှာ လူတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်။ 'မ'က သူနဲ့ငါ့ကို မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ငါ့ကို လူရာ မသွင်းချင်တဲ့ အဲဒီလူကို ငါမုန်းတယ်။ 'မ'ကလည်း အဲဒီလူကို အထင် တကြီး တလေးတစားနဲ့ ဆက်ဆံတာမြင်ရတော့ ငါ့နှလုံးထဲမှာ ဆတ် ဆတ်ခါအောင်နာတယ်။ ဒေါက်တာမင်းသွင်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် လည်ပင်း ညှစ်ပြီး သတ်ချင်တယ်။

ဇန်နဝါရီ (၂၀) ရက်

'မ'ဆီအလာမှာ ဟိုလူနဲ့ လမ်းမှာတိုးတယ်။ ငါ့ကို စားသောက်ဆိုင် ခေါ်သွားပြီး စကားပြောတယ်။ 'မ'နဲ့သူ့ကို လူကြီးတွေက သဘောတူထား ပြီးသားမို့ ငါ့ကိုမနှောင့်ယှက်နဲ့တဲ့။ အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဂရုစိုက် စရာလား... အဓိက 'မ'ရဲ့စိတ်ပါ။ 'မ'က ရင်ထဲက မချစ်ဘဲနဲ့တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လက်ခံမယ့်သူမှ မဟုတ်တာ။ အလကားလူကြီး... ခင်ဗျားရဲ့ မှီတက်နေတဲ့ဦးနှောက်ကြီး ကို ရေဆေးလိုက်ဦး။

ဇန်နဝါရီ (၃၀) ရက်

ဒီနေ့ 'မ'က ငါ့အကြိုက် အပြာနုရောင်လေး ဝတ်လာတယ်။ ခေါင်းလျှော်ထားတဲ့ 'မ'ရဲ့ရှည်ပုနဲ့လေးက ငါ့ကိုပိုပြီးရင်ခုန်စေလေရဲ့။ 'မ' ကို ရုံးခန်းထဲမှာပဲ ငါသိပ်ချစ်နေတဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောတော့၊ 'မ'က စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် ရယ်မောနေလေရဲ့။ ခပ်ငယ်ငယ်ကောင်လေးတစ် ယောက်ကို လှောင်စရာသတ္တဝါလို့များ 'မ'ထင်တာလား။ စိတ်ထဲမှာ မဖြူ ဝင်တော့ရင် နောက်ကိုလှာမတွေ့နဲ့တော့လို့ 'မ'ကပြောတယ်။ ငါဘာဆက် လုပ်ရမလဲ။

ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) ရက်

ဒီနေ့ ချစ်သူများနေ့မှာ 'မ'အတွက်ရည်စူးပြီး အမှတ်တရပန်းခြင်း လေး သွားဖို့တော့ 'မ'က ငါ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ 'မ' အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး။ ငါ့အပေါ် နားလည်မပေးဘူး။ လေစိမ်းတွေ တိုက်ကုန်ပြီ။ တစ်နေ့နေ့မှာ ဒေါက်တာမင်းသွင်နဲ့ လက်ထပ်မှာလို့ ငါ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီလူကို 'မ'မချစ်ဘဲနဲ့ ရွေးရသလားဆိုတော့ 'မင်းက ကိုသွင့် ခြေဖျားကိုတောင်မှမီလို့လား'တဲ့။ 'မ' သိပ်ရက်စက်တယ်။ ငါ့အသည်း တွေ ကွဲကုန်ပြီ။

ဖေဖော်ဝါရီ (၂၈) ရက်

'မ'က ငါ့ကို အနားတောင် ကပ်ခွင့်မပေးတော့ဘူး။ 'မင်းမျက်နှာကို မတွေ့ချင်တော့ဘူး'တဲ့။ 'လုပ်ရပ်တွေ ရပ်တန့်က ရပ်ပါ' တဲ့။ 'ဒီလို တစ်ဖွတ်ထိုးတွေ ဆက်လုပ်နေရင် မင်းဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်လိုက်မယ်' လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်။ 'မ' ဘာလုပ်မှာလဲ။ 'မ' သတ်မယ်ဆိုရင် ဒီကောင်

က ရင်ကိုတောင် အသင့်ဖွင့်ထားပြီးသား။ ကဲ! 'မ' ကြိုက်သလိုလုပ် လိုက်ဗျာ။

မတ် (၃) ရက်

'မ'ရဲ့ Mart ထဲက လှိုင်းရေပျံ့တွေက ငိုကြွေးမောင်းထုတ်ကြတယ်။ Mart ထဲကိုတောင် အဝင်မခံတော့ဘူး။ 'မ'လေသံတွေက အရင်လိုပျော့ ပြောင်းမနေဘဲ မာထန်နေပြီ။ 'မ'မျက်နှာလေးကလည်း အရင်လို နူးညံ့ ခြင်းမရှိဘဲ တည်တင်းနေပြီ။ 'မ'အမုန်းကို ငါမလိုချင်ဘူး။ 'မ'ကို ဒီကောင် ချစ်မိတာ အပြစ်တဲ့လား။

မတ် (၁၅) ရက်

ဒီနေ့ ဟိုလူနဲ့ဆုံပြန်တယ်။ 'မ'ကိုမနှောင့်ယှက်နဲ့တဲ့။ အပြန်အလှန် ပြောကြရင်းနဲ့ သူ့စကားတွေက ငါ့ကိုစော်ကားလာတော့ သည်းမခံနိုင် တော့ဘဲ ဆွဲထိုးလိုက်မိတယ်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဒီလူမျက်နှာကို လက်သီးစာ ကျွေးခွင့်ရလိုက်လို့ ငါကျေနပ် တယ်။

မတ် (၃၀) ရက်

'မ'က ငါ့ကိုအရမ်းမုန်းတယ်တဲ့။ အတိအလင်းကြေငြာလိုက်ပြီ။ ငါဘာလုပ်ရမလဲ။ သူ့လူကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်လုပ်လို့ ဆတ်ဆတ်ခါ နာနေတဲ့ 'မ'မျက်နှာကို ငါတအံ့တဩငေးနေမိခဲ့တယ်။ 'မ'ရယ်၊ အချစ် နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူး မဟုတ်လား။ 'မ' သူ့ဘက်ကို ဘာအတွက် များ နာကျင်ပေးရတာလဲ။ ငါဝမ်းနည်း ယူကြူးမရဖြစ်ရတယ်။

ဧပြီ (၄) ရက်

'မ'ကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ အိမ်မှာလည်းမရှိဘူး။ အလုပ်လည်း

မဆင်းဘူး။ 'မ' ဘယ်ရောက်နေလဲ။ အရူးတစ်ပိုင်း ငါလိုက်ရှာနေမိတယ်။

ဧပြီ (၁၃) ရက်

ခါတိုင်းနှစ်တွေလို သင်္ကြန်ရက်တွေမှာ မပျော်နိုင်အောင် ငါ လွမ်းနာ ကျနေမိတယ်။ အိပ်မက်တွေထဲမှာတောင် အမြဲပဲ 'မ'က ငါ့ကိုရန်တွေ နေတယ်။ 'မ'အတွက်နဲ့ အိပ်ပျက်ရတဲ့ညတွေ များနေပြီ 'မ'ရယ်။

မေ (၃) ရက်

လက်စသတ်တော့ 'မ'က နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားတာတဲ့။ ငါ့ကြောင့် များလား။ ငါက 'မ'အတွက်တော့ လူဆိုးလူမိုက်ကြီးပေါ့ နော် . . . 'မ'ရယ်။ 'မ'ကိုချစ်လွန်းလို့ မိုက်မဲနေမိတဲ့ အချစ်လူမိုက်လေးကို နည်းနည်းလေး ဆောင်မှ ပြန်မချစ်နိုင်ဘူးလား။ ငါစောင့်မယ် . . . တစ်နေ့နေ့တော့ 'မ' ပြန်လာမှာပါ။

ဇူလိုင် (၁၆) ရက်

'မ' ပြန်ရောက်လာတော့ 'မ'ကို မွတ်သိပ်တမ်းတတဲ့အလွမ်းတွေ နဲ့ အတင်းအကျပ်ဖက်မိတဲ့အထိ ငါ စိတ်ရှိုင်းတွေ ဝင်ခဲ့တယ်။ 'မ'က ငါ့ ကို အမှတ်တရတစ်ခုပြန်ပေးခဲ့တယ်။ မ ရယ် . . . ရင်ထဲက ဒဏ်ရာက ခြုံပြီးနာကျင်စေတာ 'မ'မသိဘူးလား။ 'မ' ကိုယ်ချင်း စာနာမပေးနိုင်ဘူး လား။ နာနေတဲ့အသည်းကို Alcohol ထဲ နှစ်ပစ်လိုက်တယ်။

ဇူလိုင် (၁၇)ရက်

အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းတဲ့။ 'မ'ကို ငါ မရရအောင် ယူ မယ်။

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို သူပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး သော့ပြန်ခတ်လိုက် သ်။ မိုးညူဖြူ . . . မင်း၊ ညှိကိုပြန်မချစ်နိုင်တောင်မှ အသက်သေတဲ့အထိ

တော့ မရက်စက်သင့်ပါဘူး။

တကယ်ဆိုရင် မင်းသာ ဒေါက်တာမင်းသွင်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာ
နဲ့ ညီဘက်က အလိုလိုနောက်ဆုတ်သွားမှာပါ။ ခုတော့ မင်းကြောင့် ငါ
ညီလေး အချိန်မတိုင်မီ လွင့်ကြေခဲ့ပြီ။
မင်းကို ဒီတစ်သက်မကြေဘူး... မိုးညပြ။

အခန်း(၄)

မနက်စောစောထ၍ ကားကို ရေဆေး၊ ပြောင်လက်အောင် တိုက်
ထားလိုက်၏။ ဂိုဒေါင်နှင့်တိုက်ဝန်းကျင်ရှိ အမှိုက်တို့ကို ရှင်းလင်း လှဲကျင်း
ဧည့် အနားသို့ ကိုမူတူး ရောက်လာသည်။

“ကောင်လေး... ဒီအလုပ်တွေက မူတူးအလုပ်ပါ။ မင်းလုပ်ဖို့
မလိုပါဘူး။”

“ကိုမူတူးကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီအိမ်က အလုပ်သမားပဲ
ဗျာ။ သူ့အလုပ်ကိုယ့်အလုပ် ခွဲခြားစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် အားလို့
ထုပ်ပေးတာပါ။”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကောင်လေးရယ်။ မူတူးအလုပ် မူတူးပဲလုပ်ပါ့မယ်။
မင်းက ငါတို့လိုမျိုး အလုပ်သမားမှမဟုတ်တာ။”

“ဗျာ! ဒါဖြင့် ကျွန်တော်က ဘယ်လိုမျိုးအလုပ်သမားတုန်း ကိုမူတူး

“မင်းက မမညရဲ့ သီးသန့်အလုပ်သမားလေ။ ငါတို့ကို မမညက မှာထားတယ်။ မင်းကို သူကလွဲလို့ ဘယ်သူမှခိုင်းစရာမလိုဘူးတဲ့”

“ဟောဗျာ”

“အစ်ကို၊ မမညက မနက်စာ အဆာပြေလာစားတဲ့၊ ဒီနေ့ အန်တီ သော့ကို အရင်ပို့ရမယ်တဲ့”

“အေးအေး... မိနီ။ ရော့၊ ကိုမူတူး၊ ခင်ဗျားတံမြက်စည်း ပြန် ယူတော့”

သူက ကိုမူတူးကို တံမြက်စည်းပြန်ပေးလိုက်ပြီ။ နောက်ဖေးဘက် ကိုလာခဲ့၏။ ကျောက်စည်မှာ လက်ကိုသေသေချာချာဆေးပြီးမှ မီးဖိုခန်း ထဲဝင်စဉ် သူ့အတွက် ဘာမှပြင်မထားသဖြင့် ကြီးမြင့်မေးလိုက်သည်။

“ကြီးမြ၊ ကျွန်တော် ဘာစားရမှာလဲ”

“ဟဲ့၊ ခြောက်... လန့်လိုက်တာ မောင်မိုးရယ်။ အသံမပေး ဘာ မပေးနဲ့။ မင်းကို ညလေးတို့ ထမင်းစားခန်းမှာ စောင့်နေတယ်။ သွား... ဝင်သွားလိုက်လေ”

သူ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်သွားတော့ ထမင်းစားပွဲဘေးရှိခုံတွင် သူမ နှင့်အတူ ခပ်ချောချောအမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုတွေ့ရ၏။ သူမက သူ့ကို သူမ ရှေ့ရှိထိုင်ခုံ၌ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“ထိုင်... မိုးယံ၊ Breakfast ကို ကော်ဖီသောက်ချင်လား။ တီး သောက်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဟောလစ်၊ ခိုင်လို့ အိုဗာတင်း... ကြိုက် တာပြောပါ”

“ကျွန်တော်ကြိုက်တာပြောရင် မလေးက တကယ်ကျွေးမှာမို့လို့ လား”

“ရှင်က ဘာစားချင်လို့လဲ”

“ထမင်းကြော်”

တင်တင်သော် ကော်ဖီသီးသွားချေပြီ။ သူမက တီလေးကို မျက် နားတစ်ချက် လှည့်ထိုးလိုက်ပါ၏။

“မိနီ... သူ့ဖို့ ထမင်းကြော်ယူလာခဲ့။ များများလေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

ခဏအကြာ၌ သူ့ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာသော ထမင်းကြော်ပန်းကန် နှင့်ကြည့်ရင်း သူ့မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ကြည့်ပါဦး၊ တရုတ်ပဲခံပြာ ဖြင့်ဖြင့်ကြော်ထားသည့် ထမင်းကြော်ထဲမှာ ပဲသီး၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ဂေါ်ဖီ ချပ်၊ မျှစ်ဝါချောင်းလေးများ၊ ငရုတ်ကောင်းစေ့၊ ပါးပါးလှီးထားသည့် အာအူချောင်းနှင့်အတူ ကြက်ဥ Half Fried တစ်လုံးကို အပေါ်မှာတင် ထား၏။ အချဉ်ပန်းကန်က နံဘေးမှာ။ အိမ်မှာ ကြီးမေ ကြော်ပေးသည့် ထမင်းကြော်အတိုင်း သူ့အကြိုက်ကွက်တိဖြစ်နေသည်မို့ မလုံမလဲဖြစ် ချားရသည်။

“စားလေ... ဘာဦးနေတာလဲ။ ဒီနေ့ ရှင်၊ တီလေးကို အရင် နှုတ်ချ ကျွန်မကို အိမ်မှာပြန်လာခေါ်ပါ”

“ဟုတ်”

သူ ထမင်းကြော်တစ်ဖွန်းကို ခပ်စားတော့၊ အမျိုးသမီးက သူ့ကို မှည့်တဖွင့်ပြီးပြလေ၏။ သူပြန်ပြီးပြလိုက်ရမလားဘာလား ဇေဝေဝေါ ခြံသွားရသည်။ သူမက သူ့ကို အမျိုးသမီးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးပါ၏။

“ဒါ ကျွန်မရဲ့တီလေးပါ။ ဒေါ်တင်တင်သော်တဲ့။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မှာ ကျူတာလုပ်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

“အမယ်လေးနော်... ငါပြောကိုမပြောချင်တော့ပါဘူး မိညရယ်”

“မပြောချင်လည်းမပြောပါနဲ့တော့ပေါ့ တီလေးရယ်။ ကဲ! အလှပြင်ရဦးမှာမဟုတ်လား။ သွားပြင်နှင့်လေ”

“ဟင်း... ငါနော်”

သူမက တီလေးနှုတ်မှထွက်လာမည့်စကားတို့ကို ကြိုပိတ်လိုက်ပြီး ကော်ဖီခွက်ကို မော့ချလိုက်သည်။ တီလေး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားတော့မှ သူ့ကိုစကားထပ်ပြော၏။

“ဒီမှာ! ရှင့်ကို ကျွန်မကြိုပြောထားမယ်။ ကျွန်မရယ်၊ ဘွားရယ်၊ တီလေးရယ် ဒီသုံးယောက်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူခိုင်းတာမှ ရှင်လုပ်ပေးစရာမလိုဘူး။ ခုန ကိုမှုတူးအလုပ်တွေကိုလုပ်တာမျိုး ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး။ နောက်ကို ရှင်မလုပ်မိပါစေနဲ့”

သူ တအံ့တဩဖြင့် သူမကိုမော့ကြည့်တော့ သူမက သူ့ကိုတစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံမှ ထထွက်သွားတော့သည်။ ဘယ်လိုလဲ မိုးညဖြူ... မင်းစိတ်ကို ငါလိုက်မမိသေးပါလား။

“ဟယ်! ဒီပုံစံနဲ့ပဲ ငါ့ကိုကျောင်းလိုက်ဖို့မှာလား။ မိညရေ... ငါတော့ ကျောင်းမှာ အရက်ကွဲတော့မှာပဲ”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ဆရာမရဲ့”

“ကဲပါ တီလေးရယ်၊ သူ့မှာ ဘာမှမရှိသေးဘူး။ နောက်တော့ ည၊စီစဉ်ပေးမယ်။ လောလောဆယ် ဒီအတိုင်းလိုက်ဖို့ခိုင်း။ အပျိုကြီးပီပီ ဒီအကြောင်းမနေနဲ့။ မိုးယံ... ရှင်၊ တီလေးကိုပို့ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်ခဲ့နော်။ ကားပေါ်ကမဆင်းနဲ့၊ ကြားလား”

“ဟုတ်”

“အေး... ဘုန်းကြီးရူးနဲ့လေ့လူးနဲ့တော့ ဟုတ်နေပြီ။ ကြားထဲမှာ ငါ့ဟာငါပဲ တန့်န့်ဖြစ်နေတာ ခက်တော့နေပါပြီ မိညရယ်”

“ပြောစရာရှိရင်လည်း ညနေမှပြောတော့ တီလေးရယ်။ အစည်းအဝေးရှိလို့ စောစောသွားရမယ်ဆိုပြီး၊ တက်တော့”

သူမက နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် တင်တင်သော် ငှက်တော်ကို မျက်စောင်းရွယ်လိုက်၏။ သူ ကားကိုကျင်လည်စွာဖြင့် မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။

“မိုးယံ”

“ဗျာ... ဆရာမ”

“ဟဲ့! ငါက နင့်ဆရာမမှမဟုတ်တာ။ ငါ့ကို ဆရာမလို့မခေါ်နဲ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“မမသော်လို့ခေါ်၊ ဘယ်နယ်... နင့်ထက် ငါခြောက်နှစ်ပဲ ကြီးတာကို ဆရာမခေါ်တော့ ငါ့စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာဟုတ်ကဲ့လဲ”

“ခင်ဗျာ”

“နင်တော့နော်... ကြာရင် ငါခေါင်းခေါက်မိတော့မယ်။ မိညနဲ့ ပြောရင်တော့ ဖြူးလို့၊ နေပါဦး... နင်၊ မိညအကြိုက်တွေ ကြိုများသိသလားဟင်”

“ဗျာ”

“ကြည့်ပါလား... မေးလိုက်ရင် အူကြောင်ကြောင်နဲ့ နင်သတ်ထား

တဲ့ တိရစ္ဆာန်အပြာရောင်တို့၊ အခု နင်စားခဲ့တဲ့ထမင်းကြော်တို့က မိမိအကြိုက်တွေလေ။ ဒါကြောင့် နင့်ကိုမေးနေတာ။ နင် ရိုးကောရိုးရဲ့လားမိုးယံ။ ငါကြည့်ရတာတော့ နင့်ပုံစံက ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲပုံမျိုး မပေါက်ဘူး။ နင် ငါတူမကို မဟုတ်ကဟုတ်ကတော့ မကြံစည်နဲ့နော်”

“ဟာဗျာ... မမသော်ကလည်း ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်က ပြုလုလို့ မလေး အလုပ်ပေးထားတာ အခုမှ တစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ်။ ကိုယ်ထမင်းဝတ်မယ့်အလုပ်မျိုး ကျွန်တော် မလုပ်ရဲပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ ဒါနဲ့ နင်ဘယ်နှုတ်နားထဲ စာသင်ခဲ့ရလဲ”

“ဆယ်တန်း”

“နင့်ကို ဘယ်သူကျောင်းထားပေးတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ မွေးစားအစ်ကို၊ ဝပ်ရှော့က မန်နေဂျာကိုတိုးကြလေ”

မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်မေးနေသော ဒေါ်တင်တင်သော်ကြောင့် သူ စောချွေးတွေတောင် ပျံ့လာရသည်။ သူမထက် မမသော်က ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းနေပါရောလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးကိုသတိထားတာ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးပါပဲလေ။

“ရပြီ... ရပြီ... ဒီနားပဲ ရပ်ပေးတော့”

သူက တက္ကသိုလ်အဝင်ဝင်ပင် ကားကိုရပ်ပေးလိုက်ရ၏။ မသော်က ကားပေါ်မှဆင်းပြီး တံခါးပြန်မပိတ်ခင် ထပ်ပြောပြန်သည်။

“မိုးယံ... ဒီညနေ (၆)နာရီ ငါ့အသိ ဘုရားကိုးဆူပွဲသွားဖို့တယ်။ မိညအားရင်လည်း လိုက်ချင်လိုက်လိမ့်မယ်။ နင် ရေချိုးပြီး အသံပြင်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမသော်”

သူ ကားကိုပြန်ကွေ့ပြီး အိမ်ကိုပြန်မောင်းခဲ့တော့ သူမက သူ့ကို ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း စောင့်နေလေ၏။ ကားကို စက်မသပ်တော့ဘဲ သူမ ကားပေါ်တက်သည်ကိုစောင့်၍ ကားကိုပြန်မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

Mart ကိုရောက်တော့ ကားကို ပါကင်မှာထိုးရပ်ပြီး သူမအနောက်မှ လိုက်ဆင်း၍ Mart ဘေးရှိဓာတ်လှေကားဖြင့် အပေါ်ဆုံးထပ်ကို တက်ခဲ့ရသည်။

“ဒီမှာပဲထိုင်နေ၊ ဘယ်မှမသွားနဲ့။ ဖုန်းမြည်လည်း မကိုင်နဲ့”

သူမစားပွဲရှေ့ထိုင်ခုံပေါ်၌ ကလေးတစ်ယောက်လို ငုတ်တုတ်လေးထိုင်လိုက်ရ၏။ သူမက လက်ထဲမှဖိုင်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး အပြင်ဘက်ထွက်သွားလေ၏။ ခဏအကြာတွင် တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်လာသည်။ အခန်းထဲမှာ ရှိနေသည့်သူ့ကို ကောင်မလေးက မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“မမရော”

“အပြင်ထွက်သွားတယ်”

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“မိုးယံ”

“ဟုတ်ဘူးလေ၊ ရှင့်နာမည်မေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအခန်းထဲ ဘယ်သို့ရောက်နေတာလဲသိချင်တာ”

“အဲ... ”

သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိခင်မှာ ကလစ်ခနဲ တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ

သူမ ပြန်ဝင်လာသည်။ သူနှင့်ကောင်မလေးကိုတွေ့လိုက်ရ၍ သူမမျက်မှောင်ကြွတ်သွားရ၏။

“ဝါဝါ... ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟို... မနေ့ကရောင်းရတဲ့စာရင်းတွေ လာအပ်တာပါ ပမ”

“ဒေလီယာ စစ်ပြီးသားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထားခဲ့”

ကောင်မလေးက ဖိုင်ကို စားပွဲပေါ်အသာတင်လိုက်ပြီး သူ့ကိုတစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ ပြန်ထွက်သွားတော့၏။ ကောင်မလေး၏ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်အကြည့်ကြောင့် သူ လှစ်ခနဲပြီးလိုက်မိလေသည်။

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟင်! ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ရှင် တခြားလူတွေနဲ့ မရောရဘူးလေ။ နားမလည်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူနဲ့ရောမိလို့လဲ”

“ရှင်နော်... ကျွန်မမသိအောင် ကျွန်မ မကြိုက်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်မယ်မကြနဲ့။ ရှင်အလုပ်ပြုတ်ပြီး လမ်းဘေးရောက်သွားမယ်။ ကိုသွင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ရှင့်ကို မျက်နှာသာပေးထားတာ၊ ရောင့်တက်မယ်မကြနဲ့”

“ကျွန်တော်ဘာမှမလုပ်ပါဘူး မလေးရဲ့”

“ဘာမလုပ်ရမှာလဲ။ အခုပဲကြည့်! ဝါဝါနဲ့ ရောပြီးနေပြီ။ အဲဒါ မဟုတ်တာ လုပ်တာပေါ့။ ပြော... ရှင်တို့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး”

“သေချာလား... ကျွန်မ ဝါဝါကို အခုပြန်ခေါ်ပြီးမေးလိုက်ရလား”

“ဟာ! မလုပ်ပါနဲ့”

“တွေ့လား... နည်းနည်းလေး အလစ်မပေးနဲ့။ ဇာတ်လမ်းက ချောင်ပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ ရိုးရိုးသားသားစကားပြောတာပါ မလေးရယ်”

“ရိုးရိုးသားသားက ဘယ်နှခွန်းတောင်လဲ”

“ငါးခွန်း”

“ဘာငါးခွန်းလဲ”

“မမရော... အပြင်ထွက်သွားတယ်... ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ နီးယံ... ဟုတ်ဘူးလေ... ရှင့်နာမည်မေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအခန်းထဲ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲသိချင်တာ”

သူမက သူပြန်ပြောသမျှကို သဘောကျစွာဖြင့် ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူက စကားနားထောင်သည့်ကောင်မလေး ဖြစ်နေပြန်ပါရောလား။

“ရှင်က ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ဘာမှမပြောခင် မလေး ပြန်ရောက်လာတာ”

“နောက်ဆိုရင် ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ မရောပါနဲ့ မိုးယံ”

သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကိုငုံထားလိုက်၏။ သူမက စားပွဲနောက်ဘက်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဖိုင်များကို စစ်ဆေး၍ လက်မှတ်ထိုးတာ အံ့ဆွဲထဲထည့်၊ သော့ခတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းငုံ့ထိုင်နေသည့် သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေမိ

၏။ မျက်ခုံးထူထူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးတို့က ကောင်မလေး ဘယ်နှယောက်ကိုများ အသည်းတွေ ချွေခဲ့ဖူးပြီးပြီလဲ မိုးယံ။ ယောက်ျား လေးတန်မဲ့ ကျွန်မထက်ပျော့စင်းနေတဲ့ ရှင့်ဆံနွယ်တွေကို ကျွန်မ မနာ လိုချင်ဘူး။

“မိုးယံ”

“ဗျာ... မလေး”

“ရှင့်ဆံပင်တွေက နဂိုဘာအရောင်လဲ”

မဆီမဆိုင်မေးချလိုက်သည့် သူမ၏မေးခွန်းကြောင့် သူ ခေါင်းကို ပြန်မော့၍ကြည့်လိုက်၏။ သူမက ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကို ကျောမှီထိုင်၍ လက်ကိုပိုက်လျက် ခပ်အေးအေးပြန်ကြည့်နေလေသည်။

“မေးတာ ဖြေလေ”

“အညိုရောင်”

သူမ တွေခနဲဖြစ်သွားရ၏။ အာရုံထဲမှာ လေနှင့်အတူ ဝေ့ဝဲလွင့် ပျံနေသော အညိုရောင်ဆံနွယ်တို့ကို မြင်ယောင်မိသည်။ သက်ပြင်းငွေ ငွေ့ကို မသိမသာချမိ၏။

“ရှင့်မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေရှိလား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် တစ်ကောင်ကြွက်ပါ”

သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ ဝေ့သီလာသည့်မျက်ရည်စတို့ကို မျက်တောင် ဖြင့်ပုတ်ခတ်၍ သိမ်းဆည်းလိုက်ရသည်။ မိုးယံ... ရှင်စကားပြောလိုက် တိုင်း သူနဲ့တာလို့များ သွားတူနေရတာလဲ။ ပြီးတော့ ရှင့်ရဲ့ ပျော့ပျောင်းတဲ့ ဆံပင်တွေ။

အို! မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။ သူမ ခေါင်းကိုခါထုတ်လိုက်စဉ်

စားပွဲပေါ်ရှိ ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ပြော”

“...”

“အေး... ကားထဲ သွားထည့်ထားလိုက်”

ဖုန်းကို တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ပြန်ချလိုက်သည်။ ခဏအကြာ၌ အခန်းထဲသို့ ဝိတ်တာလေးနှစ်ဦးရောက်လာပြီး စားသောက်စရာတို့ကို ဝန်ခံတကျဖြင့် စားပွဲထက်မှာ ပြင်ဆင်ပေးသွား၏။

ငါးခွင်းကော၊ ကြက်သားပြုတ်ကြော်၊ ငါးဖယ်ငါးဆုပ်ကို ပါးပါးလှီး ထည့်ကြော်ထားသည့် အစိမ်းကြော်၊ ဝက်သားနှင့် ပန်းဂေါ်ဖီကြော်၊ ငါးခြောက်နှင့် သီးစုံချဉ်ရည်ဟင်း၊ ခရမ်းချဉ်သီးကို မီးဖုတ်၍ အခွံခွာကာ ငရုတ်သီးစိမ်းမီးဖုတ်၊ နံနံပင်နှင့် ပဲခပ်ရည်အကျဖြင့် ဖျော်ထားသည့် ပန်ထွေဖျော်၊ ဒညင်းသီးပြုတ်၊ သခွားသီး၊ ပဲစောင်းလျားသီး ရေခွေး ဖျောထားသည့်တို့စရာတို့ကို အစုံအလင်တွေ့ရလေသည်။

“ထမင်းစားကြစို့ မိုးယံ”

“ကျွန်တော်က မလေးနဲ့အတူစားရမှာ”

“ကျွန်မနဲ့မစားလို့ ရှင်က ဝါဝါနဲ့အတူစားချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလျှာမရှည်နဲ့... စား”

သူမက ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို ပိတ်ဖြူဖြင့်သုတ်၍ သူစားရမည့်ထမင်း ပန်းကန်မှာ တပ်ပေး၏။

‘မိုးညဖြူ... မင်း ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ဒီလိုမျိုးပြုမူနေရ တာလဲ’။ သူမကိုမော့ကြည့်မိတော့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အလုပ်တင်ဖုကို လုပ်

၄၄ ၉ မမသဒ္ဓါမောင်

နေသလိုမျိုး ထူနေအပြည့်နှင့်ပင်။

ကြက်သားပန်းကန်ထဲမှ အသည်းဖတ်ကိုယူ၍ သူပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးစဉ်မှာ သူ ကြက်သီး ဖြန်းခနဲထသွားရတော့သည်။

မိုးညဖြူ... မင်းမှာ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြံအစည်ရှိနေပြီဆိုတာ သေချာနေပါရောလား။

သူမ ပေးလိုက်သည့်အဝတ်အစားအိတ်ကို ကုတင်ခြေရင်းသို့လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်လှဲလိုက်၏။ ဒီအချိန်ကစပြီး သူမကို မသိမသာ ဆန့်ကျင်ပြရမည်ဟု သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မိုးညဖြူ... ညီကိုကျုံးသွင်းပြီးမှ အသေရိုက်သတ်တဲ့အဖြစ်မျိုးတော့ ငါ့ကိုမကြပါနဲ့။ ငါက ညီမဟုတ်ဘူး။ သဘောပေါင်းစုံနဲ့ ကမ္ဘာလှည့်ခဲ့တဲ့ ငါ့လိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မင်းလျှော့တွက်ရင် မှားမှာပေါ့။

မင်းသိထားဖို့က ငါ့အသည်းမပျော့ဘူးဆိုတာပဲ။ မင်းကလေးနဲ့ရင်း မေးကြောများ ထောင်အောင်ပင် အံ့ကြိတ်ထားမိသည်။

တိုက်ပွဲစပြီး မိုးညဖြူ... အလှည့်ကျရင် မနွဲ့စတမ်းပေါ့။

သူ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲလှယ်၍ သူမတို့တိုက်ကုန်းလာတော့မည့်ခန်း၌ သူမနှင့်မသော်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူမက အိမ်မှာ ရပ်လာသည့်သူ့ကိုမော့ကြည့်ရင်း အံ့သြသွားရသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ အဖြူရောင်ရှပ်အင်္ကျီနှင့် မင်းကြီးကြိုက်ပုဆိုးအနက်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

မူနီမိုင်းသွားသည့် သူမ၏မျက်ဝန်းတို့ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ့ကျော

နပ်သွားရ၏။

မိုးညဖြူ... ဒါ lesson (၁) ပေါ့။ ပါးပါးလေးပါနော်။

“ဟော! မိုးယံတောင် လာပြီ။ မိည မလိုက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မနေ့တုန်းကတော့ လိုက်မယ်ပြောထားပြီး”

“ညစ်ထဲထဲ သိပ်မကြည်လို့ပါ တီလေးရဲ့”

“ဒါဆို တီလေး သွားတော့မယ်။ စောစောပြန်ခွဲမယ်နော်။ သွားစို့ မိုးယံ။ တွေ့လား... ဒီလိုသပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးဝတ်လိုက်တော့ ဘယ်လောက် သန့်သွားလဲ။ ဒီလိုပွဲမျိုးခေါ်သွားရမှာမို့ ငါဝယ်လာပေးတာ။ ဒါတောင် ဆံပင်က ကုတ်ထောက်နေပြီ။ ညှပ်လိုက်ရင်ကောင်းမှာ”

သူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မမသော်နှင့်အတူ ထွက်ခဲ့၏။ စိတ်ထဲမှာ သူမကို ပထမဦးဆုံးဆန့်ကျင်လိုက်ရသည့်အတွက် တော်တော်လေးကြည်နူးသွားရသည်။ ဒါ အစပဲရှိသေးတယ် မိုးညဖြူ။ မင်းကပဲ ငါ့ကို အပြတ်ဖြတ်နိုင်မလား။ ငါကပဲ မင်းနဲ့လုံးသားကို ဆွဲခါနိုင်မလားဆိုတာ ရှေ့ဆက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေပေတော့။ ငါကတော့ မင်းကို မမြင်ရတဲ့ကြီးတွေနဲ့ အပိုင်ချည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ လျှော့တစ်ခါတင်းတစ်လှည့်နဲ့ အမျိုးမျိုး မင်းကို ငါ ကစားပြမှာပါ။ မင်းအတွက် အသက်ရှူမှားပြီး မျက်ဖြူ ဆိုက်ရမယ့်နေ့တွေ နီးကပ်လာပြီ မိုးညဖြူ။

သူနှင့်တီလေး ထွက်သွားတော့ ရင်တွင်း၌ ခံပြင်းစိတ်တို့ဖြင့် သူမ အခန်းရှိရာသို့တက်ခဲ့၏။ လုပ်စရာရှိသေးသည့်ခိုင်တို့ကို စားပွဲထက် ပစ်တင်လိုက်ရင်း ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သဲ့သဲ့မျှကြားရသည့်ဘွားဘွားခါ ဘုရားဝတ်ပြုသံ၊ အမျှဝေသံကပင် သူမရင်ကို မအေးမြစေနိုင်ခဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးယံ... ရှင်အတွက် အရင်ဆုံးဝယ်လာခဲ့ပေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ဝတ်စုံကိုတွေ့ကိုတော့ မဝတ်ဘဲ၊ တီလေးဝယ်လာပေးတာကိုမှ ရွေးပြီးဝတ်လိုက်တာ ကျွန်မကိုအရွံ့တိုက်တာပဲ။ နေ့လယ်က ဝါဝါနဲ့ရှင်ကို မကျေမနပ် ပြောမိလို့ ရှင် ကျွန်မထက် တီလေးကို ဦးစားပေးပြလိုက်တာလား။ ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ မိုးယံ။ ကိုသွင်နဲ့ တစ်ခုခုတော့ တော်စပ်ပုံရနေလို့ ကျွန်မ ရှင်အပေါ် စိတ်ကောင်းထားတာထက် ရင်ထဲက ပိုသာတဲ့စေတနာတွေဟာ အဖြူထည်သက်သက်ပါ။

ရှင်နဲ့ပတ်သက်လာတိုင်း မသိမိတ်ထဲမှာ တစ်ချိန်ကလူတစ်ယောက်ကိုယှဉ်တွဲမိပြီ။ ရှင်အပေါ် ညှာတာစိတ်တွေ သက်ဝင်ခဲ့မိတာ ကျွန်မရဲ့ ချို့ယွင်းချက်ပါ။ မတော်တဆလို့ယူဆရင် ရနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ပယောဂနဲ့မလွတ်ကင်းခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုရဲ့ ပုံရိပ်တွေဟာ ကျွန်မအဇ္ဈတ္တထဲမှာ ဒီနေ့တိုင် မပျောက်ပျက်နိုင်သေးတာအမှန်ပါ။

ဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးကြောင့် ကျဆင်းခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အဖတ်ဆယ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေချိန်မှာ အနီးဆုံးကိုရောက်လာခဲ့တာ တိုက်ဆိုင်မှုလား မိုးယံ။

တစ်ယောက်သောသူကို မပေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ အခွင့်အရေး၊ ရပိုင်ခွင့်တွေ ကျွန်မ... ရှင်ကိုပေးချင်တာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်ကွယ်။

အားနီး(၅)

ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေရက်မို့ သူမ အပြင်မသွားသဖြင့် ကားမောင်းဖို့ ဘာဝန် သူ့မှာမရှိဘဲ အားလပ်နေ၏။ နံနက်စာ အဆာပြေကို နန်းကြီး ဆုပ်စားပြီးပြီဖြစ်၍ ပန်းကန်ကိုဆေးကြောကာ စင်ပေါ် စနစ်တကျတင် ထိုက်ပါသည်။

ကြီးမြက ဈေးမှဝယ်လာသောပစ္စည်းတို့ကို ခြင်းတောင်းထဲမှထုတ်၍ အသား၊ ငါး၊ ပုစွန်တို့ကို ရေခဲသေတ္တာထဲသို့ ထည့်သိမ်းနေသည်။ စားပွဲပေါ် ကျန်ရှိနေသည့်ပစ္စည်းတို့ကို အစုံအလင်တွေ့ရသောကြောင့် ကြီးမြကို သူစပ်စုလိုက်မိ၏။

“ကြီးမြ... ဒီနေ့ ဘာချက်မှာလဲ”

“ဒီနေ့ ညလေး၊ နားရက်မို့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်စားမယ်တဲ့။ မူဘူးကို ခေါက်ဆွဲနဲ့အကြော် ဝယ်ခိုင်းလိုက်ပြီ။ မမကြီးပါ စားလို့ရအောင် အုန်းနို့လျှော့ချက်ရမယ်”

“ဒါဆို အုန်းသီးခြစ်ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော် ခြစ်ပေးမယ်လေ”

“နေပါ မောင်မိုးယံရယ်၊ မူတူးပြန်လာမှ ခိုင်းပါ့မယ်။ အုန်းသီးဆို လို့ မိနီကို အုန်းသီးဆွဲချခိုင်းထားတာ ခုထိမလာသေးဘူး”

“ဟာ! ကြီးမြဲကလည်း။ အုန်းသီးခူးတာ ယောက်ျားလေးအလုပ်ကို။ ဘာလို့ မိနီကိုခိုင်းရတာလဲ”

“သူက ကြက်သားခုတ်ရမှာ မခုတ်ချင်လို့ အုန်းသီးခူးမယ်ဆိုပြီး သွားတာပါ သားရယ်။ ကြီးမြဲ မခိုင်းပါဘူး”

သူ တိုက်အိမ်၏ဟိုဘက်ခြမ်းကို ထွက်လာခဲ့၏။ အုန်းပင်ပုပုမှာ သံချိတ်တပ်ထားသည့်ဝါးလုံးဖြင့် အုန်းသီးကိုချိတ်၍ ခူးနေသော မိနီကို ကြည့်၍ သူ ရယ်လိုက်မိသည်။

“အေး... နင် ဒီလိုသာခူးနေရင် ဒီနွေအဖို့ စားရဦးတော့မှာပဲ”

“ဟင်! အစ်ကိုကလည်း၊ ဒီမှာ မိနီက ဒီတစ်လုံးချိတ်ပြီး ခူးမယ် ကြိုလိုက်၊ ပုရွက်ဆိတ်တွေက ခုန်ချလာလိုက်နဲ့ ခူးမရဖြစ်နေတာကို။ အား... ပြောရင်း ကိုက်ပြန်ပြီ”

မိနီက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဝါးလုံးကိုမစ်ချ၍ လက်ရောခြေပါ ခါ နေစဉ်၊ ပစ်ချလိုက်သည့်ဝါးလုံးက အခြားဘက်မကျဘဲ သူတို့ရပ်နေရာ ဆီ လဲကျတော့၏။

“ဟ! ဟ!”

“အမေရေ”

သူက ခေါင်းပေါ်ကျလာသည့်ဝါးလုံးကို လှမ်းအဖမ်း၊ မိနီက သူရို ရာဘာကို လှည့်ရှောင်သဖြင့် လူချင်းတိုက်မိကာ ဝါးလုံးကိုဖဖမ်းမိဘဲ မိနီကိုသာ ထိန်းပေးလိုက်ရသဖြင့် ဝါးလုံးက မိနီခြေထောက်ပေါ် ပစ်ကျ

တော့သည်။

“အား... သေပါပြီ။ နာလိုက်တာ... ကျွတ်! ကျွတ်!”

“နင်ကတော့လေ၊ လုပ်လိုက်ရင် တလွဲ”

“အစ်ကိုကလည်း မိနီလည်း ရှောင်တဲ့ဟာပဲ”

“အေး... နင်ရှောင်တာ ငါ့ဘက်ဆိုတော့ ဝါးလုံးကို ငါဘယ် တော့မှာလဲ။ မှန်းစမ်း! ဟာ... ခြေမကိုထိသွားတာပဲ။ ကဲ! ကဲ! ဖယ်နေ။ မိနီလိုက်မယ်”

“ဟင်! မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့။ မမ ဆူလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ... ငါ့ကိုမဟုတ်လား။ ဆူပါစေ”

“မဟုတ်ဘူး... မိနီကိုဆူမှာ”

“ကျွတ်! အသာနေစမ်းပါဟာ”

သူက ခပ်မြန်မြန်ပင် အုန်းသီးတစ်လုံးကို ခူးချလိုက်၏။ မိနီက အုန်းသီးခြောက်ကိုပြေးကောက်ရန် ကြိပါသော်လည်း ခြေမက တော်တော် နေသဖြင့် ရုတ်တရက်မထောက်နိုင်ပေ။

“တစ်လုံးတော်ပြီလား”

“သုံးလုံးလောက် ခူးပေးပါအစ်ကို။ အန်တီသော်က ကျောက် တွေပါ ထိုးမယ်တဲ့”

“မမသော်ပဲ ခေါက်ဆွဲချက်မှာလား”

“အင်း”

“မမသော်က အကုန်လုပ်တတ်တာပဲလား”

“တတ်တာပေါ့။ အိမ်မှာတစ်ခုခု ထူးထူးဆန်းဆန်းချက်စားတိုင်း ချက်သော်ပဲချက်တာ အစ်ကိုရ”

“ဒါဆို မမသော်က တော်တာပေါ့။ ဒါမှ မိန်းမပီသတာ။ ဒါမှ မမကရော တစ်ခါမှဝင်မချက်ဘူးလား”

“ဟို... ကျွန်မကစားဖို့ပဲ ဝါသနာပါတယ် မိုးယံရဲ့”

အနီးသို့ရောက်လာသည့်သူမကြောင့် မိနီ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။ သူက ဘာမှမဖြစ်သလိုပုံစံနှင့် အုန်းသီးသုံးလုံးကို ကောက်၍ပိုက်လိုက်သည်။ မိနီက သူ့လက်ထဲမှအုန်းသီးကို တောင်းယူရန်အထ၊ ခြေထောက်က ညှိပြီးရောင်လာသဖြင့် သူ့ထံမလှမ်းနိုင်။

“ခြေထောက် ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“သွေးခြေညွှန်းတယ်နဲ့တူတယ် မမရဲ့။ ခြေမကြီး ညှိမည်းနေပြီအား... နာလိုက်တာ”

“လာ... ဆေးခန်းသွားမယ်။ ဆေးထိုးလို့ မသက်သာရင် နှစ်ခြေမ၊ ဓားနဲ့အဖြတ်ခံရမယ်”

“အီး... ဆေးမထိုးချင်ဘူးမမရဲ့၊ ကြောက်တယ်”

“နင့်ဟာနင် ကိုယ်နဲ့တန်ရာအလုပ်မလုပ်ဘဲ၊ မဆိုတာ လုပ်တာကိုး။ ဘာခုမှကြောက်တာလဲ။ နင်ခြေမပုပ်မှ ဒူးလောက်က ဖြတ်နေမယ့်... တိ”

“အီးဟီးဟီး... အမေရေ”

သူက ခပ်တည်တည်ဖြင့်ငေါက်နေသည့်သူမကို တစ်ချက်စောင်းဝဲကြည့်လိုက်မိပြီး မျက်ရည်လည်ရွဲဖြစ်နေရာသောမိနီကို ကရုဏာသင်မိသွား၏။ မကြောက်ကြောက်အောင် ပြောနေသည့်သူမကို စိတ်ထဲမှာ ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်သွားရ၏။

မီးဖိုခန်းထဲ၌ အုန်းသီးသုံးလုံးကို အရင်သွားထားလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့

ခန်းထဲမှ ဒန်းရွက်အနည်းငယ်ကိုရှူး၍ ကျောက်စည်ဥပင် ရေစင်စင်ဆေးထိုက်ပါသည်။

“ကြီးမြ၊ ထမင်းနည်းနည်းလောက်ပေးပါ”

“ဘာလုပ်မလို့တုန်း”

“မိနီခြေထောက်ကို ဒန်းစည်းပေးမလို့”

“ဟယ်၊ ဒီကောင်မလေးတော့လုပ်လိုက်ရင် အရာရာနဲ့အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ။ ကြီးမြပဲ လုပ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ရပါတယ် ကြီးမြရဲ့။ ကြီးမြက ကြက်သားခုတ်လက်စပဲ ဆက်သလဲ။ လူကြီးလုပ်ပေးတော့ ငရဲကြီးမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ပဲ လုပ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ထောင့်ထောင့်နဲ့ဖြင့်လျှောက်လာသော မိနီကို ခြေထောက်ရေဆေးဆေးပြီး ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ထမင်းနှင့် ရောထောင်းထားသည့် နံနံချွက်ကို ခြေမပေါ်အုံ၍ ပတ်တီးဖြင့် စည်းနှောင်ပေးလိုက်ပါ၏။

“အစ်ကို... ကန်တော့... ကန်တော့ပါနော်”

“မလိုပါဘူး မိနီရယ်၊ နင်အရွယ်က ငိုညီမအရွယ်လောက်လေးပါ။

အစ်ကိုတစ်ယောက်က ကိုယ့်ညီမခြေထောက်ကို ဆေးထည့်ပေးတာ ဘာလို့မကြီးဘူး။ ကဲ၊ ပြီးပြီ။ အနာကို ရေမထိစေနဲ့နော်”

“ဟတ်ကဲ့”

ဆေးထည့်ပေးနေသည့်မြင်ကွင်းလေးအား ငေးကြည့်နေမိရင်း သူမအတွင်းမှ တအံ့နွေးနွေးဖြစ်လာရ၏။ ကြည့်စမ်းပါဦး... သူ့စိမ်းမိန်းမလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ပြုစုနေလိုက်ပုံများ၊ ဝန်းရံရာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေသလိုမိပါလား။

မိုးယံ... အကယ်၍များ မိနီနေရာမှာ ကျွန်မသာဖြစ်နေခဲ့ရင် ရှင် ဒီလိုမျိုးပဲပြုစုနိုင်ပါ့မလားဆိုတာ သိချင်လိုက်တာ။

“ဟဲ့! ဒါက ဘာလုပ်နေကြတာတုန်း”

“မိနီလေ... အုန်းသီးခူးရင်း ဝါးလုံး ခြေမပေါ်ပြုတ်ကျလို့ မိုးဆေးစည်းပေးနေတာ”

“ဪ... မိုးယံက ဒါလည်းတတ်တာပဲလား”

“တတ်တာပေါ့... မေသော်ရဲ့။ နောက်တာတတ်သေးသလဲဆိုရင် အုန်းသီးလည်း ကောင်းကောင်းခွဲတတ်တယ်။ ကောင်းကောင်းခြစ်တတ် ညစ်တတ်သေးတယ်”

“ဟုတ်ပြီ... ဒါဆို လက်ကို အရင်သေချာဆေးလိုက်ဦး။ ပြီးရင် လုပ်အားပေးလိုက်ကြတာပေါ့”

မီးဖိုခန်းထဲမှာ ရယ်သံတွေ ဝေစည်သွား၏။ အခုတိုင် အခန်းဝမှာ ရပ်လျက်သား ငေးကြည့်နေသည့်သူမအတွက် ဒီလူစုက ဘာမှမသိ ဆိုင်းသည့်နယ်။

“ကြီးမြ၊ ဆီသတ်ရဦးမှာမဟုတ်လား။ ငရုတ်သီးထောင်းဖို့ သန့်ကြက်သွန်နွာပေးမယ်”

“မိနီ မလုပ်နဲ့လေ၊ နင့်အနာက အညော်မိလို့မဖြစ်ဘူး။ သွားတခြားမှာ သွားနေ။ တော်ကြာအညော်မိပြီး အနာယင်းမှ မလေးပြောသလို နင့်ခြေထောက်ဖြစ်နေရမယ်”

အမယ်လေး၊ စေတနာထားနေလိုက်တာများ၊ မိုးယံရယ်... ရှင်တမင်သက်သက်များ ကျွန်မကို အရွံ့တိုက်နေတာများလား။ တီလေးကို ချီးမွမ်းရတာနဲ့ ဒီပေါက်စမိနီကို အသနားပိုရတာနဲ့ ကျွန်မ တော်တော်

ခြင်းကပ်လာပြီနော်။

သူမက မိနီကို အိမ်ရှေ့ဘက် မေးငေါ့ပြလိုက်ပြီး သွားခိုင်းလိုက်သည်။ စားပွဲဝိုင်းလေးနံဘေးရှိနံပုလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ စားဖြင့်နွာနေလိုက်သည်။ သူက သူမကိုကျောပေးထားလျက် အုန်းသီးဆွဲနေလေ၏။

သူမအတွက် လုပ်နေကျအလုပ်မျိုးမဟုတ်သည်မို့ မကျွမ်းကျင်။ သူတို့ကို ကလော်အထုတ် ချွန်ထက်သည့်စားသွားက သူမလက်ညှိုးကိုချော်၍ လိုးဖောက်သွားတော့သည်။

“အ၊”

“ဟဲ့! မိညရယ်... ညည်းကို ဘယ်သူကခိုင်းလို့ ဒါတွေလုပ်နေတာတုန်း။ ကဲ! စားထိပြီ”

“ညလည်း ဝိုင်းကူချင်လို့ပါ”

“ဟာ၊ သွေးတွေမနည်းပါလား။ ကြီးမြရေ... အရက်ယုံ... အရက်ယုံ”

သူက လုပ်လက်စအလုပ်ကိုချထားပြီး သူမလက်ကိုဆွဲကာ ဗေစင်ပေါ် ရေလောင်း ဆေးပေး၏။ ပြီးနောက် ကြီးမြယူလာပေးသည့်အရက်ယုံကို အနာထဲ လောင်းချလိုက်သည်။

“အား... စပ်တယ်... စပ်တယ်”

“ကျွတ်၊ သွေးကြောထိသွားတာနဲ့တူတယ်၊ သွေးမတိတ်တော့ဘူး။ သော်... ဂွမ်း... ဂွမ်းပေးပါဦး”

“ငါနယ်နော်... ချက်မှာက ငါ။ မဆိုင်တဲ့လူတွေက ကြားထဲမှာ ခင်လုပ်ပြီး နာ။ ဖြစ်လာတော့ မိုးယံက ဒေါက်တာ။ ပြောကို မပြောချင်

တော့တုန်း”

ငိုချင်လျက် လက်တို့ဆိုသလို ဝမ်းနည်းသည့်အရှိန်နှင့် နာကျင်နေသည့်ဝေဒနာတို့အကုန်ရော၍ သူမမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ တပေါက်ပေါက် ကျလာတော့၏။

“မလေး... မလေး၊ မငိုနဲ့လေ... သိပ်နာနေလား”

သူမက သူ့အမေးကိုမဖြေဘဲ ဆုပ်ထားသည့်သူမလက်ကို သူ့ထံမှ ရုန်းဖယ်ခါထုတ်လိုက်၏။ နီရဲသောသွေးတို့က ပို၍ဖြာထွက်လာတော့သည်။

“မလုပ်နဲ့လေဟာ! မလေးရယ်... အင်္ကျီတွေပါ စွန်းကုန်ပြီ”

“နေပါစေ... ရတယ်”

“ဟာ! ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ပြန်ပေး... မလေးလက်ကို အရက်ထဲ ဆွတ်ပြီး ဂွမ်းအုံထားမှ။ ချုပ်ရမယ်နဲ့တူတယ် မမသော်”

“ဟယ်! တော်တော်များတာပဲ မိညရယ်။ တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးတာတွေ ဝင်လုပ်ရတယ်လို့၊ ရော့... ဂွမ်း၊ နေဦး... ကေသီကို ငါဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ဦးမယ်။ ဪ... ဒီနေ့တော့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်စားဖြစ်တော့မှာပဲ”

တီလေးက ဧည့်ခန်းဘက်ထွက်သွားသဖြင့် သူမလက်ကိုဆုပ်လျက် သားနှင့်ပင် သူ့ပါလိုက်ပါလာ၏။ ဝဋ်ဆိုတာ ချက်ချင်းလည်တတ်တာပါလား။ ခုနလေးတင် မိနီကိုခြောက်လှန့်ခဲ့သည့်စကားလုံးတို့က အခု သူ့အတွက်ဖြစ်နေခဲ့ရပေပြီ။

“အခန်းထဲက သွားစောင့်နေ၊ ကာကွယ်ဆေးထိုးရမှာ။ ဟဲ့! မိုးယံက လိုက်မသွားနဲ့လေ”

“လက်လွှတ်လို့မဖြစ်ဘူး မမသော်ရဲ့၊ မလေးက လက်ကိုခါမှာ။

အတောင် ဂွမ်းမှာ သွေးတွေရွဲနေပြီ”

“ကဲကဲ... ဒါဖြင့်လည်း လိုက်သွား။ ငါ ဓာတ်ဘူးယူပြီး လိုက်ခဲ့မယ်”

သူနှင့်သူမ အခန်းထဲဝင်ထိုင်ပြီး ခဏအကြာ၊ တီလေးနှင့် မမကေသီနွယ် ရောက်လာ၏။ သူလက်ဖယ်ပေးလိုက်ပြီး ဒေါက်တာက သုံးချက်ချုပ်ရမည်ပြောလိုက်သည်နှင့် သူမ အသံထွက် ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟင့်အင်း... မချုပ်လို့မရဘူးလား၊ နာမှာပေါ့။ မိနီကျတော့ ဆေးစည်းရုံနဲ့ပြီးတယ်။ ညကိုကျ ချုပ်ရမှာတဲ့လား”

“ဟာ... မလေးကလည်း မိနီက အသားကြေတာလေ။ မလေးက သွေးကြောပြတ်သွားတာ။ ဒဏ်ရာက မဆိုင်ဘဲနဲ့”

“မချုပ်လို့မဖြစ်ဘူး ညလေးရဲ့၊ သွေးမတိတ်ဘဲနေမှာပေါ့။ မရန်းနဲ့နော်။ သော်... ဝိုင်းကိုင်ပေးဦး”

“ငြိမ်ငြိမ်နေလေ၊ ကလေးလည်းမဟုတ်။ မိုးယံ... သူ့လက်ကို ကိုင်ပေးထားဦး။ ငါမနိုင်ဘူး”

တီလေးက သူမကို ပခုံးလေးသာ အသာထိန်းပေးထားပြီး၊ ချုပ်ရမည့်လက်ကို သူ့ကိုင်ပေးထား၏။

သူမက နာကျင်သည့်ဒဏ်ကိုအကြိတ်ခံနေပြီး သူ့ကျောကို တအုန်းအုန်းနှင့် ထုရှိက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့! ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် မိုးယံကို ထုရတာတုန်း”

“ညဖြစ်တာ... သူ့ကြောင့်”

“ဟောဗျာ”

“ကဲ! ရှေ့... လွှတ်လိုက်တော့။ ATT ထိုးမယ်”

“မိုးယံ... သွားနဲ့။ ငါလိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမသော်”

“ရှင်မသွားနဲ့ဦး။ အခန်းအပြင်က စောင့်နေ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့ဦးမယ်။ ကျွန်မ မကျေနပ်ဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ မိညရယ်။ ဟိုမှာလုပ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီး။ ဘာမှ ပြီးသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကလေးမဆန်ချင်စမ်းနဲ့”

“မရဘူး... ည သူ့ကိုမှမလုပ်ရရင် ညကိုယ်ည လုပ်မှာနော်”

“နေပါဦး။ ဒီကိစ္စဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း ညလေးရဲ့။ မမကေသီကို လည်း ပြောပြပါဦး”

“သူကပြောတယ်... မမကေသီရဲ့။ တီလေးက တော်တယ်တဲ့။ အိမ်မှုကိစ္စအကုန်လုပ်နိုင်လို့ မိန်းမပီသတယ်လို့ ချီးမွမ်းတယ်”

“အဲဒါနဲ့ ညည်းက ငါ့ကို မနာလိုတုံ့ပြန်ပြီး ဝင်လုပ်တာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး... ညက တီလေးကိုမနာလိုမဖြစ်ပါဘူး။ ဒီလောက် တော့ ဝင်ကူလို့ဖြစ်မယ်ထင်ပြီး လုပ်ပေးရင်း ဖြစ်သွားတာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညလေးရယ်။ လူဆိုတာ ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာတဲ့။ ညလေးက အိမ်မှုကိစ္စကျွမ်းကျင်ပေမယ့် အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကို တစ်ယောက် တည်းထိန်းထားနိုင်တာ။ နည်းတဲ့အရည်အချင်းလား။ ဘာလို့များ ကလေး ကလားအတွေးတွေ ဝင်လာပါလိမ့်ကွယ်။ ကဲ! မမကေသီ ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ ဒီမှာ သောက်ဆေးတွေနော်။ သော်... တကယ်လို့ ညဘက် ညလေး အနာရှိနေရင် အများတက်လာရင် ပါရာတစ်လုံးလောက်ပဲ တိုက်လိုက်။ တခြား

ဆေးမတိုက်နဲ့နော်”

“အင်းအင်း... ကျေးဇူးပဲ ကေသီ။ မိုးယံရေ... ဒေါက်တာကို ကားဆီလိုက်ပို့လိုက်ပါဦး”

“တီလေး... ည သူနဲ့ပြောဦးမှာဆို”

“ကွယ်... မိညရယ်၊ ပြောချင်ရင်နောက်မှပြော။ အလုပ်တွေ မပြီး သေးတာ သိရဲ့သားနဲ့”

“အဲဒီတီလေးဟာ ညဘက်ကို နည်းနည်းလေး ပိုမသားချင်ဘူး။ ဘာကတည်းမှ”

“ငါပိတ်ခေါက်လိုက်မယ်နော် မိည။ မဟုတ်တာ ဂျီလိုက်ကျမနေနဲ့။ ကလေးမဟုတ်သူငယ်မဟုတ်... ဟင်း”

“တော်ပြီ... တီလေးကို မခေါ်တော့ဘူး”

“နေပေါ့”

ဒေါက်တာနှင့် မမသော်ထွက်လာတော့မှ သူက ဒေါက်တာ ကေသီ နှယ်၏ဆေးသေတ္တာကို ဝိုင်းကူသယ်၍ ကားပေါ်တင်ပေးလိုက်ပါ၏။

ငါ တကယ်စိတ်မကောင်းတာအမှန်ပါ မိုးညဖြူ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ငါပေးလိုက်တဲ့ Lesson(2) က မင်းကို သွေးထွက်သံယိုအထိဖြစ် သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မှတ်မထားလို့ပါပဲ။

အခန်း(၆)

သူမလက် အနာကျက်သည်အထိစောင့်နေရင်း သုံးရက်အနားယူသဖြင့် သူတာဝန်က မမသော်ကို ကြိုပို့ပေးရန်သာရှိသည်။ မနက်အဆာပြေစားရန်ခေါ်သဖြင့် မီးဖိုခန်းထဲ သူလာခဲ့၏။ ကြီးမြက ထမင်းစားခန်းကိုသွားခိုင်း၍ သူဝင်ခဲ့တော့ သူမ၏ဘွားဘွားဒေါ်ခင်ခင်ကြီးပါ ထမင်းစားခန်း၌ ရှိနေလေသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ဘွားဘွား”

“အေး... မင်္ဂလာပါကွယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှုပ်အကျိအုံနဲ့ ပုဆိုးနဲ့ သပ်ရပ်လို့ပါလား။ ဒီလိုမှပေါ့... ယောက်ျားလေးဆိုပြီး ပစ်စလက်ခတ်မနေရဘူး သားရဲ့။ ဒါတွေက ညလေးဆင်ပေးတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ကြီးကြီးခင်။ သော်၊ ဆင်ပေးတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သော်သော်က ဆင်တတ်သားပဲ။ ပုဆိုးက နက်ပြာ၊ အကျိက ဆင်စွယ်ရောင်၊ လိုက်တယ်... လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆံပင်တော့ ညှပ်ဦး

နော်... သား။ ဆံပင်ရှည်တော့ လူက ညှင်းသိုးသိုးဖြစ်နေတာ ကြည့်မကောင်းဘူး”

“အဲဒါပဲ သော်ပြောနေတာ ကြီးကြီးခင်ရဲ့။ သော်လည်း ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့မအားတော့ သူ့ကိုလိုက်မပို့ဖြစ်ဘူး”

“ည၊ လိုက်ဖို့မှာပါ”

မပွင့်တပွင့်တီးတိုးပြောလိုက်သည့်သူမကို သူတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံ၌ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဘွားဘွားနှင့်မမသော်က ကော်ဖီနှင့်ကိတ်စားနေကြသည်။ သူက သူမ ဘာစားနေလဲ လှမ်းအကြည့်၊ သူမထံမှ မျက်စောင်းတစ်ပွင့်ကို သူရလိုက်လေ၏။

“ဘာလဲ... ထမင်းကြော်စားချင်လို့လား”

“ဟုတ်”

“ကြီးမြရေ... မိုးယံအတွက် ထမင်းကြော်တစ်ပွဲ ပြင်ပေးပါဦး”

“မိုးယံ... ပဲပြုတ်နဲ့ကြော်တဲ့ထမင်းကြော်လည်း နင်ကြိုက်တာပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမသော်”

“နောက်... နင်ဘာတွေကြိုက်သေးလဲ ပြောထားစမ်း။ အဲဒါတွေ ရှောင်ပြီး ငါ့မျက်ခိုင်းမယ်”

“ဟယ်... သော်သော်ရယ်။ ကလေးကို”

“ကြီးကြီးခင် မသိပါဘူး။ ဒါ... သော်နဲ့ မိညာပဲသိထားတာ။ ကဲ! ဆွှေလေ”

သူ့ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်ပြီး သူမကို တစ်ချက်မှိးကြည့်လိုက်ပါ၏။ သူမက ခပ်တည်တည်မျက်နှာနှင့်ပင် ထမင်းကြော်ကို ဂရုတစိုက်စားနေသည်။

“အသားဆိုရင် ဝက်သား၊ ငါးဆိုရင် ငါးသေးသေးလေး အိုးကပ်။ အရွက်ဆိုရင် ကန်စွန်းရွက်။ အသီးဆိုရင် မာလကာသီးနဲ့ သရက်သီး။ အကြော်ဆိုရင် ထမင်းကြော်နဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲလည်းကြိုက်တယ်။ တို့စရာဆို ပဲစောင်းလျားသီး၊ တညင်းသီး၊ ရှောက်ရွက်၊ ခရမ်းပြုတ်သီး၊ မုန့်ဆိုရင် အာလူးကြော်၊ ငါးမုန့်ကြော်၊ အုန်းနို့ကျောက်ကျော့၊ ဆန္ဒမ်းမကင်း၊ ကော်ဖီနဲ့တီးခွဲသောက်ဖို့ဆို မြင်းပျံတံစကပ်နဲ့ ပေါင်မုန့်ဂျမ်းမသုတ်၊ မီးကင်တာ မကြိုက်ဘူး”

“ဟောတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘွားဘွား”

“ဟဲ့! နင်ကြိုက်တာ မိညအကြိုက်တွေချည်းဆိုတော့ ငါဘယ်လို ရှောင်ပြီး ချက်ခိုင်းလို့ရတော့မှာလဲ”

မမသော်က ဘွားဘွားကိုယ်စားဝင်ပြောလိုက်၍ ဘွားဘွားက သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးနေ၏။ သူမက စားပြီးပြီဖြစ်၍ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကိုထည့်ကာ ဘေးဘက်သို့ရွှေ့ထားလိုက်သည်။ ကော်ဖီကရားမှကော်ဖီကို ပန်းကန်ထဲထည့်ပြီး သူ့ရှေ့တစ်ခွက်တွန်းပြီး သူမက တစ်ခွက်ယူသောက်လိုက်၏။

“နောက် မေးဦးမယ်။ နင် ကြေးအိုးရော ကြိုက်လား”

“ဟင့်အင်း... ဆီချက်ပဲကြိုက်တယ်”

“ကဲ! မပြောချင်တော့ဘူး”

ကော်ဖီပိုင်းလေးမှာ ရယ်သံတို့ဖြင့်ဝေစည်သွားသည်။ သူမ၏ တည်နေသောမျက်နှာမှာ အပြုံးတို့ ခိုသိလာ၏။ အားလုံး၏မျက်ဝန်းတို့မှ သူ့အပေါ်ခင်မင်သည့်အရိပ်များကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ့ရင်ထဲ လှိုက်

ခုန်သွားရသည်။

ရင်တွင်း၌ အပြုံးအတေးတွေသာ ရှိမနေရင်ဖြင့် အပြည့်အဝ ကြည်နူးပျော်ရွှင်ခွင့် သူရမှာမလွဲ။ ခုတော့ဖြင့် နာကြည်းချက်ကို ဖုံးဖိမျှသိပ်ထားသည့် တန့်နဲ့ဝေဒနာတို့ဖြင့် အပျော်တို့က မပြည့်ဝ။

“ပြီးရင် သွားကြမယ်မိုးယံ။ ငါ့ကိုပျိုပြီးရင် အပြန် ဆယ်မိုင်က ပန်းရောင်းတဲ့ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေ ဝင်ယူခဲ့ဦး။ မိည ဘာမှာဦးမလဲ”

“ပြန်လာရင် သူ့ကိုဆံပင်သွားညှပ်ပေးမယ် တီလေး။ ဘာမှမှာ ရောမရှိဘူး။ သုံးရက်လောက် အိမ်ထဲအောင်းရမှာတွေ့ပြီး စိတ်ညစ်တာ ပဲသိတယ်”

“အမယ်လေး! နားခွင့်ရတုန်းလေး နားတာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ညစ်မနေနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ Mart သွား။ စာရင်းတွေပြန်စစ်နဲ့ ဦးနှောက်ကို ဒီလောက်အလုပ်တွေပေးနေတာ။ တစ်ခါတလေလေး ပေးနားလိုက်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ စာရင်းတွေ ဒေလီယာ အကုန်နိုင့်တယ်။ နောက်မှ တီလေးလည်း ညပိုင်းမှာ ပိုင်းစစ်ပေးရင် ရတာပဲ... အေးအေးဆေးဆေးနား။ ခြောက်... မေ့တော့မလို့ မူတူးကို ပန်းစင်လုပ်ခိုင်းထားတာ ကြည့်ကျက်ပြောလိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ တီလေး”

“သော်သော်... ပန်းသီးမှာတာ မမေ့နဲ့နော်”

“သော် ဈေးမရောက်ဘူး ကြီးကြီးခင်ရဲ့။ မိည မြို့ထဲရောက်မှာ၊ ခိညကိုပဲ မှာလိုက်”

“အေးအေး... ဘယ်သူဝယ်ဝယ်ပါ။ ရရင်ပြီးတာပဲ”

“ဒါဖြင့် သော်တို့သွားပြီနော်”

“အေး”

သူနှင့်မမသော် ကားမောင်း၍ထွက်ခဲ့တော့၊ သူမက အိမ်ပေါက်ဝ
၌ ရပ်ကျန်နေခဲ့၏။

မမသော်ကိုပျိုပြီးအပြန် ဆယ်မိုင်ရှိ ပန်းခြံထဲမဝင်ခင် လမ်းတစ်
နေရာ၌ကားရပ်၍ လမ်းဘေးဖုန်းဖြင့် ကိုတိုးကြီးထံ သူ့ဆက်သွယ်လိုက်
ပါသည်။

“ဟယ်လို. . . တိုးဝပ်ရှော့ကပါ ခင်ဗျား”

“ကိုတိုးကြီး. . . ကျွန်တော်ပါ။ မိုးယံ”

“ဟာ! ငမိုး။ မင်းကို ငါဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲ စဉ်းစားနေတာ။
လူလွတ်လိုက်ရင် သူတို့ရုပ်မိသွားမှာနိုးလို့ ငါအကြပ်ရိုက်နေတာ။ အတော်
ပဲ”

“လူမလွတ်နဲ့ ကိုတိုးကြီး။ ကျွန်တော်အဆင်ပြေရင် ပြေသလို
ဆက်သွယ်မယ်။ အခုတောင် သူမပါလို့ လမ်းဘေးကားရပ်ပြီး ဖုန်းဆက်
လို့ရတာ။ အဲဒီမှာ ဘာထူးခြားသေးလဲ”

“ထူးတာပေါ့ကွဲ့။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ လူတစ်ယောက် ဒီကိုလာပြီး
မင်းအကြောင်းတွေ စုံစမ်းသွားတယ်။ မိုးတာက ငါ့ဆီခေါ်လာလို့ ငါနဲ့ပဲ
ပြောလိုက်တယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ မင်း. . . အားလုံး ဟာကွက်မရှိ
အောင် ကြိုလုပ်သွားလို့။ မင်းမဒီလေး မလွယ်ဘူးနော်။ ခြေလှမ်းအတော်
ကျသားကွဲ့”

“ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါကြောင့် ခြေတစ်လှမ်းမှ အမှားမခံရတာ
ပေါ့”

“ဒါနဲ့ မင်းအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ခုချိန်ထိ အခြေအနေကောင်းသေးတယ်။ ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့
Lesson (2) က သူ့အတွက်သွေးထွက်သွားတာတော့ စိတ်မကောင်းပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပါးပါးလေးပါ”

“ကြည့်လည်းလုပ်နော် ငမိုး။ အမှုတွေဘာတွေ မဖြစ်စေနဲ့ဦး”

“ကျွန်တော် ဒီလောက်မအပါဘူး ကိုတိုးကြီးရာ။ ဟိုသေးသေး
လေးရော ဘယ်လိုနေလဲ”

“အေး. . . နေကောင်းပါတယ်။ ဒီကောင် အစားလည်း တော်တော်
စားနေပြီကွဲ့။ မင်းမပူပါနဲ့”

“ဂရုစိုက်ပေးပါဗျာ၊ တစ်နေ့ကျရင် သူ့ကိုပြန်ပေးရမှာ။ တစ်ခုခုဖြစ်
သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ကိုတိုးကြီးကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော်မမေ့ပါဘူးဗျာ။ အခု
သည်း ကူညီလက်စနဲ့ကူညီပါဦး။ နောက်နှစ်ရက်နေရင် မီးမီးကို ဖုန်း
ဆက်ခိုင်းလိုက်တော့။ ကျွန်တော်မှာထားတဲ့အတိုင်း ပြောခိုင်းနော်။ သူနဲ့
အိုက်ရိုက်တွေ့ရင်ပိုကောင်းတယ်။ ဖုန်း နံပါတ်က (.) နော်”

“ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွာ။ ငါ မီးမီးကိုပြောလိုက်မယ်။
ဒါဆိုဒါပဲနော်။ ငါဖုန်းချလိုက်ပြီ”

သူ ကျသင့်ငွေရှင်းပြီး ကားကို ဆယ်မိုင်ရှိပန်းခြံအတွင်းသို့ မောင်း
ဝင်လာခဲ့သည်။ မမသော်မှာထားသည့်ပစ္စည်းစာရင်းဖြင့် ပန်းပင်များကို
ကားပေါ်တင်လာခဲ့၏။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ပန်းပင်များကိုချ၍ ရေချိုး၊
ဆင်းစားပြီး၊ သူမနှင့်အတူ မြို့ထဲသို့ထွက်ခဲ့ရလေသည်။

Prince Beauty Saloon

ဆိုင်ဘုတ်ကိုမော့ကြည့်၍ သူ ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်မိ၏။ သူမက ဆိုင်ထဲသို့ ရှေ့မှဝင်သွားသဖြင့် နောက်မှ သူလိုက်ခဲ့ပါသည်။ ကောင်တာ နောက်မှာ ထိုင်နေသည့်အမျိုးသမီးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဖက်လှဲတကင်း ကြိုဆိုလိုက်လေ၏။

“ဟယ်၊ ညရယ်။ မလာတာအတော်ကြာပေါ့။ လာလာ... ခေါင်း လျှော်မှာပဲမဟုတ်လား”

“အင်း... ညက ဖြည်းဖြည်းပဲ။ အရင်ဆုံး သူ့ကိုလုပ်ပေးပါ မမ ဟန်နီ။ ဆံပင်အရင်ညှပ်မယ်။ ညှပ်ရမယ့်ပုံကို ကတ်တလောက်ထဲက ည ရွေးပေးမယ်။ ပြီးရင် ခေါင်းကစပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပေါင်းတင်ပေးပါ”

“သူက ဘယ်သူလဲ ညရဲ့”

“ညမောင်လေးပါ”

“ဟယ်... တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ သူက နယ်မှာပဲနေတာ”

“အရင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ နာမည်ကရော”

“ဟုတ်တယ်။ နှစ်ဝမ်းကွဲတော်တာ။ နာမည်က မိုးယံတဲ့”

“ဪ... နာမည်ကျတော့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ။ ဟဲ့၊ သူ့စာရော”

“သူ့စာ... အထဲက တစ်ယောက်ကိုပြင်ပေးနေတယ် မမဟန်နီ။

ဘာခိုင်းမလို့လဲ၊ ရိုးရိုးနဲ့သာသာ အားနေတယ်လေ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းထိုင်ခုံမှ လျှောက်လာသည့် မိန်းမလျာနှစ်ဦးကြောင့်

သူမကိုလုံးပြူးသွားရသည်။

သူမက ကတ်တလောက်စာအုပ်ကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်ကြည့်နေ နှင်း သူ့ကိုလှည့်မကြည့်တော့ပေ။

“ဟဲ့၊ နှစ်တိုနဲ့မဖြစ်ပါဘူး။ သူ့စာနဲ့တစ်ယောက် နေရာလဲပေးလိုက်။ ညမောင်ကိုပြင်ရမယ်လို့ပြော... သွား”

“ဟယ်၊ နာမည်က မိုးညမောင်တဲ့။ လှလိုက်တာ”

“အေးဟယ်... အဆင်လေးနော်။ အသည်းတုန်စရာလေး”

“လာလေ... ရိုးရိုးပြင်ပေးမယ်နော်... နော်”

“ဟာ၊ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ မလေးရေ... လုပ်ပါဦး။ ဒီမှာ ကျွန် ကို ဝိုင်းဆွဲနေပြီ”

“ဟဲ့၊ ဟိုနှစ်ယောက်၊ သူ့ဇာကိုခေါ်ပါဆိုနေမှ”

“အို... သူလေးလောက်တော့ သာသာနဲ့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလောက် အပျော့ပဲ မမဟန်နီရဲ့။ သာသာနဲ့ပဲ ပြင်မယ်နော်”

“ဟဲ့ကောင်မ၊ ညည်းမလုနဲ့လေ။ သူလေး... ရိုးရိုးနဲ့ပြင်မယ် နော် အဟင်းဟင်း”

“အာ... ကျွန်တော့်လက်ကိုမထိနဲ့၊ မကိုင်းနဲ့လေ။ ကျွတ်၊ ဒုက္ခပါ လေးရေ... ဒီမှာကြည့်ပြောဦး။ ကျွန်တော့်လက်ကို တစ်ယောက်

တစ်ဖက် ဆွဲနေပြီ”

“ဪ... ခက်တော့နေပါပြီ။ ကြားထဲက မိုးညမောင်တော့ လက် ညည်းတော့မယ်။ ရွှေပါရေ... သူ့စာနဲ့ လူချင်းလဲပေးလိုက်စမ်း သမီးရယ်။

သူ့ကို ဒီလွှတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမဟန်နီ”

သူ့ကို မိန်းမလျာနှစ်ဦးဝိုင်းဆွဲနေ၍ မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့် သူမကို အော်ခေါ်ပုံကိုကြည့်ပြီး အလှပြင်ဆိုင်ထဲမှ ဆံပင်ညှပ်နေသည့်သူများ ဝိုင်းရယ်နေကြ၏။

ကျန်ယောက်ကူးများအတွက်ကတော့ ဒါမျိုးရိုးနေပုံရပေမယ့် သူ့မှာတော့ ရွံ့ကြောက်အော်ကလီဆန်ကာ တွန့်လိမ်နေတော့သည်။ ခဏအကြာမှာတော့ အခန်းထဲမှကောင်မလေးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

“မမဟန်နီ... သူ့ဇာရောက်ပြီ”

“အေး... သူ့ဇာရေ။ ဟိုမှာ မိုးညမောင်ကို မြန်မြန်ခေါ်သွားစမ်းပါ။ အဲဒီမှာ သာသာနဲ့ ရိုးရိုးတို့လက်ချက်နဲ့ သူ့လက်ပြုတ်တော့မယ်”

“ဟင်းဟင်း... လာ... ကိုမိုးညမောင်”

သူ့ကောင်မလေးနောက် ခပ်သွက်သွက်လိုက်သွားတော့ ထိုမိန်းမလျာနှစ်ယောက် မျက်စောင်းထိုးရင်း ပွစိပွစိရွတ်၍ကျန်ခဲ့တော့သည်။ သူ့အဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း သူမ သဘောတကျရယ်မောနေမိသည်။

ကောင်းတယ် မိုးယံ။ ကျွန်မပဲ စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်နေခဲ့ရတာများပြီ။ ဒီတစ်ခါ ရှင့်အလှည့်ပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ... နေသာထိုင်သာရှိသွားပြီလား။ အတွေးတို့ကိုရပ်၍ ခေါင်းလျှော်ခံရန် ရှိမိနှင့်အတူ တစ်ဖက်ခန်းသို့ ဝင်လိုက်ပါတော့သည်။

အားလုံးပြီးစီးသွားတော့ သူ့ဇာပေးသည့်အဝတ်အစားတို့ကို သူဝတ်လိုက်၏။ မှန်ထဲမှာပေါ်လာသည့်ပုံရိပ်ကိုကြည့်ရင်း မဲပြီးတစ်ချက်ကို ပြုံးလိုက်မိသည်။ တီရှပ်အပြာဖျော့ဖျော့လေးနှင့် စတိုင်ဘောင်းဘီမီးမီးရောင်၊ ဆံပင်က ပုံကျကျ ခပ်တိုတို၊ အခန်းထဲမှ အပြင်ထွက်လိုက်တော့ အကြည့်ပေါင်းများစွာက သူ့ထံပြုကျလာ၏။

သူမက လျှော်ပြီးစ ဒိုင်ရာဖြင့်မှတ်ပေးလိုက်သော ကျောလယ်ခန့်သည့်ဆံပင်ကို ဘီးဖြင့်တစ်ချက်နှစ်ချက်ဖြီးသင်ပြီး ခုံမှထလိုက်ပါသည်။ လျာနှစ်ယောက်ထံမှ အသံတွေထွက်လာပြန်၏။

“ဟယ်! အခုမှ တကယ့်အဆင်လေးစစ်စစ်ဖြစ်သွားပါရော။ ချောတာဟယ်... very handsome လေး”

“အေးဟယ်... ကြည့်ပါဦး။ အခုမှ နဂိုအသားရောင်လေး ပြန်ရသေး။ အသားလေးကို ဝင်းအိနေတာပဲနော်။ ဝီရက်စရာတောင်မရှိဘူး။

ဟင်း... နောက်ကိုလည်းမကြာမကြာလာနော်... မောင်လေး”

“ဟာ! လုပ်လာပြန်ပြီ။ မလုပ်နဲ့မလုပ်နဲ့... မလေးရေ၊ လုပ်ပါဦး”

“အရမ်းမအော်နဲ့လေ။ သာသာတို့က သူ့လေးကို ဖွဲမစားပါဘူး။ တကတည်းဖြစ်နေလိုက်တာ။ ဟွန်း... ပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“သာသာနဲ့ရိုးရိုး... သူများမကြိုက်ရင် မလုပ်ရဘူးလေ။ နင်တို့တော့ နာဦးမယ်။ မမဟန်နီ... ကိုမိုးညမောင် ပြီးပြီ။ သူ့ဇာ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ရမှာလဲ”

“ဟဲ့... ဘယ်က မိုးညမောင်လဲ”

“သူ့လေ၊ မမပဲ မိုးညမောင်ဆို”

“မိုးယံပါဟယ်... မိုးညရဲ့မောင်လေးမို့လို့ မိုးညမောင်လို့ အလွယ်တကူလိုက်တာ။ မိုးယံတော့ နာမည်အသစ် တွင်တော့တာပဲ။ ရတယ်သူဇာ... သမီးနားလိုက်ဦး။ ဒီမနက်တင် ခုနစ်ယောက်ရှိနေပြီ မဟုတ်ဘူးနားလိုက်... နားလိုက်”

“ဒါဆို ညတိုးပြန်ဦးမယ် မမဟန်နီ”

“ကောင်းပြီညရေ... ကျေးဇူးနော်”

“နောက်လည်း လာဖြစ်အောင်လာနော်”

သူ့မေးစေ့ကို လက်ညှိုးနှင့်တို့၍ပြောလိုက်သည့် သာသနာ့လက်ထဲမှရုန်းထွက်ကာ ဆိုင်ပြင်ဘက် သူပြေးထွက်ရတော့၏။

မိုးညိုဖြူ... မင်းပေးလိုက်တဲ့သင်ခန်းစာက ငါ့အတွက် တကယ်စောစောပြန်ရတာအမှန်ပဲ။ မင်း တော်တော်ရက်စက်တဲ့မိန်းမ။

မနက်စောစော အိပ်ရာမှထ၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ ခြံထဲဆင်းရင်း သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေလိုက်သည်။ ကိုမူတူးက အိမ်နောက်ဘက်မှ သစ်သားတိုင်များ သယ်လာ၏။ သူ ဝိုင်းကူသယ်ရန်ပြင်တော့ ကိုမူတူးက အလန့်တကြား တားမြစ်ပါတော့သည်။

“အမယ်လေး! မလုပ်ပါနဲ့ ကောင်လေးရယ်။ နောက်တစ်ခါ မေည ဟောက်တာကို မူတူး မခံပါရစေနဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေပါ”

“ရပါတယ် ကိုမူတူးရ။ ဒီခြံထဲမှာ ပြေးကြည့်မှယောက်ျားဆိုလို့ ကိုမူတူးနဲ့ကျွန်တော်ပဲ ရှိတာ။ ဝိုင်းလုပ်ပေးရမှာပေါ့။ ဒီအလုပ်က မမသော် ခိုင်းထားတဲ့အလုပ်ပဲ။ ဘာမှမပြောစေရဘူး၊ စိတ်ချ။ ဟိုတစ်နေ့က ခင်ဗျား... ပန်းစင်လုပ်တာဖြင့် အဖြစ်မရှိဘဲနဲ့။ ကြည့်ထား၊ ကျွန်တော် လုပ်ပြမယ်နော်”

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ ကောင်လေးရာ”

“ဪ... မယုံမရှိနဲ့။ ဒါမျိုး ကျွန်တော်လုပ်နေကျပါ။ ခင်ဗျား သာ ဝိုင်းကူပေး... လာ”

သူက ကိုမူတူး၏လက်ထဲမှပစ္စည်းများကိုသယ်ပေးရင်း ခြံထောင့်ထဲသို့ ချထားလိုက်၏။ ပျဉ်ချောင်းအနည်းငယ်၊ တိုင်အနည်းငယ်ကို သေသေချာချာတိုင်းထွာပြီး ကျင်းတူးကာ၊ တိုင်ထူလိုက်၏။

ကိုမူတူး ဆောက်ထားသည့်ယိုင်ခွဲခွဲစင်ကို ဖြုတ်ခိုင်းပြီး ခိုင်ခံ့သော သံသည်စင်တစ်ခုကို နေမမြင့်မီ တည်ဆောက်လိုက်ပါသည်။ ပိန်းပန်း၊ နီနီများ၊ သစ်ခွအိုးများကို ကြည့်ကောင်းအောင် အစီစဉ်တကျ စီတန်းဆင်ထားလိုက်၏။ ရွက်လှပန်းအိုးများကို နေရောင်ရရှိသည့်နေရာကို ရွှေ့သည်။ သူထပ်ယူခဲ့ရသည့်သင်္ဃန်းများကိုစိုက်ရန် တိုင်ထူပြီး အုန်းဆံကို နာထူ၍ တိုင်မှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်စည်းနှောင်ကာ ဖိုက်လိုက်ပါသည်။

“နင်းဆီရွက်တွေ ပိုးကျနေပါလား။ ဆေးထည့်ဖို့လိုနေပြီ”

“ကောင်လေး... မင်းမလုပ်တတ်တာ ဘာရှိသေးလဲဟေ့”

“ကျွန်တော် မလုပ်တတ်တာတွေ အများကြီးရှိသေးတာပေါ့၊ ကိုမူတူးက ဘာလုပ်မလို့မေးတာလဲ”

“အေးလကွာ... မင်းက ငါ့ထက်အများကြီးငယ်ပေမယ့် ငါ့ထက် အများကြီးတော်နေတော့၊ ကြာရင် ငါ့အလုပ်ပြုတ်လိမ့်မယ် ကောင်လေး”

“ဒါများ ကိုမူတူးရယ်။ မမသော်မေးရင် ဒါတွေ ခင်ဗျားလုပ်တာပဲ။ ပြောလိုက်ရင် ပြီးတဲ့ဟာပဲ။ ခက်လွန်လွန်းလို့... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

“မူတူးကို ညာခိုင်းပေမယ့် အလိမ်ဖော်မယ့်သူက ကြားသွားပြီ”

သူ့အလန့်တကြားဖြင့်လှည့်ကြည့်တော့ ဂျူတီကုတ်ဖြူဖြူကို လက်

မှာတင်၍ အနောက်နားမှာရပ်နေသည့် ဒေါက်တာကေသီနွယ်ကို လိုက်ရလေသည်။ ဒေါက်တာက ရင်းနှီးဖော်ရွေသောမျက်နှာဖြင့် သူ့ရိုရာကို လျှောက်လာတော့၏။

“ဟာ! ဒေါက်တာပါလား။ ကားသံလည်း မကြားရဘဲ ရောက်တယ်”

“ဟိုဘက်လမ်းနဲ့ဒီဘက်လမ်း လမ်းလျှောက်ရုံနဲ့ ရပါတယ်။ မိုးယံရယ်၊ ကားမလိုပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီမနက်မှ ကျွန်မကားက စက်တော့လို့ ဆေးရုံကို Taxi နဲ့လိမ့်ရတော့မှာ။ ဒါနဲ့ ညလေးရော”

“မလေး နီးတောင်မှနီးရဲ့လားမသိဘူး ဒေါက်တာရဲ့”

“ဒီနေ့ ချုပ်ရိုးဖြည့်မယ်လေ။ ဒါပြီးရင် ကျွန်မ ဆေးရုံကို သွားမယ်”

“မလေးတော့ နာဦးမယ်ထင်တယ်”

“ကာယကံရှင်နာမှာပါ မောင်မိုးယံရယ်။ ရှင် သိပ်လည်း မသိပါနဲ့”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာရဲ့။ မလေးက ကျွန်တော်ရဲ့ ဇနီးမဟုတ်လေ။ သူတစ်ခုခုဖြစ်တော့ ကျွန်တော် ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်ပဲ အဲဒီအနာကို လဲယူလို့ရရင် ယူမလို့ကိုပါတယ်ကယ်ပါ”

“အေးပါ... အေးပါ။ လောလောဆယ် ချုပ်ရိုးဖြည့်ရင် နာတော့ သူထုဦးမှာပဲ။ ဒီတော့ နှင် လိုက်အထုခံလိုက်။ လာလိုက်ခွဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ခြေလက်ဆေးပြီး လိုက်ခွဲပါမယ် ဒေါက်တာ ပြီးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် ယှဉ်လျှောက်လာသည့်သူနှင့် မမကေ

ကိုလေးကြည့်နေရင်း သူမစိတ်ထဲ ထင်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

မိုးယံ... ရှင်၊ မမကေသီနဲ့ ဘယ်နှကြိမ်မျှတွေ့ဖူးလို့ ဒီလောက် ထိ ရင်းနှီးနေရတာလဲ။

ကြည့်ပါဦး... အရုဏ်ဦးအလင်းတို့နှင့်အပြိုင် နုသစ်နေသည့် အဝါ ဖျော့ဖျော့ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဖြင့် မမကေသီမျက်နှာမှာ အပြုံးတို့က လန်းဆန်း ချိုမြိန်လို့ပါလား။ နံဘေးမှာက စွပ်ကျယ်အဖြူ၊ ဘောင်းဘီတို အဖြူနှင့် သူမပိုင်ဆိုင်သည့်ကောင်လေးလည်း အပြိုင်အဆိုင်ပြုံးလျက် လိုက်ပါလျက်သား။

နံနက်စောစော မကြည်လင်သည့်ဦးနှောက်ကို လေချိုအေးတို့က တောင် မကျီစယ်နိုင်တော့။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို သိသိသာသာချလိုက်ရင်း လသာဆောင်မှ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ကာ၊ လှေကားမှ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။

“မောနင်း... မမကေသီ”

“မောနင်း... ညလေး။ ဒီနေ့ ချုပ်ရိုးဖြုတ်မယ်နော်။ လက်က လက်တော်နာသေးလား”

“နည်းနည်းတော့ နာသေးတယ် မမကေသီရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်။ ဧည့်ခန်းမှာပဲ လုပ်မယ်နော်”

“ခဏစောင့်လိုက်လေ။ မောင်မိုးယံ ခြေလက်သွားဆေးနေတယ်။ သူ့ကို ဝိုင်းကိုင်ခိုင်းမှာမဟုတ်လား”

“ရပါတယ်”

“မရပါနဲ့... စောင့်လိုက်ပါ။ ဒါနဲ့ သော်ရော”

“တီလေး... ဒီမနက်စားဖို့ ကြက်သားပဲလာတာ လုပ်နေတယ်။

မမကေသီပါ စားသွားပါနော်။ ဒါနဲ့ မမကား မတွေ့ပါလား။”

“ကားပျက်နေလို့ ထားခဲ့ရတယ် ညလေးရဲ့။ ဆေးရုံကိုတောင် Taxi နဲ့ပဲသွားရမှာ။ ဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်ရဦးမယ်”

“မဆက်နဲ့ မမကေသီ။ ညနေကျ မိုးယံကိုလွှတ်လိုက်မယ်။ သူကားကောင်းကောင်းပြင်တတ်ပါတယ်။ ဒီမနက်လည်း ဆေးရုံကို Taxi နဲ့မသွားပါနဲ့။ အိမ်ကကားနဲ့ပဲ မိုးယံကို လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်။ ခဏနေ တီလေးလည်း ကျောင်းသွားမှာ။ လမ်းကြိုပါတယ်”

“ဟယ်! အားနာစရာ ညလေးရယ်”

“မလိုပါဘူး မမကေသီရယ်။ ဒီလိုပဲပေါ့ တစ်ယောက်အကူအညီ လိုရင် တစ်ယောက်က ပေးရမှာပေါ့။ ပြောသာပြောရတာ။ မမကေသီက ညတိုကိုကူညီရတာ ပိုများတယ်”

“ဪ... ကေသီရောက်နေတာကို။ ခဏနော်... သော် ရေခွေ ယူလာပေးမယ်”

“ရတယ် သော်၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်”

သူ့ခြေလက်ဆေးရင်း ရေပါချိုးလိုက်ကာ အဝတ်အစားလဲ၍ တိုက် ထဲဝင်လာခဲ့၏။ သူ့မလက်မှ ချုပ်ရိုးဖြုတ်ပေးသည်ကို ဝိုင်းကိုင်ပေးတော့ သူ့မမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စတိုက် မြင်လိုက်ရသည်။

“မလေး... နာလို့လား”

“နာတာပေါ့။ ရှင်မူကိုယ်ချင်းမစာ မေးရက်တယ်”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“သိပ်လည်းမဟောက်ပါနဲ့ ညလေးရယ်။ သူ့မမျှာ သူ့ကျေးဇူးရှင် လေး အနာတရဖြစ်တာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ။ တော်ကြာ ကိုယ်

ချင်းစာပါတယ်ဆိုပြီး သူ့လက်သူ စားနဲ့ခတ်ပြနေမှ ခက်ကုန်မယ်”

မမကေသီစကားကြောင့် သူ့နှင့် တီလေးက ရယ်လိုက်ကြ၏။ သူ့မ စာ သူ့ကိုမျက်စောင်းတစ်ချက်တော့ ထိုးဖြစ်အောင်ထိုးလိုက်သေးသည်။

မိုးယံနော်... ရှင် မနက်စောစောစီးစီး ကျွန်မ မကြိုက်တာ လုပ်ခဲ့ ပေးမယ်။ အခု ရှင်ဝတ်ထားတဲ့ရေညှိရောင်ဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်အဝါလေးက ကျွန်မဝယ်ပေးတဲ့ဝတ်စုံမို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်မှတ်ပါ။

“ကဲ! ပြီးပြီ။ ကြက်သားတွေ နှင်းကန်တော့ မစားမိစေနဲ့နော် ည လေး။ အနာ အသားပြည့်ရုံဆိုတော်ပြီ။ ပိုစားရင် အသားပိုဖြစ်သွားလိမ့် မယ်”

“အားလုံး လာခဲ့၊ ကြက်သားပလာတာ စားကြမယ်”

“ကြီးကြီးခင်ရော... သော်”

“ကြီးကြီးခင် ကော်ဖီနဲ့မုန့်ပဲစားတယ် ကေသီရဲ့။ ပလာတာက ခင်ပြည့်လို့မစားဘူး။ ခုနကပဲ ဘုံရားခန်း ပြန်ဝင်သွားတာ”

ထမင်းစားပွဲရှိ ခုံအသီးသီး၌ အားလုံးဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ မိနီက ညပ်ထားသည့်ပလာတာတို့ကို ပန်းကန်တွေထဲ သင့်တော်သလောက် ညှည့်ပေးသည်။ မမသော်က စားပွဲအလယ်၌ ရှိနေသည့်ပန်းကန်လုံးထဲမှ ပြုတ်သားကင်းကို ဒေါက်တော့ပန်းကန်ထဲ အရင်ထည့်ပေးလိုက်၏။

“စားနော် ကေသီ၊ အားမနာနဲ့။ အများကြီးချက်ထားတာ။ အဝ သားစားသွား။ မိနီ... ပလာတာနဲ့ဟင်းလိုက်ပွဲ အဆင်သင့်ပြင်ထည့်”

“မမကေသီကားပျက်လို့ တီလေး ကျောင်းသွားရင်းနဲ့ ဆေးရုံကို ခို့ပေးလိုက်နော်။ ညနေအပြန်လည်း မိုးယံကြိုလိမ့်မယ်။ မိုးယံ၊ ညနေ ဘီလေးကို အရင်အိမ်ပြန်ပို့။ ပြီးရင် မမကေသီရဲ့ကားကို လိုက်ပြင်ပေး

လိုက်။ ကြားလား”

“ဟုတ်... မလေး”

မမသော်က သူမပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများထည့်အပြီး သူ့ပန်းကန်ထဲ ဟင်းထည့်ပေးပြန်၏။

“မမသော် အရင်စားလေ”

“အမယ်လေး! နင်သာ အရင်စားစမ်းပါ မိုးယံရယ်။ နင့်စိုက်ပလာတာ အနည်းဆုံးသုံးပွဲလောက်တော့ အသာလေးပဲ။ နေဦး... နကြိုက်ရဲ့လား”

“အဟင်း... ကြိုက်တယ်”

“ကဲ! ဘယ်လိုလဲ မိည၊ နင့်ဟာလေးတော့ မလွယ်ပါဘူးနော်”

“ဪ... တီလေးကလည်း သူကြိုက်လို့ပြောတဲ့ဟာပဲကို... ညက ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သော်”

“မပြောချင်ပါဘူး ကေသီရယ်။ မိညမွေးစားမောင်က မိည ကြိုတာတွေဆို အကုန်အကြိုက်တူနေလို့ ပြောပြီး ရယ်နေရတာ”

“ဟယ်! ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မမကေသီ ဝင်စပ်စဉ်းမယ်။ မောင်မိုးအရောင်ထဲမှာရော ဘာအရောင်ကြိုက်သလဲ”

သူမက တည်ငြိမ်သောအကြည့်တို့ဖြင့် သူ့ကိုအသာကြည့်နေသော သူ့က ငါးလက်စပလာတာကို ကုန်အောင်စားပြီးမှ ပြောလိုက်သည်။

“အစိမ်းနုရောင်”

“ဟော! ဒီတစ်ခါတော့ မိညနဲ့မတူတော့ဘူး။ မိညက မိုးပြာရောင်ကြိုက်တာ”

“အစိမ်းနုရောင်က သော်ကြိုက်တဲ့အရောင် မဟုတ်လား”

“ဟင်းဟင်း... ဟုတ်တယ်”

“နေဦး... ညလေးက ပန်းမကြိုက်ဘူး။ မောင်မိုးယံ မင်းရော ပန်းကြိုက်လား”

“ဟုတ်... ကြိုက်ပါတယ်ဒေါက်တာ”

“ဘာပန်းကြိုက်လဲ”

“နှင်းဆီ”

“အရောင်ရော”

“အနီရဲ့ရဲ့”

“ဟော... ဒီတစ်ခါတော့ ကေသီနဲ့တူသွားတာကိုး”

ရယ်သံတွေ တော်တော်ကျယ်သွား၏။ သူမက မျက်မှောင်ကို မသိမသာကြိုက်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် အစာကိုဆက်စားနေသည်။ သူ့ပန်းကန်ထဲမှာ ပလာတာရော၊ ဟင်းပါကုန်သွားတော့ လိုက်ပွဲနှင့် အနီးဆုံးမှာရှိနေသည့်မမကေသီက လှမ်းယူထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

“အင်း... လိုက်လည်းကြိုပိုဦးမယ်။ ကားလည်းပြင်ပေးမယ်ဆိုတော့ သူများချက်ထားတာတွေနဲ့ မျက်နှာလုပ်ထားဦးမှ။ မောင်မိုးယံ စားသာစား။ အားမနာဘဲကိုး”

“ဟာဗျာ... ဒေါက်တာကလည်း တော်ပြီ... ရပြီ”

သူ့မျက်နှာ ဖြန်းခနဲရဲတက်သွားသလို နားရွက်များလည်း နီရဲသွား၏။ ပလာတာပန်းကန်ကို ခပ်မြန်မြန်နှင့်စားနေသည့် သူ့ကိုကြည့်၍ တီလေးနှင့် မမကေသီက ရယ်မောနေ၏။

သူမ စားလို့ကုန်သွားပြီဖြစ်၍ ခုံမှထကာ ညှော်ခန်းဆီသို့ သွက်လာ

ခဲ့သည်။ ခဏအကြာ၌ သူနှင့်အတူ တီလေးနှင့် မမကေသီပါ ထွက်လာ၍ ကားမောင်းထွက်သွားတော့သည်။

“တု! တု! . . .”

ညှော်ခန်းဆက်တံတွေကို ဖုန်သုတ်နေရာမှ မိနီက စင်ပေါ်ရှိဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါ၏။ သူမက အိပ်ငှာနေ၍ ညှော်ခန်းထဲ ခြေလှမ်းမှန်မှန် ဖြင့်ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟယ်လို. . . ဘယ်သူနဲ့ပြောချင်လို့ပါလဲရှင်။ ကိုမိုးယံ”

“ပေး. . . မိနီ။ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့”

သူမက ဖုန်းကိုယူကိုင်လိုက်တော့ တစ်ဖက်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ခပ်ခွဲအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူမခန္ဓာကိုယ် ရုတ်တရက် တောင့်တင်းသွားတော့၏။

“ကိုကိုလားဟင်. . . မီးပါ”

“... ”

“ကိုကို. . . မီး၊ ဖုန်းပြန်ပြီသိလား။ အဲဒါ ကျောင်းလည်း မတက်ရဘူး။ မီး၊ ခေါင်းလျှော်တာကြာသွားလို့ ဖြစ်တာဆိုပြီး ကိုကြီးက တအားဆူတာပဲ။ အခု မီးငိုနေတာ။ အနားမှာ ကိုကိုလည်း မရှိတော့ အရမ်းအားငယ်တာပဲ။ အဲဒီကိုကြီးက မီးကိုချောဖို့တော့မသိဘူး။ အားအားရှိ ဆူနေတာပဲ။ မီး၊ သိပ်စိတ်ညစ်တယ်သိလား။ ကိုကိုဆို မီးကို အမြဲချောခဲ့တာနော်။ ဒါကြောင့် မီးကလည်း ကိုကိုကို ကိုကြီးထက် ပိုချစ်နေရတာပေါ့။ အဲဒါ ကိုကိုအားရင် မီးကိုလာချောပေးနော်။ ကိုကိုလာရင် မီးကြိုက်တဲ့ ပီဇာဝယ်လာခဲ့ဖို့မမေ့နဲ့ဦး။ ကိုကိုသူဌေးမမက သဘောကောင်းတယ်ဆို။ ကိုကို ခွင့်တစ်ရက်လောက်ယူရင် ရတယ်မဟုတ်လား။ ဆက်ဆက်လာ

ခဲ့နော်။ မီး မျှော်နေမယ်။ ကိုကိုလာရင် မီးဖုန်းဆက်လို့လာတယ်လို့ ကိုကြီးမသိစေခဲ့ဦး။ ဒါပဲနော် ကိုကို။ ကိုကိုကို မီးအရမ်းလွမ်းတာပဲ။ သိလား”

ဂလောက်ခနဲ ဖုန်းက ကျသွားတော့သည်။ သူမ ဖုန်းကို မချပ်ဆေးဘဲ ကိုင်ထားဆဲ။ မီးတဲ့. . . မိုးယံကို ကိုကိုလိုခေါ်တယ်။ ဘယ်သူလဲတဲ့။ မိုးယံ. . . ရှင်၊ သူနဲ့ ဘယ်လိုဘယ်အကြောင်းတွေ ပတ်သက်ဆက်နွယ်ခဲ့သလဲ။ မီးဆိုတာ ရှင့်ချစ်သူလေးလား။

အို. . . မိုးယံရယ်။ မဆိုင်ပေမယ့် ကျွန်မ၊ ရှင်ကိုပိုင်တာ ရှင်အသိပါ။ ရှင်၊ ကျွန်မမသိအောင် ဘာတစ်ခုမှလုပ်လို့မရဘူး။ ရှင်၊ ကျွန်မအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်။ သူမ ဒေါသတွေထွက်ရင်း ဖုန်းတံ ဆောင့်၍ချလိုက်၏။

တစ်နာရီကြာပြီးနောက်မှ အိမ်မှကား ပြန်ရောက်လာသည်။ သူက ဇီဒေါင်ထဲ ကားတစ်ခါတည်းထည့်လိုက်ပြီး သော့ကို သူမတိုက်ညှော်ခန်းမှာ ဆာချိတ်လိုက်၏။

“မိုးယံ. . . နေဦး”

သူမက ညှော်ခန်းထောင့်ရှိ ပြတင်းဝမှာ ရပ်နေရာမှ၊ လှည့်ခေါ်ဆိုက်၏။ သူ၊ သူမအနီးသို့သွား၍ ရပ်လိုက်ပါသည်။

“မီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဗျာ!”

“ကျွန်မမေးတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ မီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

သူ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။ ကိုတိုးကြီး အချိန်ကိုက်လုပ်နိုင်အောင်ပဲဟု ကျိတ်ပျော်သွားမိသည်။ သို့သော် ဒီအချက်ကို မျက်နှာမှာ မပေါ်စေရ။

မိုးညိုဖြူ... Lesson (3) စပြီးနော်။ သူမက သူ့မျက်နှာအပြောင်းအလဲကို မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေ၍ သူ ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်မိ၏။

“မိုးယံ... ကျွန်မမေးနေတယ်လေ”

“ဟို... ကိုတိုးကြီးညီမလေးပါ”

“ဘယ်နှတန်းရောက်ပြီလဲ၊ အသက်ကရော”

“ဒီနှစ်ဆယ်တန်းပါ။ မိနီအရွယ်ပေါ့... ၁၅ နှစ်”

“ရှင်နဲ့သူနဲ့က ဘာလဲ”

“ဗျာ”

“မိုးယံ... ရှင် အူကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့နော်။ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး။ ရှင်ကို ကျွန်မပိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ရှင် ကျွန်မမသိအောင် ဘာတစ်ခုမှလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ကဲ၊ ရှင်းရှင်းပြော”

“ကျွန်တော်က ကိုတိုးကြီးရဲ့မွေးနေ့ညီပါ။ မီးမီးက ညီမအရင်း။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကစားဖော်ကစားဖက်။ မီးမီးက အငယ်ဆုံး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အသက်တော်တော်ကွာတော့ ကျွန်တော်တို့အပေါ် နွဲ့ဆိုးဆိုးနေကျပါ”

“ဒါပဲလား... ဒီထက်ပိုသာတာတွေ ကျန်နေသေးလား”

“ကျွန်တော်... မီးမီးကို ညီမလေးလို့ သဘောထားတာပါ မလေးရဲ့”

“သေချာလား... သူ့ဘက်ကရော”

သူ့ဘာမှမပြောဘဲ အသံတိတ်လိုက်ပါ၏။ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်သွားပြီထင်ပါသည်။ မျက်နှာကိုလည်း ခပ်ငုံ့ငုံ့လွှဲထားလိုက်ပြီး ဆံပင်တွေကို အကြောင်းမဲ့ ထိုးဖွနေလိုက်၏။

မိုးညိုဖြူ... မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ သေချာတာကတော့ မင်းဆက်က စတင်လုပ်ခတ်လာပြီဆိုတာ ငါသိနေပြီ မိုးညိုဖြူ။ မင်း မကြာခင် ဆက်နက်ချရတော့မှာပါလေ။

“ရှင်... အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ လက်ပွန်းတတီးနေခဲ့တယ် မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့အကြိုက်မှနဲ့ ပျံ့မျှကို လိုက်လျောပေးခဲ့ ရတယ် ဆိုပါဘူး။ ကျွန်မပြောတာ မှန်လား”

သူ ခေါင်းကိုအသာညှိတတ်ပြလိုက်၏။ သူမက သူ့ထံမှအကြည့်ကို ခွာကာ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ကိုငေးကြည့်ရင်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“စိတ်ကစားတတ်တဲ့အရွယ်လေးကို ရှင် အိပ်မက်တွေသွားပေးမိတာ သူ့ဘက်မှာ နစ်နာမှုတွေရှိလာနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ အခု ဆယ်တန်းဆိုတော့ ပိုစိုးရိမ်ရတာပေါ့။ ရှင်ကိုပြုစုကျွေးမွေးလာခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကို ရှင် ဆက်ထားသင့်တယ်။ ရှင်ဘက်က ရိုးသားတယ်ဆိုပေမယ့် ဟိုက ဘာမှမလည်သေးတဲ့အရွယ်။ ရှင် ကျွန်မဆီကိုလာတုန်းက သူတို့နဲ့ပြဿနာတွေဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သေးလား”

“မဖြစ်ပါဘူး မလေးရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော်လူတစ်ယောက် မှာထားတယ်။ အဲဒီကို မင်းသွားဆိုလို့ ကျွန်တော် ဆက်လာခဲ့တာပါ”

“ထင်ပါတယ်... ပညာရှိပီပီ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ရှင်ကို ပထမဆုံးဆက်ထား။ ထားလိုက်ပါ... ကျွန်မပြောချင်တာက အခု သူ နေမကောင်းဘူး။ ရှင် မနက်ဖြန်သွားတွေ့လိုက်ပါ။ ဓားကြိုးစားဖို့ပဲ ရှင်ပြောခဲ့။ အဲဒါနဲ့ သူနဲ့ဆုံဖို့ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပေးတာပဲ။ ကျွန်မပိုင်ဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သူတစ်ပါး ကဲ့ရဲ့ ပြောဆိုပြစ်တင်ဝေဖန်တာမျိုး ကျွန်မ

လက်မခံဘူး။ ရှင့်ဘက်က ဖြူစင်မှုတွေကို သူမိသားစုရော၊ သူရော သိပါစေ။ ရော့! ဒီမှာ ပိုက်ဆံ... သူစားနေကျမှန် ဝယ်သွားဖို့ရယ်။ နောက် နှင်းဆီပင်ဖျန်းဖို့ဆေးဖိုးရယ်။ ရှင်ယူထားပါ။ ညနေ မမကေသီရဲ့ကားကို သေသေချာချာပြင်ပေးခဲ့။ မနက်ဖြန် နေ့စဉ်စစ်စစ် ပြန်လာခဲ့။ ရှင့်... သွားနားတော့”

သူ ခေါင်းဝိုက်ခိုက်ဖြင့် တိုက်အိမ်ထဲမှ လှမ်းထွက်လာခဲ့၏။ ရှင်ထဲမှာ ကလိကလိဖြင့် အပျော်တို့ပြည့်နှက်နေရင်း။ မနက်ဖြန်အတွက် အစီအစဉ်တို့ကို အတွေးဖြင့်ရေးဆွဲရသည်။ အထူးသတိထားဖို့က ဒေါက်တာမင်းသွင်ပြန်လာရင် ပြောဖို့။ သူ့မှာ အဖြေအဆင်သင့် ရှိနေရမည်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူမကို သူ အပိုင်ချည်နှောင်ပြီးသားဖြစ်နေစေရမည်။ သူမဘက်က သူ့အပေါ် လုံးဝလက်လွှတ် အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်သည့်အထိ ရောက်ရှိပြီးမှ တိခန့်ဖြတ်ချဖို့က သူ့တာဝန်။

ညနေရောက်တော့ ခါတိုင်းဝတ်နေကျဝတ်စုံတစ်စုံကိုသာ ကောက်စွပ်ပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့၏။ မမသေသီကိုအိမ်ပြန်ဖို့အပြီး သူနှင့်ဒေါက်တာလမ်းလျှောက်၍ ခြံထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။

အနေတော်ကျယ်သည့်ခြံဝင်းထဲမှာ နှင်းဆီပန်းအိုးအချို့နှင့်အတူ တစ်ထပ်တိုက်ပုံလေးကို တွေ့ရလေ၏။

“လာ... မောင်မိုးယံ အိမ်ထဲအရင်ဝင်ထိုင်ဦး။ မမကေသီ ဒက်ဒီမာမိတို့နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဟော! သမီးပြန်လာပြီ၊ Taxi နဲ့မလာဘူးထင်တယ်။ ဪ... ဧည့်သည်လည်း ပါလာတာကိုး”

“ဧည့်သည်မဟုတ်ပါဘူး မာမိရယ်။ ညလေး၊ မောင်လေးပါ။ သူပဲ... ကိုကြိုဆိုလုပ်ပေးတာ။ အခု သမီးကားပြင်ပေးမလို့ လိုက်လာတာလေ။ ဦး... မောင်မိုးယံ။ ဒါက မမရဲ့ဒက်ဒီဦးတင်မောင်လတ်လေ။ ဆည်ခြင်းဝန်ကြီးဌာနအရာရှိပေါ့။ မာမိက ဒေါ်မာမာချို။ မာမိက ဗိုလ်ချုပ်... မာမိက အထည်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ အိမ်မှာ မိသားစုက ညနေမှဆိုကြ... မနက်ကတည်းက အကုန်ထွက်ပြီး အလုပ်ကိုယ်စီသွားကြတာလေ”

“ညလေးမောင်လေးက အချောလေးပဲ။ သား၊ ညနေစာစားပြီးမှ နေဦး။ အပြုံးရေ... ဟင်းတွေကျက်ပြီလား။ နွေးတန်တာ နွေးထားဦးဦး”

“မောင်မိုးယံက မိုးညဖျူနဲ့ အသက်သိပ်မကွာဘူးထင်တယ်။ ကြည့်တာ မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပဲရှိမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်ကယ်... မလေးက ကျွန်တော့်ထက် လေးလပဲ... တယ်”

“ဘယ်ဘက်က တော်တာလဲ”

“မတော်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ကို မလေး မွေးစားတာပါ”

“ဟောတော့! ရှာရှာဖွေဖွေ သက်တူရွယ်တူကိုမှ မွေးစားရတယ်... ကြိုးဖူးပေါင်”

“ဟုတ်တယ် မာမိရဲ့။ အမှန်က ညလေးကို ကိုမင်းသွင် ပေးလိုက်... နွေးနေလက်ဆောင်ဟာ မိုးယံဖြစ်နေတာတဲ့”

“ဟယ်! မင်းမင်းပို့တာ အံ့ဩစရာပဲ။ ဒီကောင်လေးတော့ စာတွေ... ကျက်ပြီး ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ကုန်ပြီထင်တယ်”

“မင်းကလည်းကွာ... သူများသားသမီးကို”

“အို! ရှင်မသိပါဘူး။ မင်းမင်းက သမီးနဲ့တော်တော်ရင်းနှီးသူငယ်ချင်းနဲ့ ကျွန်မအသိဆုံး”

“ဟုတ်တယ် ဒက်ဒီရဲ့။ ကိုမင်းက တစ်ခါတစ်ခါတစ်မျိုးပဲ အရမ်းတော်လို့သာ ဘယ်သူမှမပြောကြတာ”

“ဒေါက်တာ... ကျွန်တော် ကားပြင်တော့မယ်လေ။ တော်မိုးချုပ်နေရင် မလေး စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ပါ”

“နောက်ကျရင်လည်း မမကေသီ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ပါ။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မောင်မိုးယံရယ်။ နေဦး... မမကေသီကို ညလေးလို့ပဲ ရင်းနှီးနှီးခေါ်ပါလား။ ဒေါက်တာလို့ခေါ်တာ နားထဲ ကန့်လန့်ကြီးတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် ဂိုဒေါင်ထဲမှကားကို စစ်ဆေးကြည့်၏။ စိတ်ထဲမှာ ကို သူမပညာစမ်းသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ မိုးညဖြူ... ငါ သမီးမလိုက်ဖြစ်သေးခင် ဝပ်ရှော့မှာ အောက်ခြေသိမ်းဝင်လုပ်ခဲ့တာတွေ မသိနိုင်ပါဘူး။ မိုးယံက မပိုင်ရင် ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ဘူး မိုးညဖြူ။ တကယ်တော့ တိုးဝပ်ရှော့ဆိုတာ ငါတည်တောင်ထားတဲ့ ဝပ်ရှော့ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တစ်နေ့တော့ မင်းသိလာရမှာပါလေ။

“စက်နှိုးကြည့်ပါဦး... မမကေသီ”

စက်သံက ဂရီးခနဲအော်လိုက်ပြီး ညက်ညောသွားလေတော့ သူက စက်ပြန်ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး လိုအပ်သည့်ပလပ်ခေါင်းများကို လိုက်ပြီး ပေးလိုက်၏။

“ရပြီလား မောင်မိုးယံ”

“ရပြီ မမကေသီ၊ ဘက်ထရီတော့ အသစ်လဲလိုက်တော့။ သိပ် အကောင်းတော့ဘူး”

“ကျေးဇူးပဲ မောင်မိုးယံ။ ခြေလက်ဆေး... ထမင်းစားကြစို့”

“မစားတော့ဘူး မမကေသီ... ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မလေးစောင့်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“မမထင်တာပြောရမလား မောင်မိုးယံ။ မင်း စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် သွေး”

“ခင်ဗျာ... ဘာကိုလဲ မမကေသီ”

“မင်း၊ ညလေးအပေါ်ထားတဲ့စေတနာက တော်တော်လေး ပိုနေသလားလို့ပါ။ မမကားကိုပြင်ပေးတဲ့အတွက် ညစာထမင်းတော့ ကျွေးသင့်တာပေါ့။ မင်းအိမ်မှာ ထမင်းတစ်နပ်မစားဖြစ်ရုံနဲ့ ညလေး... မင်းကို စိတ်မကောက်လောက်ပါဘူး”

“အာ... အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်းဟင်း... မမသိပါတယ်။ ညလေးလည်း မင်းအပေါ် မရိုးသားဘူး မောင်မိုးယံရဲ့။ မမတော့ ကိုမင်းအတွက် တော်တော်ရင်လေးတယ်။ သူ့ခမျာ ညလေးကိုစောင့်နေတာ တော်တော်ကြာလှပြီ။ ဒါတောင် ခွဲဆုမချိတ်ဘဲ ကျန်ရစ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့”

“တော်ပါတော့ မမကေသီရယ်။ မမိနိုင်တဲ့အရာကို အမိုက်ခံပြီး ကျွန်တော် မယူပါဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေ မလေးသိသွားလို့ မသင့်ပါဘူး ဟု။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အချစ်ဆိုတာ ခက်သားလား မောင်မိုးယံ။ သူက တမင် ပြုနေနေပြီလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ သူ့အလိုလိုအိပ်ပျော်နေရာက လန့်နိုးလာ

တတ်တာ။ မပြောမရှိနဲ့နော်... မမကေသီတော့ ကြိုနှိမိတ်ဖတ်စေလိုက်မယ်။ ညလေးသာ ဂုဏ်ပကာသနတွေ မမကံမောရင်၊ ပြီးတော့ အရာရာကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်ရင် မင်းကို သူ့ရွေးမှာအမှန်ပဲ”

“မလေးဘက်ကပဲ နစ်နာစရာတွေ ဖြစ်လာမှာပေါ့ မမကေသီရယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘယ်နည်းနဲ့မဆို နှုတ်မကျွံမိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်စည်းသွားမှာပါ”

“စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့ မောင်မိုးယံ။ ကဲပါလေ... ဒီဆရာဝန်မကြီးမငယ်နဲ့ အချစ်အကြောင်းတွေပြောနေတယ်ဆိုပြီး အထင်တော့ မသေးလိုက်ပါနဲ့။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုမင်းဘက်က သူငယ်ချင်းမို့ နာပေးချင်ပေမယ့် မင်းကိုတော့ ညလေးနဲ့ မမသဘောတူတယ်ဟဲ့။ အဲဒါ အမှန်ပဲ... ဟင်းဟင်း...”

“ဟာဗျာ... မမကေသီကလည်း”

သူ့ မမကေသီနှင့်အတူ ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ခြေလက်ဆေးအပြီး ထမင်းစားပွဲဝင်ထိုင်တော့ မိသားစုစုံရုံညီညီနှင့် ထမင်းပွဲကို မြန်ယုက်စွာ စားခွင့်ရပါ၏။

ငါးဆုပ်ဟင်း၊ ငါးခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်း၊ ဘဲဥကြော်၊ သရက်ချဉ်သုပ်၊ ဝက်ခေါင်းသုပ်၊ ပဲနီလေးနှင့် ကြာဆံဟင်းချိုတို့ဖြင့်စား၍ ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ပြန်လာခဲ့တော့၊ ညခုနစ်နာရီ ရှိနေပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူမ ထမင်းမစားဘဲ အိပ်ရာဝင်သွားသည်တဲ့။

ဆောနီး... မိုးညဖြူ။ ငါ့ရဲ့ lesson(3) က မင်းကို ထမင်းတစ်နပ် လွှတ်စေခဲ့ပါလား။

အနား(၇)

Taxi ဖြင့် ဝပ်ရှော့ကိုမဝင်တော့ဘဲ ကိုတိုးကြီးအိမ်ကိုသာ တန်းသွားတယ်။ မီးမီးက ရွှေအိုရောင်ခွေးသေးသေးလေးကိုပိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ကိုဆွက်ကြိုနေသည်။

“ကိုကြီးရေ... ကိုမိုးယံလာပြီ”

“မီးမီးတော်တယ်။ ရော့... နင်မှာတဲ့ ပီဇာ”

“ဟာ! အစ်ကိုတကယ်ဝယ်ခဲ့တာပဲ။ ဟီးဟီး... မီးက ဒီစကားဆိုတဲ့ တမင်ထည့်ပြောလိုက်တာ”

“အေး... နင်ပြောလိုက်လို့ သူ မုန့်ဖိုးပေးလိုက်တာပေါ့။ ရော့! အန်တီဖို့ ကိတ်နဲ့ပန်းသီး၊ သွားသိမ်းလိုက်ဦး”

“ငမိုး... မင်း ခွင့်ရလို့လား”

“အင်း... နေ့တစ်ပိုင်း ကိုတိုးကြီး၊ ဒီကောင်လေးတောင် ရောက်လာတော့တုန်း။ တော်တော်ဝလာသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရဲ့။ ဒီကောင် အစားသိပ်ပုတ်တယ်။ မီးစားသမျှတွေ အကုန်တောင်းစားတာပဲ”

“ဟုတ်လား... ကျွေးပါညီမရယ်။ အစ်ကို ကိုတိုးကြီးကိုမှားထားပြီးသားပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ပြောထားတဲ့လည်ပတ်လေး မရသေးဘူးလား ကိုတိုးကြီး။ အချိန်သိပ်မကျန်တော့ဘူးနော်။ ကျွန်တော်တို့တက်က ရယ်နဲ့ ဖြစ်နေရမှာမို့ပါ”

“အေးပါ ငမိုးရား ငါမှားပြီးသားပါ။ နာမည်ကို ကျောက်ကလေးတွေနဲ့ စီခိုင်းထားလို့ နည်းနည်းကြာနေတာ။ နောက်တစ်ပတ်ဆို ရမယ်မင်းကိစ္စ တော်တော်ခရီးပေါက်ပြီလား”

“ဆိုပါတော့... သိပ်တော့မလွယ်ဘူး ကိုတိုးကြီးရေ။ အခု ဟိုဒေါက်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာဝန်မတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးခွင့်ရတယ်။ သူကတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့နစ်ယောက်ကို ကြိုမြင်နေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း အစီအစဉ်မကျဘဲ ကြိုသလို ရေလိုက်ငါးလိုက်နဲ့ ဆက်လုပ်နေရတယ်”

“မီးမီးဖုန်းဆက်တဲ့ကိစ္စရော ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“သူ နည်းနည်းတင်းသွားတယ်။ စာစ်ခါတည်း အပြတ်ဖြတ်ခဲ့ဆိုပြီးလွှတ်လိုက်တာသာ ကြည့်။ မီးမီးနဲ့ဆက်မလုပ်ဘဲ ဆရာဝန်မဘက် မြှားဦးလှည့်ပေးလိုက်တာ ပိုသင့်တော်မယ်။ သူနဲ့က ပိုနီးတယ် ကိုတိုးကြီးရ”

“မင်းဟာမင်း ကြည့်စိစဉ်လေ။ ငါတို့တက်ကတော့ ကူညီဖို့အသင့်ပဲ”

“နောက်လ နှစ်ဆယ့်ခြောက်ရက်နေ့မှာ ဖိုးတာကတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ဆီ ပါဆယ်ပို့လိုက်ဖို့ မမေ့နဲ့ဦး။ ဘူးအထဲရော အပြင်မှာပါ မီးမီး”

ဆုံးရေးဖြစ်ပါစေနော်”

“အေးပါ... စိတ်ချ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်လစ်မယ်။ လမ်းမှာ ပန်းပင်ထည့်ဖို့ ဆေးဝင်ပြီး Mart ကို တစ်နာရီအရောက်ဝင်ရမှာ။ မီးမီး... အစ်ကိုသွားမယ်။ အစ်ကိုရိုက်ပေးပါနော်။ အစီအစဉ်တွေအားလုံးပြီးရင် ငါ့ညီမ လိုချင်တာ အစ်ကိုဝယ်ပေးမယ်”

“တကယ်နော်အစ်ကို”

“အေးပါ၊ ကတိ... ကတိ... သွားပြီနော်”

သူ ကားငှား၍ ဈေးထဲမှာ ဆေးဝင်ဝယ်ပြီးလျှင် Mart ကိုအရောက်ဆွဲခဲ့၏။ ဓာတ်လှေကားမှမတက်ဘဲ ဝင်ပေါက်မှဝင်၍ စက်လှေကားဖြင့် အပေါ်ဆုံးထပ်သို့တက်ခဲ့သည်။ လုံခြုံရေးမျှော်က သူ့ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ထားသဖြင့် ရုတ်တရက်မြန်နေသည့်ခြေလှမ်းတို့ကို သူရပ်လိုက်ရသည်။

“ဟာ! ဆော့ရီးအစ်ကို၊ ကျွန်တော် ရုတ်တရက်မမှတ်မိလို့ပါ”

“ရပါတယ်... သွားပြီနော်”

သူ အလျင်အမြန်လှမ်းတက်၍ သူမအခန်းရှေ့ရောက်တော့ တစ်နံရံထိုးရန် ငါးမိနစ်။

သက်မောတစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းချလိုက်ပြီး တံခါးကို နှစ်ချက် ခုခါးခါက်ကာ ဖွင့်ဝင်လိုက်၏။ သူမက ဖုန်းပြောနေလျက် သူ့ကိုလက်ပြဲကာ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလေသည်။

“ဒါဖြင့် အဲဒီဈေးနဲ့ပဲ ကျွန်မယူမယ်လေ။ ဒီကိပ် ပို့လိုက်နော်။ အရင်စုံယူမှာ... ဟုတ်တယ် ဆိုက်ရုံ။ လူကြီးဝတ်ပဲ။ ကလေးဝတ်တွေ သိပ်မရောင်းရဘူး... ဒီမှာတင်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေတောင် မော်ဒန်”

အောက်လို့ အသစ်ပြန်လဲဖို့ ချိတ်ထားတယ်။ အင်း... discount တာက ချလို့ဖြစ်ပါတယ်။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်မက လူစိတ်ဝင်စားတာပဲ လိုချင်တာ။ ဒါဆိုဒါပဲနော်”

သူမက ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရင် လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်နေပုံရသဖြင့် သူမစိတ်ထဲ နည်းနည်းအေးသွားပါသည်။

“အဆင်ပြေလား”

“ဟုတ်! တစ်မျိုးပဲ ရခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ပတ်နေမှ အပွင့်သန်ဆေးရမယ်တဲ့”

“မိုးယံ... ရှင် ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ပန်းပင်ထည့်ဖို့ ဆေးလေ”

“ကျွန်မမေးတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး။ မီးမီးကိစ္စကိုပြောတာ”

“ဪ... မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဆေးဝယ်လို့ အဆင်ပြေလား မေးတယ်ထင်တာ”

“စကားလမ်းကြောင်းမလွဲပစ်နဲ့... ပြော”

“ပြေပါတယ် မလေးရဲ့။ သူလည်း သက်သာနေပါပြီ”

“ရှင်ကို သူ့မိသားစုက ပြောပြလည်လည်ဆက်ဆံရဲ့လား”

“ဟုတ်... အရင်အတိုင်းပါပဲ။ ဘာမှမပြောင်းလဲပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့။ ရှင် ဘာစားခဲ့လဲ”

“ဘာမှမစားခဲ့ဘူး မလေးရဲ့။ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပြီး ဒီ ကိုအပြေးပြန်ခဲ့တာ။ အချိန်မမီမှာစိုးလို့ ဘာမှမစားဖြစ်ဘူး”

“ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ ထမင်းစားချိန်လည်း လွန်နေပြီဆိုတော့

ကျွန်မတို့ ဆီချက်ပဲ စားရအောင်နော်။ ကျွန်မ မှာထားပြီးပြီ။ မနေ့ညက ရှင် မမကေသီအိမ်မှာ ထမင်းစားကောင်းလို့ဆို”

“မလေးကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“အန်တီချို ဖုန်းဆက်ရင်းပြောတာ။ ဘာဟင်းမှလည်း ကောင်းတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့များ သူများအိမ်မှာ ထမင်းစားကောင်းရတယ်လို့”

“ညခြောက်နာရီရှိပြီဆိုတော့ ဆာဆာနဲ့စားလိုက်လို့ပါ မလေးရဲ့။ ကျွန်တော်မစားဘူးလို့ ငြင်းပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဟို... ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ဟင်းကြောင့် ပိုစားလို့ကောင်းသွားတာ”

“ပြောစမ်းပါဦး... ဘာဟင်းမို့လို့လဲ”

“ပက်ခေါင်းသုပ်”

“အင်း... ကျွန်မအိမ်မှာ သုပ်ကျွေးလို့မှ ရှင်အများကြီးမစားရင် သိမယ်”

“မမကေသီကိုယ်တိုင် သုပ်ကျွေးလို့ပါမလေးရဲ့။ မလေးကရော ကျွန်တော့်ကို သုပ်ကျွေးမှာမို့လို့လား”

“ဪ... ရှင်က ကျွန်မကို ကိုယ်တိုင်သုပ်ကျွေးစေချင်တာလား”

“ဟုတ်ပါဘူး။ သဘောပြောတာပါ”

“ရတယ်... ကျွန်မကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးမယ်။ ရှင်မှတ်ထားနော်။ အောက်ကို ဘယ်သူ့ဘယ်လိုကျွေးကျွေး။ ရှင်မရရအောင် ငြင်းဖို့မမေ့ပါနဲ့”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အခုက မမကေသီအိမ်မို့လို့ပါ”

“မမကေသီက ရှင်နဲ့ဘာများဆိုင်လို့တုန်း”

“သူက ဒေါက်တာမင်းသွင်ရဲ့သူငယ်ချင်းလေ မလေးရဲ့”

သူမ ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်သွားရ၏။
 တမင်မေ့ထားသည့် အမည်တစ်ခုကိုကြားလိုက်ရ၍ ရင်ထဲမှာ
 အောင့်သွားရသည်။
 မိုးယံ... ရှင်ဘာသဘောနဲ့ ဒီနာမည်ကိုရွတ်ပြရတာတဲ့လား။
 ကျွန်မ သူ့ကို သတိမရချင်ဘူးလေ...
 ဒါကို ရှင်မသိဘူးလား...

ပိုးစားနေသည့် နှင်းဆီရွက်တို့ကို ပန်းညှပ်ကတ်ကြေးဖြင့် လိုက်လံ
 ကိုက်ဖြတ်ရင်း ဆေးရည်တို့ကို ဆေးဘူးဖြင့် အနည်းငယ်စီ သူ ပက်ဖျန်း
 နေ၏။
 ကိုမူတူးနှင့် မိနီက ပေါင်းပင်များကို နှုတ်နေကြသည်။ ကြီးမြက
 သစ်ရွက်ခြောက်များကို တောင်းတစ်ခုဖြင့် လိုက်လံကောက်ထည့်နေသလို
 တီလေးနှင့်ဘွားဘွားက သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ထိုင်ခုံဖြင့်ထိုင်၍ အား
 စာအုပ်ဖတ်ရင်း ဆွေးနွေးနေကြ၏။
 သူမတစ်ယောက်တည်း ပျင်းလာသဖြင့် အိမ်ရှေ့ဒန်းပေါ် လာ
 ထိုင်ရင်း မြေကို ခြေဖြင့်ထောက်ကွန်းကာ၊ လွှဲလိုက်သည်။
 မိနီက နှုတ်ပြီးသား ပေါင်းပင်များကို လက်ဖြင့်ကျုံးလိုက်ပြီး ခြံ
 ထောင့်ရှိအမှိုက်ကျင်းရှိရာသို့ သွားထည့်ရန်အထ၊ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း
 ကြားမှ မြွေတစ်ကောင် လျှော့ခနဲဖြတ်ကာ ထွက်သွားသဖြင့်၊ အလန့်
 တကြားအော်ဟစ်လိုက်၏။

“အမယ်လေး! မြွေ... မြွေ”
 “ဟဲ့! ဘယ်မှာလဲ... ဘယ်မှာလဲ”
 “ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... အိမ်ဘက်ကိုပြေးသွားပြီ။ လုပ်ပါဦး”
 မြွေက လူအများရှိရာကိုရှောင်၍ မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ သူမ
 နိုင်နေရာ ဒန်းအောက်ဘက်သို့ ဝင်ပြေးလေတော့သည်။ ရုတ်တရက်မို့
 ကြောက်လန့်တကြားခုန်ထမိရာမှ အရှိန်ဖြင့်လွှဲနေသည့်ဒန်းက သူမပေါ်
 ကို ပြန်ရိုက်မိသွားသည်။
 “အား...”
 “ဟယ်! မမကိုပေါက်သွားပြီထင်တယ်။ အစ်ကိုရေ... အန်တီ
 ဆာရေ... လာကြပါဦး”
 သူ ညှပ်လက်စ ကတ်ကြေးကိုပစ်ချလျက် ဒန်းရှေ့ ပုံလျက်သား
 ကျနေသည့်သူမထံ အပြေးသွားကာ ပွေ့ထူလိုက်တော့၊ သူမက သတိ
 ခက်နေလျက်သား။
 “မလေး... မလေး။ မိနီ လုံချည်မပြီး ခြေထောက်ကိုကြည့်စမ်း။
 အဆရာတွေလား”
 “ဟင့်အင်း... မရှိဘူးအစ်ကိုရဲ့။ မမလန့်သွားတာနဲ့တူတယ်”
 “ဟော! ဒီမှာတွေ့ပြီ။ ကဲကွာ... ကဲ! သေပြီ ကောင်လေးရေ။
 ခြောက်လျှော့ကွ”

ကိုမူတူးပြနေသည်ကို မကြည့်အားတော့ဘဲ သူမကိုပွေ့ချီလျက်
 အိမ်ထဲခေါ်ခဲ့၏။ ဘွားဘွားနှင့် မမသော်က ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြင့်
 သူမလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။
 သူက အိမ်ရှေ့နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ်၌ သူမကို အသာလှုံချ

www.burmeseclassic.com

လိုက်ရင်း သတိရအောင်ပြုစုလျက် နှုတ်မှလည်းတကြော်ကြော်ခေါ်နေမိ၏။

“မလေး... မလေး... မလေးရေ... သတိရပြီလား။ မလေး ကျွန်တော်ခေါ်နေတယ်လေ။ မလေး... မလေး...”

သူမမေးစေလေးကိုကိုင်လှုပ်လျက် အော်ခေါ်နေရာမှ မမကေသီကို သတိရသွားသဖြင့် ကြီးမြကို လှည့်ပြောလိုက်၏။

“ကြီးမြရေ... မမကေသီကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပါ။ မြန်မြန်”

“အေး... ဟုတ်သွားပဲ။ နေနေ... ကြီးမြ၊ သော် ခေါ်လိုက်မယ်။ ဟယ်လို... အန်တီချိုလား... ကေသီရှိလားလို့။ ဒီမှာ ည သတိလစ်သွားတယ်။ ဟင့်အင်း... မြွေတွေ့လိုက်လို့ပါ။ ငါးမိနစ်လောက်ရှိပြီ ထင်တယ်။ မရသေးဘူး... ခုချိန်ထိ သတိလစ်နေတုန်းပဲ။ သော်လည်း ဟိုတစ်ခါလိုဖြစ်မှာစိုးတာ။ အင်းအင်း... ဒါပဲနော်... သော် ဖုန်းချ လိုက်ပြီ”

“ဘာတဲ့လဲ မမသော်”

“လာနေပြီ။ ခဏနေရောက်မယ်။ ဒုက္ခပါပဲ မိညီရေ... သိလောက်မှာ နေတာမဟုတ်ဘူး။ သူများတွေ ခြံထဲဆင်းတာနဲ့ သူ လိုက်ဆင်းတာပဲ။ မိုးယံ... သူ့အခန်းထဲ သွားပို့ထားတာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ နိုင်ရဲ့လား”

“ရတယ်... မမသော်”

သူ သူမခန္ဓာကိုယ်လေးကို စွေ့ခနဲကောက်ချီလိုက်ပြီး၊ လှေကား ထစ်များကို နင်းတက်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ မမကေသီ ရောက်လာတော့ ဆေးစက်စွဲလွန်းထိုးလိုက်ပြီး စမ်းသပ်မှုပြု၏။

သူက ဆေးထိုးပေးစဉ် ရှောင်ပေးပြီး၊ ခဏအကြာ သူမအနီးပြန် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကျွတ်! ပရက်ရှာအရမ်းကျနေပြီ။ သော်... အကြောဆေး ဖြည်း ဖြည်းသွင်းမယ်။ သူ့လက်ကိုကိုင်ပေး... မရသေးဘူး”

“ငါ လက်တွေတုန်နေတယ်ကေသီရဲ့။ ဟိုတစ်ခါလို၊ ဟိုတစ်ခါလို ဖြစ်ပါစေနဲ့... ဘုရား... ဘုရား”

“စိတ်တွေ သိပ်မလှုပ်ရှားနဲ့လေ။ ကဲ၊ နင်ဖယ်လိုက်။ မိုးယံ လာ ခိုင်းပေးထား”

သူ သူမလက်မောင်းလေးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ပေးလိုက်သည်။ သူမက အခုချိန်ထိ သတိမရသေး။ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည့် မှက်နှာလေးကိုငေးကြည့်နေရင်း ဆုတောင်းနေမိ၏။

သူမ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

“ရပြီ... ဖြည်းဖြည်းချင်းလွတ်လိုက်မိုးယံ။ အေး... ရပြီ”

အကြောဆေး အကုန်ဝင်သွားတော့ သူမမျက်နှာမှာ သွေးရောင် ဖြန့်လွှမ်းလာ၏။ သူနှင့် မမကေသီက ကုတင်ပေါ်ထိုင်လျက် စောင့်ကြည့် နေသည်။

မမသော်က ဘွားဘွားပါ လန့်သွားသဖြင့်၊ မိနီနှင့်အတူ ဆေး ဆိုက်ရန် ဘွားဘွားအခန်းကို လိုက်သွား၏။

ကြီးမြက မမကေသီသုံးပြီးသွားသည့်ပစ္စည်းတို့ကို သိမ်းဆည်းကာ အသွားတော့သည်။

“အင်း”

“ဟော! သတိရလာပြီ။ ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်”

“အား... မြွေကြီး... မြွေကြီး”

ရုတ်တရက် ကျိုးထလိုက်ပြီး နံဘေးနား ထိုင်နေသည့် သူ့လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်ကာ အော်ဟစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ကိုမှီ၍ ချိုးပွဲချင်ကြွေးလိုက်ပါတော့သည်။

“မလေး... မြွေမရှိတော့ပါဘူး။ ကိုမူတူး သတ်ပစ်လိုက်ပြီ မလေးရဲ့။ မငိုနဲ့လေ... မလေး သံတိထားပါဦး”

“မဘားနဲ့မိုးယံ... ငိုပါစေ။ ဒါမှ သူ့ရင်ထဲ ပေါ့သွားမှာ”

သူက မမကေသီကို မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ပခုံးထဲမှ မိုထားသည့်သူမကို လက်ဖြင့်အသံတိတ်ညွှန်ပြလိုက်တော့၊ မမကေသီက ရယ်မောနေ၏။

“နေပါစေ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ နှင်အဖြစ်သည်းမနေနဲ့။ သူ့အဖို့နဲ့သူလွှတ်ထားလိုက်။ မမသွားပြီ... ဂျူတီဝင်ဖို့ရှိတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမကေသီ။ ကျွန်တော် လိုက်မပို့တော့ဘူးနော်”

“အေး... ရတယ်။ လူနာက ပိုအရေးကြီးတယ်။ နေခဲ့”

မမကေသီက ပြုံးစိစိဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်သွားတော့သည်။

သူက ငိုသည့်အရှိန် လျော့လာသည့်သူမကို ပခုံးထက်မှ အသံထူမလိုက်၏။

“မလေး ခဏ... ကျွန်တော် ရေထည့်ပေးမယ်။ သောက်လိုက်ဦး”

ကုတင်ဘေး၊ စားပွဲပေါ်ရှိ ရေသန့်ဘူးထဲမှရေကို မန်ခွက်ထဲထည့်၍ တိုက်လိုက်တော့၊ သူမက ကလေးငယ်လေးလို ရေကို အကုန်မေ့

သောက်ချလိုက်ပါ၏။

“တစ်ရေးလောက် အားရှိအောင် မေးလိုက်နော် မလေး။ ကဲ၊ လဲ့လိုက်”

“မမကေသီရော”

“ဂျူတီရှိလို့ ပြန်သွားပြီ”

“တီလေးရော”

“မမသော်... ဘွားဘွားလန့်သွားလို့ သွေးဆေး သွားတိုက်နေတယ်။ မလေး စကားမပြောနဲ့လေ။ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်”

သူက ခြေရင်းရှိ စောင်ပါးလေးကို သူမကိုယ်ပေါ်မှာ လွှမ်းခြုံပေးလိုက်၏။

သူမက မျက်စိမမှိတ်မီ သူ့ကိုခပ်တိုးတိုးလေးပြောလိုက်ပါသည်။

“မိုးယံ... ကျွန်မအိပ်မပျော်မချင်း ဘေးမှာစောင့်နေပေးပါ”

“ဪ... မိုးညဖြူရယ်။

ခန်း(၈)

အရုဏ်ဦး အလင်းမျောမျောအောက်မှာ လတ်ဆတ်သည့်လေတို့ကို ရှူရှိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ အေးမြသည့်လေချိုတို့က ချည်နှောင်ထားခြင်းမရှိသည့် သူမ၏ဆံနွယ်တို့ကို ပွတ်တိုက် ကျိစယ်နေကြ၏။ စိမ်းစို လှပနေသည့် သစ်ပင်ပန်းမန်တို့ကို လှည့်လည် ငေးမောနေရင်း အတွေးတို့က ထိန်းချုပ်မှုမဲ့ လွင့်မျောနေသည်။

အရင်လို တင်းမာနေသည့် သူမ၏မာနတွေ အခုဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ထစ်ခနဲရှိ မျက်ရည်ဝိုင်း အားငယ်မိသည့်စိတ်တွေက သူမရင်ထဲကို ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဝင်ခဲ့တာပါလိမ့်။ မိုးညှဖြူဆိုတဲ့အမည်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ သံမဏိအသည်းပိုင်ရှင်ဆိုတဲ့ သရဖူကို အမြဲဆောင်းခဲ့တာ။

အခုတော့...

“တိ! တိ!”

ခြံဝမှကားဟွန်းသံကြောင့် အတွေးစတို ပြတ်တောက်သွားရ၏။ နှုတ်ကား ဖွင့်ပေးလိုက်သည့်ခြံတံခါးမှတစ်ဆင့် မမကေသီ၏ ဆလွန်းကားလေး ခြံတွင်းဝင်ရောက်လာသည်။ သူမက တိုက်ရှေ့တွင် လမ်းလျှောက်ရာမှ ဘေးကပ်၍ ရပ်နေလိုက်ပါ၏။

“ညလေးက လမ်းလျှောက်ဘာကိုး။ ဘယ်လိုလဲ နေလို့ကောင်းလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းသွားပါပြီ မမကေသီ။ လူက သိပ်မလန်းသေးလို့ ဆုပ်မသွားသေးတာပါ”

“ညလေး... နောက်ပိုင်း သိပ်ချူချာလာတယ်နော်။ မမကေသီ တဲ့ဆေးတွေ မှန်မှန်သောက်ပါ။ မေ့တာလျော့တာနဲ့ ဆေးပတ်လည် သောက်ဖြစ်တာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကေသီ”

“ဒါနဲ့ သော်ရော”

“တီလေးတို့ကျောင်းသားတွေ စာမေးပွဲစစ်ပြီလေ။ အဲဒါ မနက်လည်းက သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ဝင်ခေါ်သွားတယ်။ နေ့လယ်နှစ်နာရီတောက် ပြန်ရောက်မယ်တဲ့”

“ဒါဖြင့် ဟိုတစ်ယောက်လည်း အလုပ်နားနေရတာပေါ့”

“မနားပါဘူး မမကေသီရယ်။ အခုလည်း နှင်းဆီခင်းထဲမှာ ရှိနေရဲ့။ ည... မြွေကြောက်လို့ သူနား မသွားရတာ။ မလုပ်ပါနဲ့ပြောလည်း မရပါဘူး”

“နှင်းဆီခင်း ဟုတ်လား။ နှင်းဆီဆိုရင် မမကေသီလည်း စိတ်ဝင်စားမယ်။ သူ ဘယ်နားမှာရှိလဲ”

“မမကေသီတို့အိမ်က နှင်းဆီအိုးတွေမြင်ပြီး အားကျလာတာလေ။ အဲဒါနဲ့ ခြံထဲကအပင်တွေလည်း ခုတ်တာတွေတယ်။ တီလေးတိုင်ပင်ပြီး ဝယ်လည်း စိုက်တာပဲ။ ညလည်း သိပ်နားမလည်ဘူးလား... ဒီဘက်ခြမ်းကဝင်၊ မမကေသီ”

သူမက လမ်းကြားထဲဝင်ရင်း မမကေသီကိုခေါ်လာခဲ့၏။ ထိုအခါ အလုပ်လုပ်နေသည့်သူ့ကို ရုတ်တရက်ရှာမတွေ့သဖြင့် အော်ခေါ်လိုက်ရသည်။

“မိုးယံရေ... ရှင်ဘယ်နားမှာလဲ”

“ဗျာ၊ မလေး။ ကျွန်တော် ဒီမှာ”

သူက မတ်တတ်ထရပ်၍အသံပြုလိုက်ပြီး သူမရှိရာဆီ ခပ်သုန်သုတ်လှမ်းလာခဲ့သည်။ သူမနှင့် မမကေသီက ခါးလယ်လောက်ရှိသည့် နှင်းဆီခင်းထဲမှာပင် ရပ်စောင့်နေလိုက်၏။

“နေမကောင်းဘဲနဲ့ မလေးရယ်။ ဘာလို့ အခင်းထဲဝင်လာရတာလဲ၊ မြွေပါးကင်းပါးနဲ့၊ ခိုင်းစရာရှိလည်း အော်ခေါ်လိုက်ရင် ကျွန်တော် လာပေါ့”

“အမယ်လေး... ကိုလျှာရည်။ ကျွန်မလာချင်လို့ ရှင့်မလေးက လိုက်ပို့တာပါနော်။ တကတည်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“မမကေသီက ကျွန်တော့်ကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ဟယ်၊ ငါ့မြင်တာနဲ့ မင်းကိုခိုင်းမလို့မှတ်နေလား။ နှင်းဆီခင်းနေတယ်ဆိုလို့ စိတ်ဝင်တစားလိုက်ကြည့်တာ။ မင်း ငါ့ခြံထဲက နှင်းဆီအိုးတွေကိုသဘောကျပြီး စိုက်တာဆို”

“ဟုတ်တယ် မမကေသီရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကိုင်းကျွတ်မှာ”

“ကိုင်းမှာ”

“ဟဲ့၊ နင့်ဟာ ရပါ့မလား၊ မိုးယံရယ်”

“ဟုတ်တယ် မမကေသီရဲ့။ တိုက်ရှေ့က kiss me quick တွေတွေဘူးလား။ အဲဒါ ကျွန်တော် ကိုင်းဆက်ပြီးစိုက်ထားတာ။ ပွင့်ဖတ်ပြီးထဲမှာ spot ရောင်စုံလေးတွေဖြစ်နေတာ မလှဘူးလား”

“အေး... တွေ့သား။ အဲဒါ မင်းစိုက်ထားတာလား”

“ဒါပေါ့၊ နှင်းဆီကျတော့ အရောင်စပ်လို့မရဘူး။ အရင့်အဖျော့အရောင်စုံတစ်တန်းစီ စိုက်မယ်။ နောက်ဆို မမကေသီလာရင် ရောင်စုံနှင်းဆီခင်းကြီး ဖွေးနေအောင် တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ မိုးယံရယ်”

“ဪ... မယုံရင်စောင့်ကြည့်ပါ။ အချိန်တန်တော့ သိ မှာပေါ့။ ကျွန်တော်လုပ်တဲ့အလုပ်တိုင်းမှာ မအောင်မြင်တာ တစ်ခါမှမရှိသေးဘူး”

“အောင်မာ၊ သေချာရဲ့လား မင်းစကား။ ငါစောင့်ကြည့်မှာ။ ဒီပန်းခင်းတစ်မျိုးတည်းမဟုတ်တာ မင်းအသိနော်”

“ဟာ... မမကေသီ ပြဿနာမရှာနဲ့နော်”

သူ၏အလန့်တကြားတားမြစ်ဟန်ကို မမကေသီက အားပါးတရ ယုံမော်လိုက်၏။ သူမက သူတို့နှစ်ယောက်ပြောစကားကို ဘာမှနားမလည်ဘဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကြည့်စမ်း! သူမနောက်ကွယ်မှာ တစ်ညနေလေး တွေ့လိုက်ရုံနဲ့ မမကေသီကြားမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေဘာတွေ ရှိနေပါရောလား။

“မိုးယံရယ်... ယောက်ျားတံခွန်လူရည်ချွန် ကောင်းကင်တမ္ဘာကြယ်ကိစ္ဆတ်လည်း မလွဲစကန် ရမြဲသာတည်တဲ့။ မင်းမကြားဖူးဘူးလား”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ”

“အေးလေ။ ဒါနဲ့များ... မင်းက”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မမကေသီရယ်။ ကျေးဇူးပြု
ဆက်မပြောပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော် ကြောက်ပါတယ်”

“ဟင်းဟင်း... ငါနော်... ပြောချင်လိုက်တာ၊ လျှာကိုယား
တာပဲ။ မကောင်းတတ်လို့။ ကဲပါ... မပြောတော့ပါဘူး။ မင်းစိုက်ခင်း
အောင်မြင်ရင်သာ ငါ့ကို အပင်မျိုးလက်ဆောင်ပေးရမယ်”

“ပေးပါတယ်ဗျာ။ ဒါ... မမသော်ပိုင်တဲ့ပန်းခင်းပါ။ မမကေသီ
ကိုပေးလို့ အပြစ်မကျပါဘူး”

“အေးပေါ့... အပြစ်ကျတဲ့လုပ်ရပ်မျိုးလုပ်ရင်တော့ မင်း သေ
မျောပါးခံရမှာပေါ့”

“ဟော! မမကေသီနော်၊ အခုပဲပြောပြီးသားကို ပြန်မဖျက်နဲ့”

“ဟင်းဟင်း... မင်းဟာလေ တော်တော်စလို့ကောင်းတဲ့ချာတီ
ပဲ။ ကဲ၊ ငါ ဂျူတီဝင်ရဦးမယ်။ လူနာသက်သာရဲ့လား လာကြည့်ပေး
ဆရာဝန်က နှင်းဆီခင်းထဲမှာရောက်နေတာ သိရင်တော့ ဗာမီ ငါ့ခေါင်း
ကိုခေါက်မှာ သေချာတယ်။ ညလေးဇေ... မမကေသီ သွားတော့မယ်
သော်တို့ကျောင်းစာမေးပွဲစစ်ပြီးရင် အားတဲ့တစ်ရက် မမကေသီအိမ်မှာ
တစ်ခုခုချက်စားကြမယ်လို့ ပြောပေးနော်။ တို့သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး မဖော်
ရတာကြာပြီ။ အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ မအားမှမအားဘဲ။ ကဲ၊ ဟိုကောင်လေး
ငါသွားပြီ။ နောက်မှတွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကေသီ”

မမကေသီက စိုက်ခင်းထဲမှ အပြင်သို့လျှောက်ကာ ကားမောင်း

သွက်သွားတော့၏။ သူက လုပ်လက်စအလုပ်ကိုလုပ်ရန် ခုနဂိုနေသည့်
နေရာ၌ ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ သူမက သူ့နောက်မှ အသာလိုက်လာ
ကာ သူတို့လျှို့ဝှက်ချက်ကို မေးသင့်မမေးသင့် ချင့်ချိန်နေမိ၏။

အို! မေးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ သိချင်လို့မေးတာပဲ။ သူပြောရမှာပေါ့။

“မိုးယံ”

“ဗျာ... မလေး”

“ရှင်နဲ့ မမကေသီပြောတာ ဘာတွေလဲ”

“ဘာကိုလဲမလေးရဲ့”

“ရှင်တို့ပြောနေတာ ကျွန်မ သိတယ်နော်။ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုရှိ
တာသေချာတယ်။ အဲဒါ ရှင်ပြော”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မလေးရယ်”

“ဘာမှမဟုတ်ရမှာလဲ... ရှင်ဖုံးဖိနေတာအသိသာကြီး။ မမ
ကေသီကိုမမေးချင်လို့ ရှင်ကို ကျွန်မမေးနေတာ။ ရှင်မပြောရင်
ကျွန်မအကြောင်းသိမယ်နော်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မလေးရ၊ မသိချင်ပါနဲ့။ မလေး သိသင့်တာ
ကျွန်တော်ပြောမှာပေါ့။ အခုဟာက ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

သူမ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ဖြတ်လက်စနှင်းဆီကိုင်း
သော စိတ်ဝင်တစား ဂရုတစိုက်ဖြတ်နေလေ၏။

နေရာတကာ စိတ်ပြန်လက်မြန်ရှိသည့်သူမက သူ့အနီးသို့ ဖျတ်ခနဲ
သွက်လာလိုက်၏။

“မိုးယံ... ရှင်ပြောမလား မပြောဘူးလား”

“ဟာ! မလေး... မလားနဲ့လေ”

“အား...”

သူမစီးထားသည့် စလစ်ပါအဖြူလေးအောက်မှာ နှင်းဆီကိုင်ထား
၏ဆူးများ စိုက်ဝင်ကုန်၏။ ရူးအောင့်သည့်ဝေဒနာတို့နှင့်အတူ သူမ ယို
လဲစဉ် သူက လျင်မြန်စွာ ထိန်းပွေ့လိုက်ပါ၏။ ဖိနပ်မှာ စိုက်နေသည့်
နှင်းဆီကိုင်တို့ကို ဆွဲနှုတ်လိုက်ပြီး သူမကို မတ်တတ်ပြန်ရပ်စေ၏။

“ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါကြောင့် မလေးကို စိုက်ခင်းထဲ မလွှဲ
စေချင်တာ။ ရပ်လို့ရဲ့လား”

“အား... အောင့်တယ် မိုးယံရဲ့။ နာလိုက်တာ”

“လျှောက်ကြည့်ပါဦး။ ခြေထောက်ရေဆေးပြီး ဆူးထွင်ရမှာ”

“အား... မရဘူး။ နာတယ်”

သူဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ သူမကိုပွေ့ချီသယ်မ၍ အိမ်ရှေ့
ဘိုင်းမှာပင် ဖိနပ်ချွတ်ပေးပြီး ရေဆေးပေးသည်။ ထို့နောက် ညွှန်ခန်း
ဆက်တီပေါ် အသာတင်ပေးလိုက်ပါ၏။

“မိနီရေ... မိနီ”

“ရှင်... အစ်ကို”

“အရက်ပျံ ယူခဲ့။ ပြီးတော့ အပ်ဘူးထဲက အပ်အသစ်တစ်ချောင်း
ယူခဲ့။ မြန်မြန်... အရက်ပျံရော၊ ဂွမ်းပါ တစ်ခါတည်းယူလာနော်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

မိနီ ယူလာပေးသောဂွမ်းဖြင့် ခြေဖဝါးမှာ စိုနေသည့်ရေတို့ကို
ခြောက်အောင် အရင်သုတ်လိုက်၏။ ဆူးစူးနေသည့်နေရာတို့ကို အရက်
ပျံသုတ်ထားသည့်အပ်ဖြင့် ထွင်ပေးလိုက်၏။

“ကျွတ်! တော်တော်များတာပဲ။ မိနီ... ခုနက မလေးဖိနပ်ကို

ဆူးထွင်ပစ်လိုက်တော့။ ဆူးတွေကျိုးပြီး ကျန်နေတယ်။ စီးတဲ့လူ ထပ်စူး
မယ်”

ဆူးထွင်ပေးပြီး ဒဏ်ရာများမှသွေးတို့ကို အဆိပ်မတက်စေရန် ညှစ်
သတ်ကာ အရက်ပျံသုတ်ပေးလိုက်သည်။

“အောင့်သေးလားဟင်... မလေး။ အဆိပ်တက်ရင် အောင့်နေ

ဆေးခန်းသွားပြီး ATT ထိုးရအောင်”

“မထိုးဘူး”

“မလေးအတွက် ကျွန်တော်ပြောနေတာလေ”

“အဆိပ်တက်ပြီးသေလည်း အေးတာပဲ။ သေပါစေ”

သူက သူမရှေ့မှာ ဒူးထောက်လျက်သားနှင့်ပင် သူမမျက်နှာကို
ကပ်ညှိမိတော့ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျလာလျက် သူမ ကျိတ်
ကျိတ်လိုက်မိသည်။

“ဟင်... ခက်တာပဲ မလေးရာ”

“ရှင်မပြောချင်ဘူးမဟုတ်လား။ ရှင်ကြောင့်ချည်းပဲ ကျွန်မမှာ ဒဏ်
ရာအနာတရတွေ ခဏခဏဖြစ်နေရတာ... ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးဖို့များ
မို့လို့ တမင်ပို့ပေးလိုက်တာလားမှတ်ရတယ်။ အဲဒီဒုက္ခတွေ ကျွန်မသေ
သွားတော့ ပြီးသွားရောပေါ့။ ကောင်းတာပဲ”

“မလေး”

“မခေါ်နဲ့... ဘာမှမပြောနဲ့”

“ကလေးမဆန်ချင်ပါနဲ့ မလေးရယ်... ကျွန်တော် မပြောတာ
ကျွန်တော်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပေါ့”

“ဘာကိစ္စလဲ၊ မီးမီးနဲ့ကိစ္စလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

သူမက ငိုရှိုက်ခြင်းကိုရပ်၍ သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်တော့ သူမက ထရန်ပြင်လိုက်သည်။ သူမက သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပါသည်။

“မိုးယံ... ရှင်မပြောရင် မမကေသီကို ကျွန်မမေးမှာနော်။ မမရဲဘူးလို့ ရှင်မထင်နဲ့”

သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို သိသိသာသာချလိုက်ရင်း သူမမျက်နှာကို တည့်တည့်ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“မမကေသီကိုတော့မမေးပါနဲ့ မလေးရယ်။ မလေး သူ့ကိုမေးနေဟာ ကျွန်တော် ဒီအိမ်က ထွက်သွားတဲ့နေ့ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့်ပြောပေါ့”

“တစ်နေ့နေ့တော့ ကျွန်တော် မလေးကိုပြောပြမှာပါ။ အခုတော့ ပါသေးတယ်။ ပြောသင့်ပြောထိုက်တဲ့နေ့ရောက်ရင် မလေးကို အကူမချင်းမချန် ကျွန်တော်ပြောပြမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“တကယ်နော်”

သူ ခေါင်းကိုအသာညှိတ်ပြလိုက်၏။ သူမက သူ့လက်ကိုကိုယ်ထားရာမှ လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူမက ငွမ်းများကို စက္ကူတစ်ခုထဲသို့ ကျုံးထည့်လိုက်ပြီး မိနီကိုသွားပစ်ခိုင်းလိုက်၏။ ဧည့်ခန်းမှ ကျောခိုင်းထွက်ရန်ပြင်စဉ် သူမထံမှ ထင်မိအသံထွက်လာပြန်သည်။

“မိုးယံ”

သူလှည့်ကြည့်တော့ သူမက သူ့ကိုငေးကြည့်နေရင်း ပြောသည်။ မျက်ရည်စတု ဝေ့သိနေသည့်အကြည့်တို့နှင့်အတူ ရှိုက်သံတစ်ဝက်ရော

နေသည့် တိုးလျှသည့်အသံတို့က တုန်ခါလျက် ထွက်လာသည်။

“ရှင် ကျွန်မခွင့်ပြုချက်မရရှိဘဲနဲ့ ဒီခြံထဲက ထွက်သွားခွင့်မရဘူးဆိုတာ ရှင်သိထားပါ”

သေချာတာပေါ့မိုးယံ။ ဒီခြံထဲကတင် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဘဝလဲ ဘာပါ ရှင် ထွက်သွားခွင့်မရှိတာပါ မိုးယံရယ်။

အနီရဲရဲနှင့်ဆီ နှစ်ဆယ့်ရှစ်ပွင့်၊ ဖယောင်းတိုင် နှစ်ဆယ့်ရှစ်တိုင်၊ အမွှေးတိုင်နှစ်ဆယ့်ရှစ်တိုင်ဖြင့် သူနှင့်သူမ ရွှေတိဂုံစေတီသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ လေအနည်းငယ်တိုက်နေသဖြင့် ဘုရားမီးပူဇော်ရာ၌ သူ့ကို သူမ အကူအညီပေးလိုက်သည်။

ဖယောင်းတိုင်နှင့်အမွှေးတိုင်များ ပူဇော်အပြီးမှာ ပန်းစည်းကိုင်၍ သူ ဘုရားဝတ်ပြုတော့ သူနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာထိုင်၍ သူမပါ သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးမိသည်။ ခဏအကြာမှာ သူမက နှင်းဆီပန်းတို့ကို ပန်းအိုးထဲသို့ထည့်လိုက်ပြီး ဘုရားကို ရေသပ္ပာယ်လေ၏။ အားလုံးပြီးစီး၍ ထွက်လာတော့ ဂေါပကရုံးတွင်ဝင်၍ မွေးနေ့အမှတ်တရအဖြစ် သူမက ငွေငါးဆောင်း လှူဒါန်းပါသည်။

ကြည့်ပါဦး... သူ့မွေးနေ့မှာ မဆီမဆိုင်သည့်သူမက ကောင်းမှုတုသိုလ်တွေ ပြုလုပ်နေပေမယ့် ကာလကရှင်သူကဖြင့် ဤနေ့ဤရက်မှာ သူမကိုနာကျင်အောင်ပြုလုပ်ရန် အစီအစဉ်ဆွဲပြီးနေခဲ့ပြီ။

မိုးညဖြူ... ငါတော့ ငရဲကြီးဦးမှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ညီလေး

အတွက်တော့ ငါဟာ တာဝန်ကျေတဲ့အစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်
မိုးညဉ်ဖြူ။ မင်းကိုနာကျင်စေလို့ ငါ့ကို ဘုရားဒဏ်ခတ်စေဦးတော့၊ ငါရဲရဲ
ကြီး ခံလိုက်ပါ့မယ်။ ယောက်ျားတို့ခွဲ သေခါမှလျှော့စမြဲတဲ့။ စမိတဲ့အလုပ်
ကို ပြီးဆုံးသည်အထိ ငါဆက်လုပ်ရမှာပဲ မိုးညဉ်ဖြူ။ ဒီဇာတ်လမ်းဟာ
မင်း အသည်းမကွဲမချင်း အဆုံးမသတ်သေးဘူးဆိုတာပါပဲ။

Mart ကို ခဏဝင်စစ်ဆေးပြီး၊ လိုအပ်တာတွေ ညွှန်ကြားကာ
စစ်စရာစာရင်းတို့ကိုယူ၍ သူမပြန်ခဲ့၏။ ခြံတွင်းသို့ ကားကို မောင်းထင်
လိုက်တော့ နှင်းဆီပင်တို့မှ အဖူးအင့်တို့ကို မွေးနေအောင် တွေ့လိုက်ရ၏။
ဪ... သူပျိုးထားသည့်ပန်းပင်တွေတောင် ပွင့်တော့မှာပါလား။ လေးလံ
ဆိုတာ ခဏလေးနဲ့ကုန်ဆုံးသွားရတာပါပဲလေ။

“အန်တီသော်ရေ... မမတို့ပြန်လာပြီ”

“မိုးယံရေ... အနောက်မှာ လာဝိုင်းကူပါဦး”

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ မမသော်”

“ဒီနေ့ နှင့်မွေးနေ့ဆိုတာ ကြိုမှပြောမထားတာကိုး။ ဒီမနက် မိည
ပြောမှ ငါသိရတာ။ ကြီးကြီးခင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဥပသ်သွားတာနဲ့
လိမ့်မယ်။ အဲဒါ နေ့ဆွမ်းအဖီ ဟင်းတွေချက်နေတာ။ ငါက ဒီညနေ မှန်
ဟင်းခါးချက်စားဖို့ ပြင်ထားတာ။ အရုဏ်ဆွမ်းမကပ်နိုင်လို့ နေ့ဆွမ်းတော့
မိအောင် ကပ်ရမှာပဲ။ ညနေကျ ကေသီတို့မိသားစုကို ငါဖိတ်ထားတယ်”

“တီလေးက... ညကို ပြောမထားဘဲနဲ့”

“ညည်းကိုမပြောချင်လို့ပေါ့တော်။ တော်ကြာ ဝင်ကူရင်း စား
ဘာရဲ့နဲ့ ပြဿနာတက်မှာစိုးလို့ဟေ့”

“တီလေးနော်၊ ညလည်း နည်းနည်းပါးပါတော့ ဝိုင်းကူချင်တာပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ မိညရယ်။ လူက ချူချူချာချာနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေ။
မိုးယံ အဲဒီမှာ အစိမ်းကြော်ထဲထည့်ဖို့ အသီးအနှံတွေ ဝိုင်းလှီးပေးဦး။
မိနီက ညနေ ဟင်းရည်ချက်ဖို့ ပြုတ်ထားတဲ့ငါးကိုပဲ ထွင်ပေး။ ဒီမှာဝင်
ချုပ်နဲ့။ ကြီးမြရေ... ဝက်သားအိုးနူးရင် ငါးဆုပ်ချက်မယ်နော်။ ငါး
ကြော်နှပ်က ဒီမှာကျက်နေပြီ။ ဒီဘက်ဖိုမှာ ကြက်သားအိုး တင်ထား
လိုက်တော့။ သော်... မိုးယံနဲ့ အသီးလှီးတော့မယ်”

“ညလည်း ကူမယ်လေ”

“နှင်လှီးလို့မဖြစ်ဘူး... ဓားထိမယ်”

“ဒါဆို မိနီကိုဝိုင်းကူမယ်”

“နှင်မထွင်တတ်ဘူး။ အရိုးစူးလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ညက ဘာမှသုံးစားလို့မရတော့ဘူးလား တီလေးရဲ့”

“အေးအေးနေပါဆိုတာ မရဘူး။ သိပ်လုပ်ချင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်
လား”

“အင်းပါဆို”

“ကဲ! ဒါဆို စတီးချိုင့်တွေရေဆေးပြီး သုတ်ပေး။ ဟို ငါးဆင့်ချိုင့်
ယေ၊ ပြီးတော့ ဟိုတစ်လုံးချိုင့်ရယ်... စင်အောင်ဆေးပြီး ခြောက်အောင်
သုတ်နော်

သူမက ဗီရိုထဲမှ ငါးဆင့်ချိုင့်နှင့်တစ်လုံးချိုင့်ကို ထုတ်ယူကာ ရေ
ဆေးလိုက်ပါ၏။ ထို့နောက် ရေစစ်ကာ အဝတ်ခြောက်ဖြင့်သုတ်နေ၏။

“မမသော်... ဟင်းက ဘယ်နှမျိုးတောင် ချက်တာလဲ”

“ဝက်သားဟင်း၊ ကြက်သားဆီပြန်၊ ငါးဖယ်ငါးဆုပ်၊ ငါးကြော်ပေါ့၊
ကော်အူချောင်းနဲ့အစိမ်းကြော်၊ တစ်လုံးချိုင့်ထဲထည့်ဖို့က ငါးခြောက်နဲ့

သီးစုံဟင်း”

“ဟာ! အများကြီးပါလား”

“ဒါ ဘယ်စုံပါမလဲ မိုးယံရဲ့။ နောက်ထပ် ဘဲဥဆီပြန်၊ ပုစွန်ထုပ် အာလူးကတ်တလိတ်၊ ငါးပိကြော်၊ ငါးခြောက်ထောင်းကြော်တို့ ချိုချဉ် ကြော်တို့ပါ ထည့်ချင်တာ။ အချိန်မရတော့လို့”

သူပြီးလိုက်မိ၏။ ဤမျှအချက်အပြုတ်တော်သော အမျိုးသမီးက ခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အပျိုကြီးလုပ်နေသည်မို့ အထူးအဆန်းဖြစ် နေရသည်။ မမသောက ရုပ်ရည်ချော၊ ပညာပါ ပြောစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံနေပါလျက်နှင့် အဘယ်ကြောင့် အိမ်ထောင်မပြုလေသနည်းဟု သူတွေးလိုက်မိ၏။

“ဟဲ့! တစ်ယောက်တည်းကျိတ်ပြီး ဘာပြီးနေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မမသော်ရဲ့”

“အံ့မာ! ငါ့ကိုများ လိုမို့လို့ရမယ်ထင်လား။ ကျောင်းသားပေါင်းစုံ ကို သင်ပြဆုံးမလာတဲ့ဆရာမပါနော်၊ လေ့ကျင့်မတွက်လေ့နဲ့။ ပြောစမ်းပါ ဦး... ပြီးတဲ့အပြီးကတော့ သဘောတကူ နှစ်နှစ်ချွတ်ပြီး...”

သူ ဟက်ခနဲရယ်ချလိုက်၏။ သူမက သုတ်ပြီးသွားသောချိုင့်တို့ကို စားပွဲပေါ်၌ မှောက်ထားလိုက်ပြီး၊ တီလေးတို့ထိုင်နေသည့် စားပွဲဝိုင်းမှ လေးနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“အံ့မယ်! အံ့မယ်! ရယ်တောင်ရယ်နေသေး။ မိုးယံနော်... မွေး နေမှာ ခေါင်းဘုထွက်ချင်နေလား”

“မဟုတ်ပါဘူးမမသော်ရဲ့။ ပြောပါမယ်... အဟင်း”

“ကြည့်ပါလား။ ရုပ်ကိုက ပြောင်စပ်စပ်နဲ့”

“ဟိုဟာ... မမသော် ဒီလောက်အချက်အပြုတ်ကောင်းတာ မပင်းဆိုင်ဖွင့်ရင်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“ဒီထက်မကဘူး... နင့်အတွေး။ ငါ့သိတယ်နော် မိုးယံ”

“ဆက်ပြောရမှာလား”

“ပြောပေါ့”

“တော်ကြာ မမသော်စိတ်ဆိုးရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“နင့်ခေါင်း ဘုထွက်ရုံပေါ့”

“ဟင်းဟင်း... ဟိုဟာလေ၊ ဒီလိုချက်ပြုတ်တာလည်း ငါသနာ အပင်စိုက်တာလည်းရ၊ ရုပ်ရည်ချော၊ ပညာပါ ပြောစရာမရှိပါလျက်နဲ့ ဘာလို့ ခုထိအပျိုကြီး ဖြစ်နေပါလိမ့်လို့... အား”

“ဟင်း... ကဲ! ကိုယ့်အဒေါ်ကို အဲလိုပြောရလား... ဟင်း”

“အား... နာတယ် မမသော်... နာတယ်”

မီးဖိုခန်းထဲမှာ ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။ သူက ခေါင်းနှင့်ခိုက် တို့ပွတ်ရင်း မျက်နှာရှုံ့မဲ့လျက် ရယ်ချင်စိတ်က ထိန်းမရ။ အားပါးပါး! ဘာဆရာမရဲ့လက်သံက တယ်ပြောင်ပါလား။

သူမက တီလေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲကြည်ကြည်နူးနူးလေး အားရသည်။ ဪ... ဖြူဖြူစင်စင်သဘောထားသည့် သူတို့အတွက် ဘာ အရာရာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် မကွယ်မဝက်ပြောလို့ ရယ်လို့ပေါ့လေ။

“အံ့မယ်! ညည်းကပါ အားပေးအားမြှောက်ပြီးနေတယ်ပေါ့”

“အမ်... ည မပါဘူးနော်။ ညကို အဆစ်ဆွဲမထည့်နဲ့”

“အေးပါ... အေးပါ။ အလျှောက်ကောင်းလို့ အထောင်းသက်သာ တယ်မှတ်။ ဟွန်း! ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ၊ ညည်းက”

“ည ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အာလူးနွားပေးလေ မလေး။ ရော့! ဒါနဲ့နွား... ဓား မဟုတ်တော့ ရှမှာမပူရဘူး”

“နင်ကများ ငါ့တူမကိုပြန်ခိုင်းတယ်။ ကြည့်စမ်း”

“ဟာ... မမသော်ကလည်း ဒီသဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ မလေး ပြန်ပေးနော်။ ဒီမှာ ညှော်တယ်။ အိမ်ရှေ့မှာပဲ သွားနေချင်နေ”

“ရပါတယ်”

“ငါ့ခွဲပြောတာ ခွေးကလေးရဲ့။ စလို့စမှန်းမသိဦး”

“အား... သိပါပြီဆရာမရဲ့”

တီလေးက သူနားရွက်ကို တစ်ချက်လိမ်ဆွဲလိုက်ပြီး ကြက်သား ဟင်းအိုးကို ထမွေ့၏။ နီရဲသွားသည့်နားရွက်ကိုပွတ်ရင်း သူက သူမကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်”

“မလေးနော်... ကျွန်တော်အရိုက်ခံရတာကြည့်ပြီး သိပ်ပျော်နေ တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... အစစ်ပဲ”

“သိပ်မရယ်နေနဲ့၊ ရယ်ရရင် ငိုရတတ်တယ်တဲ့။ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟွန်း! ငိုလည်းငိုရပါစေ။ ကျွန်မမျက်ရည်ကျရတာ ရှင့်ကြောင့် ချည်းပဲ။ မဆန်းတော့ပါဘူးနော်”

သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လှိုးပြီးသားအသီးအနှံတို့ကို ရေထပ်ဆေး ၍ ဧကထဲ ထည့်စစ်ထားလိုက်သည်။ အစိမ်းကြောင့်ထဲထည့်ရန် ဝက်အ

ဆောင်းကို ပါးပါးလှီးပြီးသည့်အချိန်ထိ၊ သူမ အာလူးနွားသည့်အလုပ်က ပြီးသေး။ သူပြုံးလိုက်ပြီး သူမကို အာလူးပိုင်းကွာနွားပေးပြီး ထက်ဝက်နှင့် တန်လန့်စိပ်ပိုင်းကာ ရေဆေး၍ ဇေယျာထဲထည့်ထားလိုက်သည်။

နောက်ဖေးတံခါးဝသို့ အထုပ်အပိုးဖြင့် ကိုမူတူးရောက်လာ၍ ဝိုင်း တူသယ်ပေးရင်း ဓားပွဲပေါ်ရှိလင်ပန်းထဲသို့ မုန့်ဖတ်အထုပ်ကို ဖွင့်ထည့် လိုက်၏။ အကြော်ထုပ်ကို မုန့်ပုံးလွှတ်ထဲ လေလုံအောင် ထည့်သိမ်းလိုက် ၏သည်။ နံနံပင်ကို ရေဆေး၍ ဧကသေးသေးလေးထဲ ထည့်ထားကာ မုန့်ဟင်းချည်ထဲထည့်မည့် ငါးဖယ်ကြော်ပါးပါးကို ကတ်ကြေးဖြင့်ညှပ်၍ နန်းကန်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဟင်းချည်ထဲထည့်ချက်မည့် ကြက်သွန်နီညသေးတို့ကို နွားနုလှိုက်၏။ သူမက သူလုပ်သမျှကို မေးစေ လေး လက်ထောက်၍ လိုက်ငေးနေမိ၏။

မိုးယံ... ရှင် ဒါတွေလည်း တတ်တာပါပဲလား။

“တွေ့လား မိနီ၊ နင်မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မိုးယံလောက်တောင်မှ အလုပ်လုပ်တာ လာဘ်မမြင်ဘူး။ နင်အစ်ကိုလုပ်သွားတာ တွေ့လား။ ပြောစရာမလိုအောင်ကို လုပ်တတ်တယ်။ အဲဒါ အတုယူ”

“ဟီးဟီး...”

“ဟဲ့! ဆုံးမစကားပြောနေတာကို ရယ်စရာမှတ်နေလား။ ငါ ပိတ် ခေါက်လိုက်ရ”

“မိနီက မမပြောဖူးတာ သတိရသွားလို့ ရယ်မိတာပါ အန်တီ သော်ရဲ့”

“မိညက ဘယ်တုန်းက ဘာပြောဖူးလို့တုန်း”

“ဟိုတစ်ခါ အန်တီသော်... မမကို ဘဲဥမကျက်တကျက်ကြော်

ခိုင်းတုန်းကလေ”

“ဟဲ့၊ မိနီ”

သူမက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးဖြင့် မိနီကိုလှမ်းတားလိုက်ပါ၏။ မိနီက ဆက်မပြောဘဲ ပါးစပ်ကို စေ့ပိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ မိနီနှင့်အနီးဆုံးမှာ မမထိုင်နေသည်မို့ အနီတီသော့ထက် မမလှမ်းခေါက်တာက ပိုမြန်လိမ့်မပေါ့။

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောလေ”

“အဟီး... မမက မပြောခိုင်းဘူး။ အနီတီသော့ရဲ့”

“ဆက်ပြောအေ... ငါသိချင်တယ်။ သူ့ကိုများ အရေးစိုက်လို့ ဘာလဲ မီးဖိုခန်းထဲ ငါ့အတင်းတုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“အဲဒါ ဘဲဥက တူးသွားရောလေ။ အဲဒါ အနီတီသော့က ဆူတော့”

“မိနီနော် ဆက်မပြောနဲ့။ နင်နာတော့မယ်”

“ပြောပြော... မိနီ”

“ဟီးဟီး... မမကပြောတယ်။ မချက်တတ်လည်း ဘာဖြစ်လဲတဲ့။ ချက်တတ်တဲ့ယောက်ျားရှာယူမှာလို့။ အား... အမေရေ။ နာတယ်မမရဲ့... နောက်ပြောတော့ဘူး”

တီလေးနှင့်သူ သဘောတကျ ရယ်မောလိုက်ကြတော့သည်။ မိနီခမျာ ငါးထွင်လက်စမို့ သူမ ခိုက်ခေါက်လိမ့်မနေသည်ကို မရုန်းဘဲထိုင်၍ ခံနေရတော့၏။ သူမ ရှက်ရဲရဲမျက်နှာဖြင့် အိမ်ရှေ့ကို ထွက်သွားတော့သည်။

“မိညကတော့လေ၊ ရည်ရွယ်ချက်တော်တော်ကောင်း။ ညည်းကည်း မဟုတ်တာ လိုက်အတုယူ။ ကြားလား... မိနီ”

“မဟုတ်ပါဘူး အနီတီသော့ရဲ့။ မိနီက မိနီထက်ပိုတော်တဲ့ အစ်ကိုအစ်ကိုတော်ချင်သွားလို့ပြောမိတာပါ”

“နင်ပြောတာ အရေးမကြီးဘူး။ နင့်အစ်မရှက်ပြီး ထွက်ပြေးပြီ။ ခြေ... သီးစုံဟင်းအိုး တည်တော့နော်။ မနီကျည်းသီးစိမ်ပြီးပြီလား”

“စိမ်ပြီးပြီ... သော့ရဲ့”

“မိုးယံ... ဟင်းအုပ်ဖို့ မဆလာထုပ် ပုလင်းထဲက ယူလိုက်။ နံနံနည်းနည်းလောက်ဖြတ်ပြီး အမြစ်ခွေ။ ပြီးရင် ချိုင့်ယူလာခဲ့။ ချက်ပြီး တွေ့ထည့်ထားပြီး အအေးခံရအောင်”

မမသော်က ဝက်သားဟင်း၊ ကြက်သားဟင်း၊ ငါးဆုပ်ဟင်းနှင့် ကြော်နပ်တို့ကို ချိုင့်တစ်ချိုင့်စီ ခွဲထည့်သည်။

“မိုးယံ... ရေသွားချိုးတော့။ ကြိုးကြိုးခင်နဲ့ ကျောင်းမှာ သီလယူပြန်လာခဲ့။ ညနေမှ ကြိုးကြိုးခင်ကို တစ်ခေါက်ပြန်ကြိုရမှာ။ သွားတော့။ နင်ရေချိုးပြီးတာနဲ့ သီးစုံဟင်းလည်းကျက်။ အစိမ်းကြော်လည်း ချက်မှာ အတော်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမသော်”

သူ နောက်ဖေးပေါက်မှထွက်ကာ ရေချိုးပြီး၊ အင်္ကျီအဖြူနှင့် ရခိုင်အင်္ကျီပြာကွက်ကို ယူဝတ်လိုက်ပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။ မမသော်လက်ချိုင့်နှစ်ချိုင့်ကိုယူ၍ ကားထဲထည့်လိုက်ပြီး၊ ဘွားဘွားနှင့်အတူ ကြိုးကျောင်းသို့ထွက်လာခဲ့၏။

“မမ... ကိုမိုးယံအတွက်ဆိုပြီး ကောင်လေးတစ်ယောက် ပေးသွားတယ်”

ကိုမိုးတူးလက်ထဲမှ အစိမ်းနုရောင်ပက်ကင်ဘူးလေးကို သူမ လှေ့ယူလိုက်၏။ ဘူးပေါ်တွင် ဝိုင်းစက်လှပသည့်လက်ရေးတို့ကို မြင်ရသည်။

“ကိုမိုးအတွက် (၂၈)နှစ်ပြည့် မွေးနေ့လက်ဆောင်ဆိုပါလား။ မီးမီး ပေးလိုက်တာပေါ့”

မိုးယံ၊ ရှင်ပြောတော့ သူနဲ့မပတ်သက်ပါဘူးဆို။ အခုတော့ အထိတောင် လက်ဆောင်ပို့လို့ပါလား မိုးယံရဲ့။ ရှင့်မွေးနေ့ကို ကျွန်တောင် လက်ဆောင်မပေးရသေးဘူး။ ကျွန်မထက်ဦးတဲ့လက်ဆောင်ရောက်လာပါရောလား။

သူမ အထုပ်ကိုယူ၍ အခန်းထဲဝင်ကာ ပက်ကင်ပေါက်ကို အရင်လိုက်သည်။ ဘူးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆွယ်တာအဖြူရောင်လေးနှင့် အစိမ်းနုရောင်စာအိတ်လေးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဖွင့်ပြီးမှ မထူးတော့ပါဘူးလေ။ ဇမ္ဗူကလက်စခွဲ ဆက်ဖောက်ပဲရှိတာပေါ့။ သူမ စာအိတ်ကိုဖြည့် အတွင်းမှ စာရွက်အဖြူလေးနှင့်ရေသန့်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရလေသည်။

ကိုကို...

ကောင်းကင်လဲပြီ၊ ပန်းတွေငို

ကမ္ဘာပြိုတောင် မမေ့ဘူး။

စမ်းရေလည်းအေး ပန်းလည်းမွှေး

ကမ္ဘာခြားစေ မဝေးဘူး။

လေပြည်သော့ချီ သံစဉ်သီ

ရင်ခုန်သံကို မမိဘူး။

နေညိုငုပ်စွန်း အနောက်ယွန်း

ကမ္ဘာဆုံးတောင် မမုန်းဘူး...။

ကိုကိုရဲ့မီး

“တောက်!”

ဒါ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အဖြေပြန်ပေးလိုက်တဲ့ကဗျာမိုးယံ... ရှင့်ကိုအပြတ်ဖြတ်ခွဲဖို့ ကျွန်မ သေချာမှာလိုက်ပါလျက်နဲ့ နှလုံးလုပ်ရက်တယ်။ ဒီကိစ္စကို မမကေသီသိနေတာ ဘာသဘောလဲ။ ငါ့ပျိုဝှက်ချက်က ဒါပေါ့။

အို... မိုးယံရယ်။ ရှင့်မွေးနေ့မှာ ဒီကောင်မလေးက ပျော်အောင် နိုင်ပေမယ့် ကျွန်မက ရှင့်ကိုပျော်အောင်မထားမိရင် ရှင့် ကျွန်မကို တီးသွားမှာ ကျွန်မစိုးရိမ်တယ်။ ကျွန်မဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ရှင့်မွေးနေ့ ကျွန်မက မျက်ရည်ကျနေရတာ ဘယ်တရားမျှတပါ့မလဲမိုးယံ။ ရှင့် အကြောင်း သိစေရမယ်။

ခြံထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ကိုမိုးတူးစကားကြောင့် သူ့ရဲ့ lesson(4) ထဲရောက်သွားပြီဆိုတာကို သူသိလိုက်ရ၏။ အိမ်ထဲရောက်သွားသည် သူမကိုအရိပ်အယောင်မျှမတွေ့ရ။ မမသော်နှင့်အတူ မီးဖိုခန်းမှာ နေထိုင်ရင်း နောက်ထပ်လုပ်ရမည့် lesson (5) ကို စဉ်းစားနေမိ၏။ ဆောရီးပါ... မမသော်။ ကျွန်တော့်ပစ်မှတ်ထဲမှာ မမသော်ကို

အဖျားခတ်မိမှာမို့ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကြိုတင်တောင်းပန်ပါရအောင်။
အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြားရ၍ မမသော်က မမကေသီတို့မိသားစုကို ထွက်ကြိုလိုက်ပါ၏။ သူက မိနီကို သူမအား သွားခေါ်ရန်ပြောလိုက်သည်။
ထမင်းစားစားပွဲပေါ်၌ လိုအပ်သည်တို့ကို ပြင်ဆင်ပေးနေ၏။

“ဟော! မွေးနေ့ရှင်ကိုယ်တိုင် ပြင်ပေးနေတာကိုး။ Happy Birthday မောင်မိုးယံ။ ရော့! ဒါ မမကေသီရဲ့လက်ဆောင်”

“ဟာ... မလိုပါဘူး မမကေသီရာ။ အခုကျွေးမွေးတာတွေကို မမသော် လုပ်ပေးလို့ပါ။ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှပါတာမဟုတ်ဘူး”

“အမယ်လေး စောတိကရယ်။ သိပ်ညည်းပြမနေနဲ့”

“ကေသီရေ... ဒီဟင်းရည်လက်ရာကို မြည်းကြည့်စမ်းပါ။ နေ့ရှင်ကိုယ်တိုင် ချက်ထားတာဟေ့”

“တယ်ဟုတ်ပါလား။ ညလေးတို့တော့ မောင်တစ်ယောက် စားရကျိုးနပ်ပါလေ့တော်။ နေဦး... သူဆင်းလာမှ စဦးမယ်”

“ဘာစမလို့လဲ ကေသီရဲ့”

“ရှု... တိတ်တိတ်နေ။ မိုးယံကို မွေးစားဖို့တောင်းမလို့”

“ဟယ်! သမီးရယ်။ ညလေး စိတ်ဆင်းရဲအောင်”

“မာမိ မသိပါဘူး။ ဒါ မိုးယံနဲ့သမီးပဲသိတာ။ နော်... မိုးယံ”

“ဟာ! မမကေသီ ကျွန်တော့်ကို အချွန်နဲ့ မ-မနဲ့နော်”

ကေသီနွယ် မိုးယံကိုကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်မိသည်။ လူကြီးတွေအား ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ပြီးကြချိန်မှာ သူက ဟင်းရည်ပူပူကို ယောက်ဖွန်လိုက်လံထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“အစ်ကို၊ မမက အစ်ကို့ကို သူ့ဆီအရင်လာခဲ့ဦးတဲ့”

“ဟော!”

မမသော်နှင့် မမကေသီထံမှ အာမေဇိုင်သံ ပြိုင်တူထွက်လာသဖြင့် သူတို့တစ်ဦးလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်ကို ခပ်သွက်သွက်တက်ခဲ့၏။ ပွင့်နေသောတံခါးမှတစ်ဆင့် အခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ သူမအခန်းထဲ၌ ပက်ကင်ပေါ့နှင့် ကတ်ထူအစအနများ ပျံ့ကြဲနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မိုးညဖြူ... မင်းကောင်းကောင်းကြီးထိသွားတာ ငါဝမ်းသာပါသည်။

“မိုးယံ”

သူက ပြန်မထူးမိဘဲ အမှိုက်စများကို အံ့သြဟန်ဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်နေလိုက်၏။ သူမထံမှ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

“မိုးယံ... ကျွန်မခေါ်နေတာ ရှင်မကြားဘူးလား”

“မလေး... အောက်မှာ မမကေသီတို့ရောက်နေပြီ”

“ရှင်ပြောတော့ မီးမီးနဲ့မပတ်သက်တော့ပါဘူးဆို”

“မလေး ဘာကိုပြောနေတာလဲ”

“ရှင်ဟာမလေးဆီက လက်ဆောင်လာဖို့သွားတယ်။ အဲဒါ ရှင်သိတာ”

“အင်း... ကိုမူတူးပြောတာတော့သိတယ်။ ဘယ်သူ့ဆီကမှန်းသိတာပါ မလေးရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့စာကို ကျွန်မ ဖြစ်လိုက်ပြီ။ ရှင်ဘာပြောချင်လဲ”

သူ၊ သူမ၏မျက်နှာကို တအံ့တဩဖြင့်ငေးနေမိ၏။ အကြောစိမ်းနီလေးများ တဆတ်ဆတ်ခုန်နေသည့်မျက်နှာကို သူကြည့်နေရင်း စိတ်ထဲ အေးသည်ထက်အေးအောင် နေလိုက်ရသည်။

မိုးညပြု... မင်းသွေးဆူဝေနေချိန်မှာ ငါ့ဘက်က သွေးအေးအေးနဲ့ ဆက်ဆံနိုင်ရမယ်လေ။

“ပြီးတော့ သူပေးတဲ့လက်ဆောင်ကိုလည်း ရှင်မယူရဘူး။ ဒါပဲ”

“ပြောလို့ပြီးပြီလား မလေး”

“ဟင်”

“ပြီးရင် အောက်ကိုဆင်းရအောင်”

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာမှမပြောချင်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်ဘာပြောစရာလိုသေးလို့လဲ မလေးရယ်။ ကျွန်တော်နဲ့သက်ဆိုင်တာ မလေးပါ။ မလေးကလွဲလို့ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို အလေးမထားဘူး။ ဘယ်သူပေးတဲ့ပစ္စည်းကိုမှလည်း တန်ဖိုးမထားပါဘူး။ သိပ်ကြာနေရင် မကောင်းဘူးမလေး။ လူကြီးတွေ တစ်မျိုးထင်နေမယ်အဲဒါ... မလေးအတွက်ပြောတာပါ။ မျက်ရည်တွေ သေချာသုတ်ပြီး ဆင်းခဲ့နော်”

သူက လေပြည်လေးဖြင့်ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့ဆဲ သူမ မှန်ထဲပြန်ကြည့်မိတော့ တကယ်ပဲ သူမမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မိုးယံ... ရှင်ကြောင့် ကျွန်မ ဘယ်အချိန်ထိ မျက်ရည်တွေ ကျဆင်းမှာလဲ။ ဒီမျက်ရည်တွေက ဘယ်တော့မှ ခမ်းခြောက်နိုင်တော့မှာထဲကွယ်။

အန်း(၉)

နေမြင့်မှ အိပ်ရာက လန့်နိုးခဲ့ရ၏။ ညတုန်းက တော်တော်နှင့်အိပ်ရာက အိပ်ရာထက်မှာ ဟိုဒီလိုမိုးရင်း ရင်မောနေခဲ့သည်။ အိပ်မက်တို့လည်း မကောင်း၊ ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်မိတော့ နေထောင် မူနေလေပြီ။

လက်မှနာရီကိုအကြည့်။ ကိုးနာရီတောင် ထိုးပါရောလား။ လူက ထွက်ချင်မကိုင်ချင် လေးလံထိုင်းမိုင်းနေရင်းဖြင့် မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ခေါင်းကိုရေလောင်းပြီး လျှော်လိုက်သည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

သူမ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်တော့၊ မိနီက နွားနို့နှင့်ပေါင်မုန့်နို့သုတ်ကို လင်ပန်းထဲ ထည့်ယူလာပေး၏။

“ငါမသောက်ချင်ဘူး မိနီ၊ ပြန်ယူသွားလိုက်”

“အန်တီသော်က မမကို သောက်ဖြစ်အောင်သောက်ပါလို့ မှာခဲ့သေး မမရဲ့”

“တီလေး ဘယ်သွားလို့လဲ”

“အန်တီကေသို့အိမ်မှာ ကြာဆံ့ချက်စားမယ်ဆိုလို့ အစောကြာ
ကတည်းက သွားပြီ”

“မိုးယံရော ပါသွားလား”

“ဟင့်အင်း... အောက်မှာရှိတယ်”

“သူ ဘာလုပ်နေလဲ”

“မမနီးလာရင် အစ်ကိုနဲ့အတူ အန်တီသော်က လိုက်လာခဲ့ဆို့
မမကိုစောင့်နေတယ်”

“ငါဘယ်မှမသွားချင်ဘူး။ သူ့ကိုလိုက်ချင်ရင် လိုက်သွားလို့ပြေး
လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ၊ ဒါမသောက်ရင် ဘာစားမလဲ။ မိနီ ဘာယူလာမလဲဟင်”

“ဘာမှမယူလာနဲ့။ သွားတော့... အခန်းတံခါးစေ့သွား”

မိနီ အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်နှင့် အိပ်ရာထက် ပြန်ပစ်လှဲလိုက်
သည်။ ခေါင်းအုံးအောက်ကို လက်ဝှေ့မီလိုက်တော့ ဘူးပြားလေးကို သွား
စမ်းမိ၏။ သူမ ယူ၍ အခန်းထောင့်ကို လွှင့်ပစ်မိစဉ် တံခါးခေါက်သံနှင့်
အတူ အခန်းဝမှာ သူလာရပ်လေသည်။

“မလေး နေမကောင်းဘူးလား”

“မိုးယံ... တီလေးတို့ဆီ ရှင်လိုက်ချင်ရင် လိုက်သွားလေ”

သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အခန်းထောင့်နား ကျနေသည့် ဘူး
လေးကို သွားကောက်လိုက်ပါသည်။ ဘူးလေးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့
ရွှေအိုရောင်ယောက်ျားပတ်နာရီတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ ဘူးကိုပြန်ပိတ်ပြီး သူမခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။
သူမ ကုတင်ထက်လှဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်၏။

“မလေး... ခေါင်းစိုကြီးနဲ့ ဒီအတိုင်းနေနေတယ်ဟုတ်လား”

“မိုးယံ... ရှင် ကျွန်မပြောတာ နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

“မမသော်က ကျွန်တော်နဲ့မလေးကို လိုက်လာခဲ့လို့ပြောသွားတယ်”

“ကျွန်မ မသွားချင်ဘူး”

“မလေး မပါရင် ကျွန်တော်လည်း သွားစရာမလိုပါဘူး”

သူ့ကို သူမ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့၊ သူက တန်းမှာ
သွားသေးသည့်တဘက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“မလေးဟာမလေး သုတ်မလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်သုတ်
ပေးရမလား”

“မိုးယံ... ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်”

“ခြံထဲ ဆင်းထိုင်ရအောင်နော် မလေး။ နေပူစာလေးလို့ပြီး ကွေကာ
အုပ်သောက်ရအောင်... ထ”

“မိုးယံ”

“ဒီအတိုင်းနေနေရင် မလေးတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ ကျွန်တော် သိ
နေတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင်ပါ မလေးရယ်။
ကျွန်တော်တောင်းပန်နေတာပါ”

သူမ ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်ရ၏။ သူက မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ဘီးတစ်
ချောင်းနှင့် သိုးမွေးကွင်းတစ်ခုကိုဖောက်ယူ၍ သူမကိုလက်မှဆွဲကာ
အိမ်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့လေသည်။ နှင်းဆီတို့၏ရနံ့က လေနှင့်အတူ ပျံ
လွင့်လာ၏။ လှမ်းလက်စခြေလှမ်းကို ဖြက်ခင်းစပ်မှာ ရပ်လိုက်မိသည်။

“မလေး... ခုံနဲ့ထိုင်မလား”

သူမ ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်ပြီး နေရောင်ဖြာကျနေသည့်မြက်ခင်းပေါ် ဒီအတိုင်း ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ သူက ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမ၏ဆံနွယ်တို့ကို မွေးပွတ်ဘက်ဖြင့် စတင်သုတ်ပေးလေတော့၏။

ခဏအကြာမှာ မိနီက ခေါက်စားပွဲလေးကို လာချလိုက်ပြီး လင်ပန်းလေးကို တင်ပေးသွားသည်။ ပန်းထဲတွင် ကွေကာအုပ်တစ်ခွက်နှင့် ပဲပြုတ်နံ့ပြား ထည့်ထားလေ၏။ သူက ခြောက်သွားသည့်ဆံပင်တို့ကို ဘီးကျံဖြင့် မနာရအောင် ခပ်ပွပွပြီးသင်ပြီး သိုးမွေးကွင်းဖြင့် စည်းနှောင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“မလေး... ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းနဲ့နံ့ပြား ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ စားကြည့်ပါဦး။ ကွေကာအုပ်လည်း ကုန်အောင်သောက်နော်”

“မိုးယံ... ရှင်ကို တီးလေး ဘာပေးလဲ”

“မသိဘူး မလေး။ ဘူးက ဒီအတိုင်းပဲရှိနေသေးတယ်”

“မမကေသီ ပေးတာရော”

“အဲဒါလည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

“ရှင် ဘာလို့မဖွင့်သေးတာလဲ”

“ကျွန်တော် မလေးပေးတဲ့လက်ဆောင်ကိုပဲ အရင်ဆုံးဖွင့်ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မလေးဆီက အတင်းမတောင်းပါဘူး။ နေပါစေတော့”

“ရှင် ခုနဖွင့်ကြည့်တဲ့ဘူးဟာ ရှင့်ကို ကျွန်မပေးမလို့ ရည်ရွယ်ထားတာ”

“မလေး မပေးချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် မယူတော့ဘူး”

သူက မိနီကိုလှမ်းခေါ်၍ တဘက်ကို နေပူထဲလှမ်းခိုင်းလိုက်ပြီး။

သူမအတွက် မနက်ဆေးကို ယူခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“မိုးယံ... ရှင်၊ ကျွန်မကို စိတ်ခုနေလားဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“မနောကကိစ္စ ကျွန်မ တော်တော်လွန်သွားပြီဆိုတာ ကျွန်မ သိသိက်တယ်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိတယ်။ ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ခင်စွက်ဖက်မိသွားတာကိုး။ သူပေးလိုက်တဲ့ ဆွယ်တာအဖြူရောင်လေး ကျွန်မဆီမှာ ရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော် မလိုချင်ပါဘူး မလေး”

“ပြီးတော့ ကဗျာလေးကိုလည်း ကျွန်မအလွတ်ရနေတယ် မိုးယံ”

“ကျွန်တော် မကြားပါရစေနဲ့ မလေးရယ်”

“မိုးယံ... ရှင်ပြောတော့ ကျွန်မကို စိတ်မချပါဘူးဆို၊ ရှင် စိတ်ဆိုးရင် ဒီလိုစကားမျိုး ကျွန်မကို ရှင်ပြောမှာတဲ့လား”

သူ့ရှေ့မှာ သူမ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီးမေးတော့၊ သူက ဝေဒီနေသည့် ချက်ဝန်းတို့ဖြင့် သူမကိုကြည့်လာ၏။

“မလေး... ကျွန်တော်ဟာ မလေးပိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် မလေးနဲ့သာ သက်ဆိုင်ပါတယ်။ ဒီဒီမိမှာ မလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် နေခွင့်ရနေတာပါ။ ကျွန်တော်က မလေးရဲ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာတို့ကိုကြည့်ပြီး နေနေရတဲ့သူပါ။ မလေး... ကျွန်တော့်ကိုငြိုငြင်မှာ၊ ငြိမ့်မှာ၊ ဥပေက္ခာပြုမှာကို ကျွန်တော် ဖင်လိုလားဘူး။ အခုလို ကျွန်တော့်ကို အခွဲတိုက်ပြီး မလေး ရေငုံ နှုတ်ပိတ်နေတာတွေရတော့ ကျွန်တော် ဘာလည်ရမလဲ။ မလေး... ကျွန်တော်အပေါ်မကျေနပ်ရင် ‘မိုးယံ နင်သွားတော့’

လို့ တစ်ခွန်း တည်းပြောလိုက်ရုံနဲ့ မလေးရှေ့ကနေ... ကျွန်တော်”

“ မိုးယံ... တော်တော့... တော်တော့၊ ဆက်မပြောနဲ့။ ဆက် မပြောပါနဲ့တော့ မိုးယံရယ်”

မျက်ရည်တို့ တပေါက်ပေါက်ကျလာသည့်သူမရေ၌ သူ ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။ အကြည့်တို့ကို သူမ၏ခြေဖမိုးဖြူဖြူလေးထက်သို့ ဦးထားသည်။

မိုးညဖြူ... lesson (5) စနေပို့နော်။ မင်းရှေ့မှာ ဒူးထောက်နေလို့ မင်းကိုအရှုံးပေးလိုက်ပြီလို့ မင်းမထင်ပါနဲ့။ ရှေ့တိုးမယ့်ဆင်မို့ ငါ နောက်ကို တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်တာပါ။ မင်း ငါ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက် အနံ့ပေးရမို့ သိပ်မလိုတော့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်ဟာ အရမ်းကိုနီးကပ်နေပြီ မိုးညဖြူ...။ ငါလိုချင်တာ မင်းရဲ့မျက်ရည်တွေမဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကြွေပွပြီး သေဆုံးသွားတဲ့ မင်းရဲ့နောက်ဆုံးထွက်သက်ကိုပါ။

“မိုးယံ”

“မလေး... ကျွန်တော့်အပေါ်မကျေနပ်လို့ ရိုက်ရင်လည်းခံမယ်၊ သတ်ရင်လည်းခံမယ်။ မလေးကြိုက်သလို ပြုမူနိုင်ပါတယ်”

“တော်ပါတော့ မိုးယံ။ ရှင်... ကျွန်မကို ဒီအပြောတွေနဲ့ အသေသတ်နေတာလားဟင်။ ရှင့်ကိုမသတ်ရသေးခင် ကျွန်မ အရင်သေလိမ့်မယ်... သိလား”

Mart ကိုတောင် မသွားဖြစ်တာ ကြာခဲ့ပြီ။ တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်

သောက်သာ သွားဖြစ်၏။ စာရင်းတွေကိုလည်း သူနှင့်တိလေးသာ ဝိုင်းစစ်ကြသည်။ မမကေသီ ပေးထားသည့်ဆေးဝေ့ကို မသောက်ချင်ပါဘဲ သောက်နေရ၏။ လူတခြားစိတ်တခြားနှင့်မို့ သိသိသာသာချောင်ကျသွားသည့်ခန္ဓာကို ဘလောက်စံပွလေးဖြင့် ဖုံးလိုက်သည်။

လသာဆောင်မှနေ၍ တစ်မြို့လုံးကို ဝှံ့မှီးကြည့်နေမိသည်။ အရောင်အသွေးစုံလင်လှသည့်နှင်းဆီပွင့်တို့က နေရာအနှံ့အပြား ပွင့်နေကြလေသည်။ သူပြောထားသည့်အတိုင်း စိုက်ထားသည့် အရောင်စုံလင်သည့် နန်းတို့ကို သူမ အနီးကပ် မလေ့လာမိ။

ဟိုဒီကူးလူး ပျံသန်းနေသည့် ပျားပိတုန်းလေးများ၊ လိပ်ပြာများကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စေးနေမိစဉ် မြင်ကွင်းထဲသို့ သူရောက်ရှိလာ၏။

သူက စိုက်ထားသည့် နှင်းဆီပွင့်ဖတ်တို့ကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နှင်းဆီခင်းထဲသို့ မမသော် လျှောက်လာသည်နှင့် သူ လသာဆောင်ပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်စဉ် သူ့ကိုငေးနေသည့်သူမကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ကျိတ်ပြီးလိုက်မိ၏။

နောက်ဆုံးပစ်မှတ်စပြု မိုးညဖြူ...

“မိုးယံ... နင်စိုက်ထားတဲ့ပန်းတွေ ကေသို့ကိုသွားပေးဦးနော်”

“စိတ်ချပါ မမသော်ရဲ့။ သူကြိုက်တာ လာရွေးယူပါစေ”

“ဟဲ့! ဒါလေးက အဝါဖျော့ဖျော့လေးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာ လိမ္မော်ရောင်ဖျော့ဖျော့၊ ဟိုဘက်မှာ ပန်းရောင်အဖျော့လေး”

“အေးဟယ်... ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးတွေ”

“ဒီထက်လှတာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဒီဘက်ကိုလာ”

သူက သူမကြည့်နေရာမှ အကွယ်နေရာဆီသို့ မမသော်ကိုခေါ်လိုက်၏။ အတန်ကြာသည်အထိ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေရာမှ သူမ အိမ်ထဲဝင်သွားတော့သည်။ သူ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်မိ၏။ မကြာမီ သူမ ဤနားသို့ ရောက်လာလိမ့်မည်။

နောက်ဆုံးပစ်မှတ်က ပြင်းတယ် မိုးညဉ်း။ မင်းခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားပေါ့ကွာ။

“ဟယ်... အဟုတ်ပဲတော့။ အနက်ရောင်လေးလည်း လှတာပဲ။ အဖြူလေးလည်း လှတယ်။ ဟောဒါ၊ ဘယ်လိုအရောင်ခေါ်မလဲ မိုးယံ”

“ပန်းဆီရောင်ပေါ့၊ မမသော်ရဲ့။ လိမ္မော်လည်းမကျ၊ ပန်းရောင်လည်း မက”

“ဟွန်း... ပုစွန်ဆီရောင် မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်သေးဘူး။ ပုစွန်ဆီရောင်က ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ ရှိတယ်။ လာကြည့် မမသော်”

“ဟဲ့၊ ဟုတ်တယ်။ ဒါ ပုစွန်ဆီရောင်အစစ်ပဲ။ လှလိုက်တာ မိုးယံရယ်။ နင်မို့ ရှာရှာဖွေဖွေစိုက်တတ်တယ်”

“အသည်းကွဲရောင်ဆိုတာရော မမသော် ကြားဖူးလား”

“အံ့မာ၊ ကြက်သွေးရောင်ကိုခေါ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“မတူဘူး မမသော်ရဲ့။ သပ်သပ်စိပ်။ လာ... ကျွန်တော် နှစ်ဖွင့်ကိုယှဉ်ပြမယ်။ လိုက်ကြည့်”

“ဟဲ့၊ ငါ့ဘယ်ခေါ်လာတာလဲ။ အိမ်နဲ့တော်တော်လှမ်းနေပြီ”

“ကိုယ့်ခြံထဲကိုယ်လျှောက်တာပဲ မမသော်ရယ်။ အဲဒီလိုပူပင်တတ်လွန်းလို့ အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ”

“အောင်မာ၊ မဆိုင်ပါဘူးနော်။ ငါ့ဟာငါ မယူချင်လို့ မယူတာဟဲ့။ ငါ့ကိုလာတောင်းတဲ့လူတွေ ဒုန့်ဒေးရိုတာ မိည့် အသိဆုံး။ သူက ဝင်ဖျက်၊ ခံလည်းမကြိုက်နဲ့ ဒီအရွယ်ရောက်လာရတာ... ဟင်း”

“မမသော် မယူတာ အကြောင်းလား။ တော်ကြာ မလေးပါ မမသော်ကိုအားကျပြီး အိမ်ထောင်မပြုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဘွားဘွား ချီးဆက်တွေ တုံးကုန်ရောပေါ့။ နှမြောစရာကြီး”

“ကြည့်စမ်း၊ ငါ့ကိုပြောသလိုနဲ့ သူမလေးဘက်ကို မြားဦးလှည့်သွားတယ်။ မိုးယံ... နင့်အကြံ ဒါအကုန်ပဲလားဟင်။ ကဲ!”

မမသော်က သူနားရွက်ကိုလိမ်ခွဲလိုက်သဖြင့် သူခပ်ကျယ်ကျယ်လေးအော်လိုက်မိသည်။ ဒါမှ သူမ ကြားမှာလေ။

“အား... နာတယ် မမသော်ရဲ့။ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးသားသား ပြောတာပါဗျာ”

“ဘာရိုးသားတာလဲဟင်၊ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ငါ့ကို ကေသီပြောထားပြီးသား။ ငါအကုန်သိတယ်”

“ဟိုက်၊ မမကေသီတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီ”

“မနေ့က နင် မိည့်ခေါင်းကို ရေသုတ်ပေးတယ်ဆို”

“ဟာ၊ မိနီချန်ပြန်ပြီ”

“မိနီက ပြောရုံမလားဟဲ့။ ဟိုဘက်ခြံက အန်တီသန်း မြင်သွားလို့ မေးရင်းသိတာ။ နင် တော်တော်တတ်နေတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား မိုးယံ”

“ကျွန်တော်တို့က ရိုးရိုးသားသားမို့ လူမြင်ကွင်းမှာ မလေးကိုလုပ်မေးမိတာပါဗျာ”

“နင်ရိုးသားကြောင်းပြတာက မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြတာနဲ့ အတူတူ”

ပဲဟဲ့။ ငါ့တူမ နှစ်နာတယ်”

“ကျွန်တော် မရိုးမသားဘာတစ်ခုမှမလုပ်ရဲပါဘူး မမသော်ရယ်။ မယုံရင် မလေးကိုမေးကြည့်ပါ”

“ဟဲ့! သူက ပြန်ပြောမှာတဲ့လား။ ငတုံးငအမှမဟုတ်တဲ့ဟာကို”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ... မလေးကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမိပြန်တော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မှောင့်။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ ဘုန်းကြီးသာ ဝတ်လိုက်ချင်တော့တယ်”

“နှင်ဝတ်ချင်တိုင်း ဝတ်လို့ရမယ်များထင်လား”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ မမသော်ရဲ့”

“အေး... မိညက ရှင်ဆိုရှင်၊ သေဆိုသေလိုက်။ ဒါပဲ”

အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ သူမ ရောက်လာ၏။ သူက မမသော်ကို အရောင်မတူသည့် နှင်းဆီပွင့်တစ်ပွင့်စီစူးလျက် ပေးလိုက်သည်။

“မိုးယံ... ငါ့ကျောင်းက ဆရာတစ်ယောက်ပြောဖူးတယ်။ အရောင်တွေမှာလည်း သူ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့သူရှိသလို နှင်းဆီမှာလည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်ဆို”

“ကျွန်တော်သိထားတာက စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာ မမသော်ရဲ့”

“သိရင် ပြောပြဟယ်”

“ဆရာလုပ်တယ်မထင်ရင်တော့ ပြောမှာပါ”

“အမယ်လေး! စကားတောင်းစားရယ်။ ပြောမှာဖြင့် ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ လျှာကိုရှည်တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ မမသော်ရဲ့။ တော်ကြာ နှင်းဆီပွင့်တွေကြည့်ပြီး

ကျွန်းတစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးတွေယဉ်နေရင် ဒုက္ခ”

“ကဲ! နင်လည်း မိညကိုဏ်းသား ပီသလာပြီ။ အဲဒါ ငါ့ကိုနှိပ်ကွပ်နိုး”

သူက မမသော်လှမ်းလာသည့်လက်ကို ရှောင်လိုက်သဖြင့်၊ မမသော်က သူ့ကျောကုန်းကို ဘုန်းခနဲလှမ်းထုလိုက်ပါ၏။ သူ၏ သဘောကျရယ်မောနေဟန်ကို အဝေးမှ သူမလှမ်းကြည့်နေပါသည်။ အဖြူရောင်နှင်းဆီပွင့်ကို ခူးလိုက်၏။

“အဖြူရောင်ဆိုတာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။

... ဆီဖြူကျတော့ ပျော်ရွှင်ခြင်းလို့ယူတယ်။ ပန်းရောင်ကိုတော့ စိတ်

ညှည်လင်စေတယ်တဲ့။ နှင်းဆီပန်းရောင်ကိုတော့ လှပခြင်းလို့ယူတယ်။

... မွှေးရောင်ကတော့ ရင့်ကျက်တဲ့အရောင်တဲ့။ နှင်းဆီလိမ္မော်ရောင်ကို

တော့ ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ယူဆတယ်။ အနီရောင်ကို ရဲရင့်ပြတ်သား

တဲ့။ နှင်းဆီနီကိုတော့ အောင်မြင်ခြင်းလို့ သတ်မှတ်တယ်”

“မမသော်သိထားတာ နှင်းဆီနီက အသည်းကွဲတဲ့လူတွေ ကိုယ်

ပြုထားတာဆို”

“တချို့လည်း အဲဒီလိုယူဆတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ

တော့ အောင်မြင်မှုကိုဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ နှင်းဆီနီကို သုံးကြတယ်တဲ့”

“ဆက်ပြောပါဦး... စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်”

“မမသော် ခုနပြောတဲ့ကြက်သွေးရောင်ကို အသည်းကွဲတဲ့သူတွေ

သုံးများတယ်။ ကြက်သွေးရောင်နှင်းဆီကိုတော့ နာကျင်ခြင်းလို့ ယူဆ

တယ်။ အနက်ရောင်ဟာ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း၊ ပြီးဆုံးခြင်းလို့သတ်မှတ်သလို

... ဆီနီကိုတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ယူတယ်”

“မိုးယံက စာတော်တော်ဖတ်တာပဲ။ ဒီလောက်သိထားမယ်၊ မထင်ဘူး။ အရောင်စုံပြီလား... ကျန်သေးတယ်ထင်တယ်”

“ကျန်သေးတာပေါ့ မမသော်ရဲ့။ ကဲရော့! ဒါ မမသော် ညဉ့်ခန်း အလှထိုးပေါ့”

“ဟဲ့! ဘုရားတင်ဖို့ အရင်မခူးဘဲနဲ့”

“ဘုရားတင်ဖို့က မိနီကိုခူးပေးလိုက်ပြီ မမသော်ရဲ့။ ခု ဘွားသား နဲ့မိနီ ဘုရားပန်းအိုးတွေဟောင် လဲပြီးနေလောက်ပြီ”

“အေး... ငါလည်း မီးဖိုချောင်ဝင်နေတာနဲ့ သတိမထားလိုက်ဘူး”

သူ မမသော်ကို သူမထိုင်နေသည့်ဒန်းနှင့် နီးသည့်ဘက်ကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့၏။

“ဪ... မိုးယံ၊ အဝါရောင်ကရော”

“ပြောမှာပေါ့၊ ခဏလေးစောင့်။ ကျွန်တော်တို့ကြိုက်တဲ့ အစိမ်းအင်း... အစိမ်းရောင်ဆိုပါတော့၊ အစိမ်းရောင်က တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခြင်းကို ဆောင်တယ်။ မဟော်ကနီရောင်က မြင့်မြတ်တဲ့ တော်ဝင်ရောင်”

သူက အဝါရောင်နှင်းဆီပွင့်ကိုခူးလျက် ကိုင်ထားလိုက်၏။ မမသော်က သူပြောလာမည့်စကားကိုစောင့်ရင်း နားထောင်နေသည်။

သူမက သူ့ကိုငေးကြည့်နေ၏။ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို မသိမသာ လိုက်ရင်း နှစ်ခြိုက်စွာပြုံး၍ နှင်းဆီဝါလေးကို လက်ထဲမှာ လှည့်ပတ်ကာ နေလိုက်သည်။

“မမသော်ကြားဖူးတာက အဝါရောင်က အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီးကြိုက်တဲ့အရောင်တဲ့။ အဲဒါဟုတ်လား မိုးယံ”

“သေချာလို့လား မမသော်”

“မသိဘူးလေ၊ မမသော်က အရောင်ထဲမှာ အစိမ်းနုကြိုက်ပေမယ့် နှင်းဆီထဲမှာတော့ အဝါရောင်ကို အနှစ်သက်ဆုံးပဲ”

သူက အနီးနားလျှောက်လာသည့်မမသော်ထံ အဝါရောင်နှင်းဆီနှင့်လေးကို လှမ်းပေးလိုက်ပါ၏။

မမသော်က အနှစ်ခြိုက်ဆုံးအရောင်မို့ တယုတယ ခပ်ဖွဖွလှမ်းယူလိုက်သည်။

“အနောက်နိုင်ငံတွေမှာတော့ ယောက်ျားတွေဟာ သူတို့နှစ်သက်တဲ့မိန်းကလေးကို ခရမ်းရောင်ပန်းစည်းလေးပေးပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလေ့ရှိတယ်တဲ့မမသော်ရဲ့... အဟင်း”

“အောင်မယ်၊ ဘာကိုသဘောကျတာတုန်း”

“ခုန မမသော်ပြောထားတာကို သဘောကျလို့ပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဪ... အဝါရောင်ဆိုတာ အပျိုကြီးလူပျိုကြီးတွေ နှစ်သက်တဲ့အရောင်ဆိုလို့ပါ”

“ငါပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့်”

“ကျွန်တော်သိထားတာကို ပြောမှာနော်”

“ပြောမှာသာပြောပါဟယ်၊ ရွေးသိပ်ကိုင်မနေပါနဲ့၊ တကတည်းမှ”

သူက သူမနှင့်အတော်နီးနီးကပ်လျှောက်လိုက်ပြီး သူမကြားလောက်သည့်နေရာရောက်မှ မမသော်ကို အညင်သာဆုံးစကားဖြင့် ပြောလိုက်ပါ၏။

“ယောက်ျားလေးတွေက သူတို့နှစ်သက်တဲ့မိန်းကလေးကို ချစ်ခင်
ပန်တဲ့အခါ ဒီနှင်းဆီဝါကိုသုံးတယ် မမသေ”

“ဟယ်!”

သူမ ဖျတ်ခနဲ အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်သွားပါတော့သည်။

ဘယ့်နှယ်လဲ... မိုးညပြ။ ဒီတစ်ခါ ငါပစ်လိုက်တဲ့မြားဟာ မင်း
နှလုံးသားတည့်တည့်ကို စိုက်ဝင်သွားပြီလို့ ငါယုံကြည်တယ်။

မင်းသိထားဖို့က တိမ်လွှာခံစားခဲ့ရတာနဲ့ထပ်တူ။ မင်းလည်း ပြန်
စားစေရမယ်။ မင်းနှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေ ဗလပွရစေရမယ် မိုးညပြ။

သူမ အိပ်ခန်းတံခါးကို သေ့ပိတ်လိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်လှဲရန် ပြင်
လိုက်သော်လည်း ခြေတို့က ဆက်မလှမ်းနိုင်ခဲ့။

ကုတင်ကိုလှမ်းဆွဲလျက်ပင် ထိုင်ချရင်း၊ ဆို့နှင့်ကြေကွဲစွာဖြင့် ငို
ရှိုက်လိုက်မိ၏။

“မိုးယံ... ကျွန်မထင်တာတွေ တစ်ခြားစီဖြစ်နေပါရောလား။
မနေ့က ရှင်ပြုမူခဲ့တဲ့အမှုအရာတွေကို ကျွန်မ ရူးသွပ်ခဲ့မိတာ အမှားကြီးမှား
ပါပေါ့လား။ ရှင့်မျက်ဝန်းတွေကို ကျွန်မဘာသာပြန်လွဲခဲ့ပြီပေါ့။ ကြင်နာ
တဲ့အကြည့်တွေက အိပ်မက်တွေအဖြစ် ကျွန်မကို ဖန်ဆင်းပေးခဲ့တာလေး
ခုတော့ ရှင်... တီလေးအပေါ် ဖြူစင်ပါတယ်လို့ ယူဆသတ်မှတ်ထားတာ
တွေကို နှင်းဆီဝါတစ်ပွင့်နဲ့ ရှင် မချဖျက်ပြလိုက်တာပေါ့လေ။ ရက်စက်
လိုက်တာ မိုးယံရယ်”

ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အလွယ်တကူပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရနိုင်ပေမယ့် သူမနှင့်
ပြိုင်ဘက်ဟာ တီလေးဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ စိုးစဉ်းမျှမထင်မိခဲ့။

မှန်တင်ခဲ့ပေါ့ရှိအရာမှန်သမျှကို လက်ဖြင့်ဆွဲယူ တွန်းချလိုက်စဉ်

အမြင့်ထက်မှ တစ်စုံတစ်ခုပြုတ်ကျလာ၏။

“ဘုရားရေ! တိမ်လွှာ... တိမ်လွှာပေးခဲ့တဲ့ ပန်ဒါရုပ်ကြီးပါလား။
တိမ်လွှာရေ... ‘မ’တော့ မင်းရဲ့ဝဋ်တွေ လှလှပပကြီး လည်နေပါရော
မင်းကွယ်။ တစ်ဖက်သတ်အချစ်ရဲ့ ပူလောင်ခြင်းတွေကို ‘မ’လက်တွေ
ကြည်လက်ခံလိုက်ရပြီ တိမ်လွှာ။ ဒါတွေကို မင်းမြင်နေမလား”

အချစ်ဆိုတာ အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ အခြေအနေ အချိန်အခါနဲ့လည်း မပတ်သက်ဘူး။ “မ”ကို ကျွန်တော် မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိခဲ့တာပါ။ “မ”က အချစ်ကို ဘယ်လို ပေတံမျိုးနဲ့ တိုင်းတာမလို့လဲ။ ဘယ်လိုစာမေးပွဲတွေနဲ့ စစ်မေးဦးမှာလဲ။ ကျွန်တော့်မှာ “မ” အတွက် အဖြေက ရှိနေနင့်ပြီးသား။ သူများတွေလို ထာဝရတို့၊ နောက်ဘဝအထိတို့ဆိုတဲ့ မရေရာတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ မတင်စားချင်ဘူး။ “မ”ကို နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ချစ်သွားမယ့်သူပါ။

အခန်း(၁၀)

မြို့ထဲ၌ လူအသွားအလာများသလို ယာဉ်ကြောကလည်း ရှုပ်ထွေးလွန်းလှသည်။ ကားပါကင်၌ တစ်စီးစာနေရာလွတ်လေးကို ကပ်သီးကပ်သပ် ကျွမ်းကျင်စွာ ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး ကားစက်ကို သပ်လိုက်သည်။ သော့တံကိုဖြုတ်၍ ကားပြတင်းမှန်တို့ကို သေသေချာချာတင်ကာ ကားကို သော့ပိတ်လိုက်ပြီး တိုက်အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် တက်ခဲ့သည်။ စာသင်ခန်းတစ်ခုကိုကျော်၍ သီကီရိုနေသည့်ရုံးခန်းတွင်းသို့ သူမလှမ်းဝင်လိုက်၏။

“ဟယ်! မိုးည၊ ငါ့ဆီလာတယ်ဆိုရင်တော့ ကွန်ပျူတာဒီဇိုင်းကိစ္စပဲထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် သီကီ။ ငါ့ Mart အတွက် ကြော်ငြာတွေ လုပ်ပြီးသွားပေမယ့် ပစ္စည်းတစ်ခုချင်း ကြော်ငြာချင်သေးလို့။ အဲဒါ နင့်ဆီ လာအယူကပ်တာ”

“နင့်ဆိုင် ဒီလောက်အရောင်းသွက်နေတာများ မိုးညရယ်။ နင်ဆာ်တော်ပိုက်ဆံကုန်ချင်တယ်ပေါ့”

“ဒီခေတ်က သူများထက် ကိုယ်က ပိုထူးနိုင်မှဟ။ TV တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ထည့်နေကျကြော်ငြာတွေက ထပ်နေပြီလေ။ ငါက သူများနဲ့မတူဘဲ ဒီဒီဇိုင်းလေး ထွင်ချင်တာ။ ဒါမှ လူပိုစိတ်ဝင်စားမှာပေါ့။ လုပ်ပေးစမ်းပါ သီကီရယ်။ ပြီးရင် တန်ရာတန်ကြေးအပြင် နင်ကြိုက်တဲ့ cosmetic ကို ငါ့ဆိုင်မှာ လိုက်ယူရည်”

“ကော်တာပဲဟေ့၊ ဟိုတစ်လောကပဲ ငါဖတ်လိုက်ရတဲ့စာအုပ်ထဲက နောက်ပဲရည်လေး လိုချင်နေတာ။ ဈေးကြီးလို့ ငါစဉ်းစားနေတာ။ သီကီဟိုတော့ အချောင်သုံးရချေသေးရဲ့”

“မိန်းမ... လိုချင်တာတွေပြီး မြူးမနေနဲ့။ ငါ့ပစ္စည်းဒီဇိုင်းကို ခပ်နီကိုင်လိုက်လေးထွင်ပေးဦး။ ဒီမှာ ပစ္စည်းကတ်တလောက... တစ်ကတ်ကို နည်းဆုံးပစ္စည်းခုနစ်မျိုးလောက်ပါအောင် ထည့်ပေးနော်။ ငါ နှစ်ပတ်အတွင်းလိုချင်တယ်။ ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်တယ်၊ တစ်ယောက်ခေါင်းနဲ့မရရင် နှစ်ယောက်ခေါင်းနဲ့ လုပ်ကုန်ပေါ့”

“ဟယ်! နင်အားကိုးရတဲ့ Assistance ရနေပြီလား”

“လူဟောင်းသုံးရင် ပုံစံဟောင်းပဲ ထွက်လာမှာပေါ့။ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့သင်တန်းက အတော်ဆုံးကောင်လေးကို စမ်းသုံးကြည့်မယ်”

“ဟဲ့! ချာတိတ်လေးသုံးတော့ စုံစံကျပါ့မလား”

“လျှော့မတွက်လိုက်ပါနဲ့ မိုးညရယ်။ ကောင်လေးက Computer Dip. တက်နေတာ။ ငါ့သင်တန်းမှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ တက်နေတာ

ပျော်လို့ လိုက်တက်တာ။ နှင်စောင့်ကြည့်လိုက်”

“အဲဒါ နင့်ကလွှဲပဲ။ ဒါဖြင့် ငါသွားတော့မယ်”

“နင် ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်တည်း လိမ့်နေတာပဲလား။ စက္ကတ္တလေးဘာလေးလည်း ခန့်ဦးလေ”

“ငါ့ဘေးနား တကောက်ကောက်လိုက်ရှုပ်တာမျိုး မလိုချင်ပါဘူးဟယ်။ Mart မှာပဲ မန်နေဂျာဒေါ်ယာအတွက် နှစ်ယောက်ခန့်ပေးထားတယ်။ ငါကတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲကြိုက်တယ်။ သွားပြီ... သိလို့ အဆင်ပြေရင် ငါ့ဆီဖုန်းဆက်လိုက်နော်”

“အေး”

မှာစရာရှိတာမှာပြီးသည့်နှင့် အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာစဉ် အပေါ်ထပ်မှ သင်တန်းလွှတ်လိုက်လေ၏။ ဝေါခနဲဆင်းလာသည့် လူအုပ်စုတို့ကြောင့် နံရံဘက်ကပ်လျှောက်နေစဉ် အရှိန်နှင့်ပြေးဆင်းလာသည့် လူတစ်ယောက်က သူမကိုဝင်တိုက်လိုက်၍ အရှေ့ကို လူက ယိုင်ထိုးသွားရသည်။

ရုတ်တရက်မို့ မျက်စိထဲပြာသွားကာ လူက မိုက်ခနဲမြန်လျှောက်ထိုးထိုးတိုက်မိသူကပင် သူမ၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အမြန်ပြန်ဆွဲလိုက်၍ အောက်ကို သူမ ကျမသွားပေ။

“ဆောရီး”

သူက ရှေ့နှစ်ထစ်ခန့် ကြို၍ဆင်းလိုက်ပြီး သူမလက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားသည့်ဖိုင်ကိုကောက်ယူ၍ သူမထံ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်ပါ၏။

“ဆောရီးနော် ‘မ’။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လုဆင်းရင်း ‘မ’ကိုတိုက်မိသွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်”

ပျော့အိနေသည့်ဆံနွယ်ညိုတို့က အံ့နည်းငယ်ရှည်နေသော်လည်း ချစ်သည့်သူ့အရွယ်နှင့် အတော့်ကိုလိုက်ဖက်နေပါ၏။ ဘယ်တက်နားသီးပလက်တီနစ်နားကွင်းသေးသေးလေးက မှောင်ရိပ်ကျနေသည့်နေရာမှာ လက်ခနဲ အရောင်ထွက်လာ၏။ West Life စတစ်ကာ ကပ်ထားသည့် တီရှပ်လက်တီအဖြူနှင့် အိတ်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့်ဘောင်းဘီနှင့် တွဲပတ်ထားသည့်ကောင်လေးကို သူမတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး လူကားမှာ ရပ်နေရာမှ ဆက်ဆင်းလိုက်ပါ၏။

“မ... ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ”

သူမ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် သူ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။ လှေကားအောက်ဆုံးထစ်မှ ရပ်စောင့်နေသည့်အုပ်စုထဲမှ အသံတွေ ထွက်လာသည်။

“ဟာ! တိမ်လွှာတို့တော့ ခွင့်ဆင်နေပြီဟေ့”

“ဟေ့ကောင် အကြံအဖန်မလုပ်နဲ့”

“ကျွတ်! ဟေ့ကောင်တွေ၊ တော့ကီတွေ စွတ်လွှတ်မနေနဲ့။ ဒီမှာ အရေးကြီးတယ်”

“ဖိုးတိမ် လာလုပ်မနေနဲ့။ ကျောင်းမှာလည်း ကျောင်းမှာ၊ လမ်းဆုံလည်း လမ်းပေါ်မို့ သင်တန်းသူတွေလည်းမကျန်ဘူး။ ခု... ဘာထပ်ကြောင်ပြန်တာလဲ”

“ဟာ! မင်းကြီးဒေါ်ကြီး ကြောင်တာ။ ငါ့ကို ပေါ်တင်ကြီးချွတ်နေ”

သူတို့အုပ်စု လမ်းပေါက်ဝပ်တီ၍ စကားများနေကြသဖြင့် လမ်းဆက်လျှောက်လို့မရဘဲ သူမရပ်လိုက်ရ၏။ မျက်စိထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထောင့်မကျိုးသည့်ချာတိတ်တွေကို သိပ်ကြည့်မရသည့်ကြားထဲ အခု

လို လာပတ်သက်နေရသဖြင့် သူမ စိတ်တိုလာရသည်။

“ကဲ၊ မင်းတို့ကိစ္စက ဒီနေ့ပြီးမှာလား။ ငါသွားစရာရှိတယ်။ လမ်းပေါက်ကိုပိတ်မထားနဲ့။ အထူအပါးနားလည်မှပေါ့”

“ဟာ... ရင့်လှချည်လား”

“အေးလေ၊ ရုပ်လေးက လှတပတနဲ့ ထွက်လာတဲ့သံစဉ်က မနည်းလိုက်တာ”

“ငါက အချိန်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့လူကွ။ မင်းတို့လို မိဘပိုက်ဆံထိုင်ဖြုန်းပြီး အလေလိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဖယ်ဆိုဖယ်ပေါ့”

“ဟာ! ခင်ဗျား”

“ဟေ့ကောင်တွေ တော်ကြတော့။ ဆောရီး... ‘မ’၊ ကျွန်တော်ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

သူမက တစ်ချက်မျှလှည့်မကြည့်ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကားပေါ်တက်မောင်းသွားသဖြင့် သူ ကားနံပါတ်ကို အလွတ်ကျက်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ၏ လည်ပင်းညှစ်၊ နားပန်ကျင်းခြင်းကိုခံလိုက်ရတော့၏။

Monitor ပေါ်မှ တိရုပ်အဖြူ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်၊ နားကွင်းလေးတစ်ဖက်နှင့်ကောင်လေး တစ်ယောက်ပေါ်လာ၏။ ကောင်လေးက ဝတ်ထားသည့်တိရုပ်ကို ရင်ဘတ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်အောင် ဆွဲပြလိုက်သည့်အခါ ဘယ်ဘက်ရင်အုံနေရာမှ အသည်းပုံရိပ်လေး ခုန်ပေါက် လွင့်ပျံ ထွက်လာ၏။

ထိုအသည်းပုံက ရုတ်တရက်ပေါက်ကွဲသွားပြီး သေးသေးမွှားမွှားအသည်းလေးတွေ ပြန့်ကွဲသွားသည်။ ထိုအသည်းပုံလေးများ တလိမ့်လိမ့်လှည့်နေရာမှ စာတမ်းကလေးများ ပေါ်လာ၏။

My Dear Ma

I love you from the moment I saw you.

You are my dreams and my hope.

You are my life and my world.

Life wouldn't be worth living without you.

I could no more conceive of life without you than I could conceive of life without food, water and air.

I love you with all my heart.

Your.... Teln Hlwar

စာတမ်းများအလယ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ လှပစွဲမက်ဖွယ်ရာ နံရောင်နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ နှုတ်ခမ်းလေးက အလိုလိုစုတ် Kiss ပေးလိုက်သည့်အခိုက်ဝယ် ရုတ်တရက် စာတမ်းလေးများ လွင့်စင်ပျောက်ဆုံးသွားတော့၏။

သူ ကွန်ပျူတာခလုတ်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံကျောမှိုကို မှီထိုင်စဉ် သူ့နောက်ကျောမှအသံတို့ ထွက်လာလေ၏။

“လူလိုက်တာဟယ်... တကယ်ပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့... ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေနဲ့ လုပ်သလဲမသိပါဘူး”

“တိမ်လွှာ၊ ငါတို့ကိုလည်း သင်ပေးဟာ”

တစ်ယောက်တစ်ယောက်အသံတွေကြောင့် သူ့လှည့်ကြည့်လိုက်တာ လားလား... သင်တန်းသူတွေက သူ့နောက်မှာ ဘယ်အချိန်က ရောက်သလဲမသိ၊ မနည်းမနောပါလား။

“ဟိုကောင်မလေးတွေ၊ ကိုယ့်ခုံကိုယ်မထိုင်ဘဲ အဲဒီမှာစုပြီး လုပ်နေတာလဲ”

“ဆရာ လာပြီ”

အတန်းထဲ ဆရာဝင်လာသဖြင့် ကောင်မလေးတွေ ဝရန်းသုန်းထဲ ဖြင့် ထိုင်ခုံအသီးသီးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ဆရာ ဦးတင်ထွဋ်က အောက်လျှောက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် သူ့ကိုတွေ့သွားတော့၏။

“ဪ... ငါ့သင်တန်းက ဂျီကာဆီမှာ ပြန်နေတာကိုး။ ကဲ၊ ငါ့ ပါဠိ။ ဘာတွေသင်ပေးနေတာလဲ”

“ဘာမှမသင်ပါဘူး ဆရာ”

“မင်း မသင်ပြဘဲနဲ့တော့ မင်းနားမှာ ကောင်မလေးတွေ ပြန် ပါဘူးတိမ်လွှာရာ။ ကြည့်လည်းရှိုးပါ”

“သူသင်ပေးတယ် ဆရာ”

“ဘာလဲ နွယ်နီ”

သင်တန်းမှာ စပ်စုလွန်း၊ စွာလွန်းသည့်ကောင်မလေးက ထထ လိုက်သဖြင့် ဆရာနောက်ကျောမှနေ၍ ကောင်မလေးကို မျက်လုံးဖြင့် လိုက်ပြီး လက်သီးထောင်ပြလိုက်၏။

“ဆရာ... သမီးပြောရင် သူက လက်သီးနဲ့ထိုးမယ်တဲ့။ လုပ်ပြ နေတယ်”

တစ်ခါနှင့်ကျိတ်ရယ်သံတွေ ထွက်လာ၏။ ဆရာက သူ့အနီးသို့ပြန် လျှောက်လာပြီး နွယ်နီကို လှမ်းမေးလိုက်ပြန်၏။

“သူတာလုပ်နေလဲ နွယ်နီ”

“ရည်းစားစာရေးနည်း သင်ပေးတာ ဆရာ”

ဝါးခနဲရယ်သံတွေ ဆူညံသွား၏။ ဆရာက ကျိတ်ပြီးလိုက်ပြီး၊ သူ့ ခြင်းကိုပုတ်လိုက်၏။

“တိမ်လွှာ... သင်တန်းမှာအကူအညီပေးမယ်ဆိုလို့ ဆရာတို့ မင်းကိုလက်ခံထားတာနော်။ ကွန်ပျူတာနဲ့လာဆော့ခိုင်းထားတာ မဟုတ် ဟုတ်။ မင်းက မင်းကျွမ်းကျင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်ပြနေရင် တော်ကြာ သင်တန်းသားတွေက စာမသင်ချင်ဘဲ မင်းလုပ်တာသင်ပေးပါဆိုရင် ငါ တွေရောက်မယ်”

သူ ဧကပ်ပုလိုက်ပြီး ကလေးလိုကုန်လိုက်မိ၏။ ထိုစဉ် သူ့သူငယ် ခြင်းအုပ်စုက အပြေးအလွှားဝင်လာလေသည်။

“ဆရာ မင်းကိုဆူနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ နားလည်အောင် ပြော ပြနေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်ဆရာ”

“ဆရာ... သမီး သူ့အဆူခံရဖို့ ချွန်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ Dis သိမ်းထားတာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ဆရာ။ အရမ်းလှတယ်၊ တကယ်ပြော ဘယ်ဆရာရဲ့”

“ကဲ၊ ဒီလောက်ညွှန်းနေရင်တော့ တော်တော်ထူးဆန်းလို့။ ဖွင့်

ပြပါဦး... ကြည့်ရအောင်”

“ဆရာ... ကျွန်တော်”

“တစ်ယောက်တည်းတော့ ကျိတ်ဆော့နေပြီ။ ဖွင့်မှာသာဖွင့်ပါကွာ”

သူ့ ကွန်ပျူတာခလုတ်များကို စတင်နှိပ်လိုက်၏။ သူ့ဖန်တီးထားသည့်အရာများ တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ပေါ်လာသည်။ ဆရာက သဘောတကျဖြင့် သူ့ပန်းကို ခပ်သာသာပုတ်လိုက်ပါ၏။

“အေး... ကြိုးစား Computer Designer ဖြစ်အောင်လုပ် class ပြီးရင် မင်း Dis ယူပြီး သိရှိကိုသွားတွေ့လိုက်ဦး။ မင်းကိုမှာထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

သင်တန်းချိန်ပြီးသွားတော့ မမသီဂီထံ သူရောက်သွား၏။ ကတ်တလောက်တစ်ခုကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသဖြင့် ရုံးခန်းတွင်းသို့ သူဝင်လာသည်ကို မမသီဂီက မတွေ့ပေ။

“မမသီဂီ... ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တယ်ဆို”

“အေး... ဟုတ်တယ်တိမ်လွှာ။ လာ... ဒီမှာထိုင်။ ဒါနဲ့ နင် ဒီနေ့ Design ဆွဲတယ်ဆို။ ငါ့ကိုလည်းပြဦး”

“ဟာ! အချိန်စောစောလေးရောက်လာလို့ လုပ်မိပါတယ်။ သင်တန်းတစ်ခုလုံး သိကုန်ပြီ။ သွားရောပဲ”

“ဟင်းဟင်း... နင်က စတင်ထွင်တာကိုး”

“ရော! အခန်း (၁၈)မှာ ရှိတယ်။ မမသီဂီပဲ ဖွင့်ကြည့်”

မမသီဂီက သူ့ Dis ကိုယူ၍ ကွန်ပျူတာဖွင့်နေစဉ် သူက စားပွဲပေါ်ရှိ ကတ်တလောက်ကို အမှတ်တမဲ့ယူကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အဲဒီကုန်ပစ္စည်းကိုစဉ်းစားပြီး ဆွဲရမယ်။ ငါ့အိုင်ဒီယာဆို ဒီတိအောက်ကြိုးပဲထွက်လာမှာ။ ဒါကြောင့် နင့်ကိုအကူအညီတောင်းရတာ။ ညည်းနည်းဆန်းဆန်းလေး ထွင်ပေးဟယ်။ နင် မုန့်ဖိုးရလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ပစ္စည်းတွေ။ ဟော! အံ့မယ်... ကြည့်စမ်း! နင် တော်ဆတ်တတ်နေပါလား။ ပြောစမ်း ‘မ’ဆိုတာ ဘယ်သူတုန်း”

မမသီဂီက ကွန်ပျူတာကိုပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုလှည့်မေးလိုက်၏။ သူက နှာခေါင်းကိုရှုံ့ပြရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့! မသိဘဲနဲ့များ ချစ်စကားကြိုက်စကားတွေ ရေးနေရလား ခင်လွှာရယ်။ ရူးပါ”

“ဟာ! မမသီဂီကလည်း မနေ့ကပဲတွေ့လိုက်တာမှ မိနစ်ပိုင်းလေးဆိုတာ။ ဘာဆိုတာမှမသိလိုက်ရဘူး။ ကားနံပါတ်တောင်မှ မနည်းမှတ်ချက်ရတာ။ အနှောင့်အယှက်တွေကလည်း ရှိသေးတာဗျ”

“ကားနဲ့လာတာ ဘာကားလဲ”

“ပရာဒို”

“ပရာဒိုနဲ့ ဘယ်လိုပုံစံတုန်း”

“ဆံပင်က French Role နဲ့ဗျာ။ အင်္ကျီအဝါဖျော့ဖျော့နဲ့ လုံ့လက အနက်ပေါ်မှာ အဝါမှုန်မှုန်လေးကြထားတဲ့တစ်ယောက်”

“ဗုဒ္ဓေါ! ဟဲ့... အဲဒါ ငါ့သူငယ်ချင်း မိုးညဖြူပဲ။ ဒီဒီခိုင်း လာခိုင်းသွားတာလေ။ ဘုရားရေ! ကြုံကြုံနိုင်လွန်းတယ်။ အံ့ရော”

“တကယ်! ဟေး... မမသီဂီကိုအားကိုးရမယ်။ လုပ်ပေးပါဗျာ။ အားပေးမပေးပါဘူးနော်... နော်”

သူက မမသီဂီလက်ကိုဆွဲခါ၍ ထရန်မီတော့ မမသီဂီက သူ့လက်

ကိုပြန်ရိုက်ရင်း ရုန်း၏။

“အမယ်လေး... နာလိုက်တာဟယ်။ လုပ်လိုက်ရင် အရမ်း နှင့်အားကြီးနဲ့ သေရောပေါ့ဟဲ့”

“ဆော့ရိုး... ဆော့ရိုး... အပျော်လွန်သွားလို့”

“သိပ်ပျော်မနေနဲ့၊ မိုးညှက သိပ်မာနကြီးတာ။ တော်ရုံ ယောက်ျား မျိုး အထင်ကြီးတာမဟုတ်ဘူး။ သူက အစစအရာရာ လိုလေသေ အောင် ပြည့်စုံနေတော့ မာနတံခွန်ထူနိုင်တာပေါ့ဟယ်။ သူ့ခေါင်းထဲ အလုပ်ရယ်၊ ငွေရယ်ကလွဲလို့ ဘာကိုမှထည့်တာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ငါတော့ ရှင်းရှင်းပဲပြောထားမယ်နော် ငါ့လျှာ။ ကြားထဲမှာ ငါမျက်နှာ မပျက်ချင်ဘူး။ အောင်သွယ်ဖို့ မပူဆာ ခေါင်းရောလက်ရော ခါပြလိုက်မယ် No ပဲ”

“ဟူး... မလွယ်ကြောကြီးတဲ့မှ မလွယ်ကြောကြီးပါလားဗျာ”

“အေး... အဲဒီမလွယ်ကြောကြီးထဲမှာ နှင် မျောမပါသွားအောင် အစောကြီးကတည်းက Target ပြောင်းဖို့စိတ်ကူး”

“မရတော့ဘူး မမကေသီရဲ့။ အချစ်ဆိုတဲ့ပျားလေး တုပ်သွား ကျွန်တော် Heart ထိသွားပြီ။ သေရာပါပဲ”

“ပေါ့ပေါ့တော်”

သူက သဘောတကျရယ်မောလိုက်ပြီး ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်လိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတောင့်၊ လိုင်နာတောင့်၊ မျက်ခုံးမွေးခဲတံ၊ ထည်ဆိုးဆေး၊ ရေမွှေး၊ ပေါင်ဒါ၊ မိတ်ကပ် စသည့်ပစ္စည်းများကို ခုချင်း ပုံဆွဲနေသည်။

“တစ်ကတက်ကို ခုနစ်ခုလောက်ပါအောင်ထည့်နော် တိမ့်လွှာ”

“မ'က. သေချာမှာသွားတယ်”

“အဲဒီနှုတ်ခမ်းကို ရွှေချပေးချင်တယ်။ ပြန်ပြောပါဦး မမသီကီ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ‘မ’တဲ့လား”

“ဪ... အရေးထဲ ထကြောင်ပြန်ပြီ။ အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်ပြီး သုပ်ခမ်းပါ”

“စိတ်ချပါ၊ အကြမ်းအရင်ဆွဲဦးမယ်။ အိမ်ရောက်မှ စပယ်ရှယ်ဆွဲ လာပေးမှာပါ။ Nothing is better than love တဲ့။ ‘မ’ဖို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်ရမှာပါဗျာ”

“ဪ... ငါ့မောင်လေးတော့ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ရူးရှာပါရောလား ဟယ်။ ခဏနော်... ငါ အောက်မှာ ထမင်းပေါင်းသွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

မမသီကီထွက်သွားတော့ သူ ကွန်ပျူတာကို စိတ်ပါလက်ပါဆက် နှိပ်နေမိ၏။ အာရုံစူးစိုက်၍လုပ်နေသည့်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခဏ မသွားရသည်။ တစ်ကတက်ပြီးတစ်ကတက်ဆွဲပြီးသွားသည့် Design များကို သေချာပြန်စစ်၍ Dis ထဲ ထည့်သိမ်းလိုက်၏။ လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ အကြောဆန့်လိုက်ချိန်၌ ရင်းနှီးဖူးသောကိုယ်သင်းနဲ့လေးကို ရလိုက်သဖြင့် သူလည်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟာ! ‘မ’ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“ကြာပြီ”

“ဒါဆို ‘မ’ အကုန်တွေ့လိုက်တာပေါ့”

“အင်း”

သူမက လှလှပပလေးပြီးလိုက်ပါ၏။

အို! လှလိုက်တာ... မိုးညှဖြူတဲ့။ ဘယ်လောက် ကျရာဆန်လိုက်

တဲ့အမည်လေးလဲ။ ကျွန်တော့်နလုံးသားထဲမှာ ကမ္ဘည်း တင်ထားလို့
'မ' ရယ်။

အတွေ့စက်ပေမယ့်
မမေ့တတ်သူ ကိုယ့်မှာတော့...
မှိန်ဖျော့တဲ့ သံယောဇဉ်ကို
ယမ်းယောင်ကာ ဖမ်းဆုပ်
ငုတ်တုတ်နဲ့ မိုးလင်းခဲရတဲ့...
ညတွေက ကုဋေကုဋာပါ။

ပြတင်းတံခါးမှ တိုးဝင်လာသည့်နေရောင်ကြောင့် အိပ်ပျော်နေရ
နိုးထခဲ့ရ၏။ မျက်စိကိုအဖွင့် ကျိန်းစပ်သည့်ခံစားမှုနှင့်အတူ ဦးခေါင်း
မူးနောက်ရီဝေစွာဖြင့် မကြည်လင်။ စားပွဲပေါ်ရှိ နာရီကိုလှမ်းကြည့်လို
တော့ နံနက် ၉ နာရီ ၃၀ မိနစ်။ အား... class တောင် စနေပါ
လား။

တစ်ညလုံးပြီးစီးအောင်ဆွဲခဲ့သည့် Dis ကို ကွန်ပျူတာထဲမှထုတ်
၍ ကော်ပြားထဲ စနစ်တကျထည့်လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်လိုက်သည့်
ရေပန်းမှရေများ ဖျန်းပက်စဉ် 'မ' ဘာရှစ်ပူများ သုံးမလဲဟု မဆီမ
တွေးရင်းပြုံးလိုက်မိ၏။

'မ'ရေ... ကျွန်တော်တော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် 'မ'စိတ်နဲ့ ကျွန်

သိဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

တိရစ္ဆာန်အပြာ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာကို ချိတ်မှဖြုတ်၍ ဝတ်လိုက်၏။
ခေါင်ကို ဂျဲလ်ဖြင့် ခပ်ပါးပါးသုတ်လိမ်းပြီး ဘီးဖြင့် နှစ်ချက်ခန့်ပြီးလိုက်
သည်။ ပိပြားသေသပ်သွားသည့် ဆံပင်စတိုင်လ်ကို မှန်ထဲတွင်ကြည့်ရင်း
ဆံတိုင်းမကျသဖြင့် ခေါင်းကို ဟိုဘက်သည်ဘက် ခပ်ရမ်းရမ်းခါလိုက်
မသိမသာ ပွလောင်းယောင်းဖြစ်သွားမှ လေချွန်ရင်း ဖိနပ်မီရီကိုဖွင့်
သည်။

“ဟာ! ရှူးအဖြူ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ အကြိုင်ရေ... ငါ ဒီနေ့
သိပ်ဖိနပ် ဘယ်မှာလဲ”

အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ အိမ်အောက်ထပ် ကျုံးအော်လိုက်တော့ မီး
နန်းမှ အကြိုင် ပြေးထွက်လာ၏။

“အိမ်ရှေ့က ဖိနပ်စင်ပေါ် တင်ထားပါတယ် အစ်ကိုလေး။ မနက်က
ပြိုင် သေချာသုတ်ထားပါတယ်”

“အေးအေး... ဒါဖြင့်လည်းပြီးရော”

ကျော့ဖိုးအိတ်ထဲသို့ Dis ကိုထည့်လိုက်ပြီး လှေကားမှဆင်းလာ
ကျွန်းမေက သူ့ကိုလှမ်းပြောလိုက်၏။

“သားလေး... ကြာဆံကြော် စားသွားလေ”

“ဘာနဲ့ကြော်ထားတာလဲ ကြီးမေ”

“သားအကြိုက် ကြက်သားနဲ့ပေါ့”

“ဒါဖြင့်နည်းနည်းစားမယ်”

“ဖြည်းဖြည်းစားပါလား သားရယ်။ ဒါကြောင့် သားကိုကိုက အမြဲ
ဟာ။ ညီလေးကို အစားမှန်၊ အအိပ်မှန်ပါစေတဲ့။ ဘယ်တော့မဆို

အပြေးအလွှားပဲ”

“အချိန်မရလို့ပါ ကြီးမေရာ”

“ကျောင်းပိတ်တော့လည်း သင်တန်းတွေ လျှောက်တက်ပြန်ရော၊
ဒီနေ့ သင်တန်းအချိန်လွန်နေပြီမဟုတ်လား။ အခုဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“class တော့မစီတော့ဘူးကြီးမေ။ ဒါပေမဲ့ မမသီဂီကို Dis သွား
ပေးစရာရှိတယ်။ အိပ်ရေးတောင်မဝဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်ပြီး၊ ညနေမှသွားပေါ့”

“မဖြစ်သေးဘူးကြီးမေရဲ့။ ဟဲဟဲ... ဟိုနားဒီနားလိမ့်ရဦးမှာ”

“သားကြီး ညနေဖုန်းဆက်မှာနော်”

“သားပြန်မရောက်သေးရင် ကိုကိုကို ကြီးမေပဲ မှာပေးလေ။ ငါ
တစ်ခါ ကိုကိုစီးတဲ့ လယ်သာရှူးမျိုး ပို့ပေးပါ။ ကိုကိုဆိုက်ထက် နည်းနည်း
သေးတဲ့ဟာလို့... နော်။ ကြီးမေ... သားသွားပြီ”

“ဟဲ့! ကုန်အောင်စားသွားလေ။ ခြော်... ဒီကလေးနယ်”

သူ ကြီးမေကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ စင်ပေါ်ရှိဖိနပ်ကြီးချည်
၍ဝတ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ဖြင့် မြို့ထဲသို့ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ‘မ’ရေ... ‘မ’
ဆုံခွင့်ရဖို့ကို တွေးလိုက်ရုံလေးနဲ့တင် ကျွန်တော်ရင်တွေ ဒီလောက်ခုန်
တာ ‘မ’သိနိုင်ပါ့မလားဗျာ။

မမသီဂီထံ သူ့ရောက်သွားတော့ သင်တန်းဆင်းခါနီးနေပြီ။ သူ
ရုံးခန်းတွင်းဝင်၍ Dis ကိုထုတ်ပေးလိုက်ပါ၏။

“ဟယ်၊ တစ်ညတည်းနဲ့ အပြီးဆွဲလာခဲ့တယ်။ အံ့ရောပဲ။ နင် ည
အိပ်ရောအိပ်ရဲ့လား”

“အိပ်မပျော်လို့ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမယ့်အတူတူ အလုပ်လုပ်တာ

အချစ်ရဲ့စွမ်းအားတွေနဲ့ ငိုက်ဖို့တောင် မသိတော့ဘူး။ မိုးလင်းခါနီးမှ
နဲ့အိပ်ပျော်သွားတာ၊ class ကိုလွှတ်ရောပဲ”

“နင် အရူးမထစမ်းပါနဲ့ တိမ်လွှာရယ်။ ငါ စေတနာနဲ့ ကြားက
နုတ်တာ။ မိုးညက အသည်းမာမာ၊ နင်က ခေါင်းမာမာနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး။
အိပ်ခွင့်ထိုး လျှောက်မလုပ်နဲ့။ နင့်ဘေးမှာ ဒီလောက် ကောင်မလေးတွေ
မရှိတော့ဟာ”

“မတူဘူးလေဗျာ၊ တခြားကောင်မလေးတွေ ဘယ်လောက်လှလှ
ကျွန်တော်မှရင်မခုန်တာ။ ‘မ’ရဲ့မျက်တောင်လေးတစ်ခတ်မှာတင် ကျွန်တော်
ချမ်းခဲ့ရတာဗျ။ ဒါတွေ မမသီဂီ နားမလည်ပါဘူး။ မကြားဖူးဘူးလား၊
love and courtship are the time of enchantment
နဲ့။ ကျွန်တော်တော့ ‘မ’ကိုချစ်တဲ့ အချစ်ရေယာဉ်ကြောမှာ တငြိမ့်ငြိမ့်
ချောနေပြီ။ ကဲ၊ လစ်ပြီဗျို့”

“ဟဲ့! ဒါဘယ်ကိုလဲ”

“ဟဲဟဲ... ရင်ခုန်သံမြန်မယ့်နေရာပေါ့။ သဘောပေါက်”

“ဟောဇော်... ဒီလောက်တားနေတဲ့ကြားထဲက ပြောမရပါလား
တိမ်လွှာရယ်။ တကယ်ပဲ”

အပြုံးလေးတစ်ခုကြောင့်
စူးစဲရပေါင်းလည်း မနည်း
အမှန်းကော်ခဲ

မဆုံးဖြတ်ရဲတဲ့ ကိုယ့်မှာ

အဆုံးသတ်ဆိုတာ

မတိကျ မသေချာ

မရေရာ စာတိမျှော်ကြီးလိုပေါ့...။

ဆိုင်ကယ်ကို ကားပါကင်မှာ ရပ်လိုက်ပြီး သော့ခတ်လိုက်၏။ ထဲ
ပေါက်မှတစ်ဆင့် ဝင်လာရင်း ပထမထပ်ကို တက်လာခဲ့သည်။ တစ်ပစ်
လုံးလုံး စနည်းနာခဲ့သည့်သတင်းတို့က တိကျပေမယ့် ယခုတိုင် ‘မ’ကိုယ်
တိုက်မတွေ့နိုင်သေး။ ကားပေါ်မှသာ ခိုခနဲတွေ့ရသည့်မြင်ကွင်းကို ကယ်
ကအောင်ဖြစ်မိရင်း ဒီနေ့တော့ တစ်ခုခုကိုအကောင်အထည်ဖော်ရမည်
ဟု သူဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

Show Room ထဲမှာ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်ငေးနေရင်းက ကယ်
ဆက်ကောင်တာမှ TV, VCD စက်များရှိရာဘက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့
၏။ DVD စက်တစ်လုံးကို ဟိုကိုင်ဒီကိုင်လုပ်ရင်း ဆွဲချလိုက်မိသည်။

“ခွမ်း!”

“ဟာ”

“ဟယ်! ဒုက္ခပါပဲ”

အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ လူအများ၏အာမေဍိတ်သံတို့နှင့်အတူ သူ့အနီးသို့
အရောင်းစာရေးမလေး အပြေးရောက်လာ၏။ သူက အနည်းငယ်အံ့ကြ
ဟန်ဖြင့် စကားကိုကြိုတင်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဆောနီး... ကိုယ့်လက်ထဲကချော်ပြီး လွတ်ကျသွားတာပါ။ လျော်
ပေးမယ်နော်”

“အဲဒါဆို မန်နေဂျာနဲ့မှရှင်းလို့ရမှာမို့ ရုံးခန်းကိုလိုက်ခဲ့ပါရှင်”

“ရပါတယ်၊ လိုက်တာပေါ့”

သူတစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး ကောင်မလေးနောက်မှ လိုက်လာခဲ့၏။
မန်နေဂျာရုံးခန်း၌ မန်နေဂျာမနှင့်အတူ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့
ရလေသည်။ မြင်ချင်သည့်မျက်နှာကို ယခုတိုင်မြင်ခွင့်မရသေး။

“ဟဲ့! စပယ်၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“မမဒေလီယာ... Code No. (.) DVD စက်ကို
သူ့ လုပ်လိုက်တာ ကျွဲကွဲသွားလို့။ အဲဒါ”

“ဟောတော်... ဘယ်လိုများလုပ်လိုက်တာတုန်း”

“ဒီလိုပါအစ်မ၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကစက် သိပ်မကောင်းတော့လို့
သစ်လဲမလို့လာကြည့်တာပါ။ အဲဒါ သေချာကြည့်နေတုန်း လက်ထဲက
ချော်ပြီး ပြုတ်ကျသွားတာ”

“ဖြစ်ရလေ၊ တခြားပစ္စည်းမဖြစ်ဘဲ သိန်းကျော်တန်မှ ဖြစ်ရတယ်
နော် ဆောင်းရေ... ပစ္စည်းတန်ဖိုးသေချာကြည့်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့မမ၊ တစ်သိန်းသုံးသောင်းနှစ်ထောင်ပါရှင်”

“ကဲ! ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟောင်း... အဲဒီလောက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ မပါလာဘူးခင်ဗျ”

“ဟောတော်... ဒုက္ခပါပဲ”

မန်နေဂျာမက သူ့ကိုမျက်လုံးပြုံးဖြင့်ကြည့်နေစဉ် ကလစ်ခနဲတံခါး
သံနှင့်အတူ ရုံးခန်းတွင်းသို့ သူမ ဝင်လာလေတော့၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေလီယာ”

“ဟို DVD စက်ကျကွဲလို့ လျော်ခိုင်းတာ။ ဝိုက်ဆံမပါလာဘူးတဲ့”

မမရဲ့”

“ဒါဖြင့် အိမ်လိုက်ယူပေါ့။ နာမည်ရယ်၊ မှတ်ပုံတင်ရယ်၊ လိပ်စာရယ် မှတ်ထားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမမ။ ကဲ၊ ပြော... ရှင်းနာမည်”

“တိမ်လွှာ”

သူမ ဖျတ်ခနဲမော့အကြည့်၊ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားရာမှ ကြည်နူးအပြည့်ဖြင့် သူပြုံးပြလိုက်မိ၏။ လှစ်ခနဲပေါ်သွားသည့် ဘယ်ဘက်ရှိ သွားစွယ်လေးနှင့်အတူ ပလက်တီနမ်နားကွင်းလေးကို သူမ မှတ်မိသွားပါသည်။

“ဪ... မင်းကိုး”

“မ... မှတ်မိလား”

“သိတာပေါ့၊ လာ... ကိုယ့်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့”

ဝန်ထမ်းကောင်မလေးများ၏အံ့သြသွားဟန်ကို ဂရုမပြုမိတော့ဘဲ ‘မ’ နောက်သို့ ခပ်ဖြူးဖြူးလေးလိုက်လာခဲ့မိ၏။ ‘မ’ ရုံးခန်းက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရှိမနေပါ။ ‘မ’ က စားပွဲရှေ့ရှိခုံသို့ သူ့ကိုထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။

“ကဲ၊ ပြောပါဦး၊ ခုကိစ္စက မတော်တဆလား။ တမင်တကာလုပ်တာလား တိမ်လွှာ”

သူ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ရယ်ချလိုက်တော့၊ ‘မ’ ထံမှ မျက်စောင်းတစ်ပွင့်ကို သူရရှိလိုက်၏။ သူနှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးမိရပြန်သည်။

“မရည်ရွယ်ဘဲဖြစ်သွားတာပါ ‘မ’ရဲ့”

“တကယ်ဆို တွေ့ချင်ရင်လည်း သိရှိနာမည်ပြောပြီး လာတွေ့ပေါ့ တိမ်လွှာရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ နောက်ကိုမလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ်

လည်း မင်းကိုတွေ့ချင်နေတာပါ။ မအားတာနဲ့ မဆက်သွယ်ဖြစ်ဘူး။ မင်းကို သိရှိ မပြောဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကိုယ်... မင်းကို Graphic Design ဖိုးပေးရမှာလေ။ ပြောမိဦး၊ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“နေပါစေ ‘မ’ရဲ့။ ကျွန်တော် DVD စက်ဖိုးလျော်ရမှာက ဈေးပိုကြီးနေတဲ့ဟာ။ စက်ဖိုး ကျွန်တော်ပေးမယ်နော်”

“မလိုပါဘူး။ မင်းလုပ်ပေးတဲ့အလုပ်ကမှ အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး လုပ်ဆားရတာ၊ ပိုတန်ဖိုးရှိတာပေါ့ တိမ်လွှာရဲ့”

“မဟုတ်သေးဘူး ‘မ’ရဲ့။ ကျွန်တော်ဒီဖိုင်းဆွဲတာက မိတ်ဖြစ်ဆွဲခြစ်ဆွဲပေးတာပါ။ အခုလို ‘မ’ နဲ့ခင်မင်ခွင့်ရတာကိုပေါ့။ စက်ဖိုးကိုတော့ နှုပါဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ... လောလောဆယ် ငါးသောင်း ပါလာပါတယ်။ ဇီးပွားရေးက သပ်သပ်။ လူမှုရေးက သပ်သပ်ပဲဟာ”

“ဪ... တော်တော်တရားမျှတသားပဲ။ မင်းလုပ်ပေးတာက ကိုယ့်အတွက် အများကြီးတန်ဖိုးရှိနေတာ တိမ်လွှာရဲ့။ ပိုကဲဆံ့ မလိုချင်ဘူး။ ပစ္စည်းတစ်ခုခုလောက်တော့ တောင်းပါလား”

“နေပါစေ ‘မ’ရယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း စက်ဖိုးလည်း နေပါစေပေါ့ တိမ်လွှာ”

သူနှင့် ‘မ’ ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြ၏။ တငြိမ်ငြိမ်တိုး၍ခုန်လာသည့်ရင်ခုန်သံတို့ကို အတိုင်းသား သူပြန်ကြားနေရသည်။ လိုချင်တာရမယ်ဆိုရင် ‘မ’ နှလုံးသားလို့များ ကျွန်တော်ပြောလိုက်မိရင် ‘မ’ က တကယ်ပဲ လိုလိုချင်ချင်ပေးမှာလား ‘မ’ရယ်။

ဝေးနေရတဲ့ ကာလယန္တရားကြီးမှာ
 အဆွေးဆိုတာတွေက
 ကိုယ့်ရဲ့မွေးချင်းတူတွေထင်ရဲ့၊
 ခပ်သဲ့သဲ့ရှိက်သံတွေနဲ့၊
 အက်ဆစ်ပူချော်ရည်တွေက
 ပျက်ဝန်းထူ အံ့ဝက်တ်းပါးမှာ
 ဓါးသက်စွာ စီးဆင်း
 အပြင်းဖျားနေခဲ့တာပေါ့။

‘မ’ သွားရာနောက် တကောက်ကောက်ဖြင့် အရိပ်တစ်ခုလို လိုက်
 နေခဲ့မိ၏။ ရပ်ရှင်၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ပန်းစည်းတွေ ‘မ’အတွက် ပေးမိတော့
 ‘မ’တံမှ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကိုသိခဲ့ရ၏။ ‘မ’က ပန်းမကြိုက်ပါတဲ့။ ကဲ!
 ဘယ်လောက်ထူးဆန်းတဲ့မိန်းကလေးပါလဲ။

သူ့လိုပင် မိုးပြာရောင်ကိုနှစ်သက်သည့် ‘မ’ မှာ သူနှင့်မတူသည့်
 အချက်တော်တော်များများကို သူ့လေ့လာသိရှိခဲ့ရပါသည်။ ယောက်ျားကွ
 နှင့် ရင်ပေါင်တန်းယှဉ်ပြိုင်ပြီး စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာ ခြေတစ်နေရာစာ
 ရခဲ့သည့် ‘မ’၏မာန။ တော်ရုံယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးတဲ့ ‘မ’။
 အလုပ်တစ်ခုကို မအောင်မြင်မချင်း မဆုတ်မနစ် ခွဲဖြင့်ကြိုးစားတတ်သည့်
 ‘မ’၏စိတ်ဓာတ်။ ပြဿနာတစ်ခုကို ခေါင်းအေးအေးဖြင့် ဖြေရှင်းလေ့ရှိ
 သည့် ‘မ’၏ သွေးအေးမှု။ စီးပွားရေးကလွဲ၍ အခြားမည်သည့်အရာကိုမျှ
 ထည့်မထားသည့် ‘မ’ ၏အေးစက်စက်နှလုံးသားတို့ကို အရည်ပျော်အောင်
 မနည်းကြီး ကြိုးစားရပေမည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိမိန်းကလေးများနှင့် ရင်းနှီးမှုယူစဉ်က ဤမျှလောက်
 အခက်အခဲမရှိခဲ့။ ဪ... ပင်မြင့်စံ တော်ဝင်နှင်းဆီကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ဆို
 တာ အလွယ်တကူမရနိုင်မှန်း သူသိထားရမှာပေါ့လေ။ ‘မ’ အနီးဝန်းကျင်
 ရှိ လုပ်ငန်းရှင်များနှင့် တစ်ဘာသာကွဲ၍ သူ့လို အညတရကျောင်းသား
 လေးတစ်ယောက်ကို ခင်မင်ခွင့်ပေးထားတာပင် သူ့အတွက် အဖိုးမဖြတ်
 နိုင်သည့်ဆုလာဘ်တစ်ခုပေ။

သူ ရုံးခန်းထဲရောက်သွားတော့ ‘မ’ က စာရင်းတွေပြန်စစ်ရင်း
 အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ သူက ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ရှင်းနေသည့် စားပွဲထောင့်
 အစွန်လေးအပေါ်သို့ မုန့်ဘူးကို တင်လိုက်ပါသည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ တိမ်လွှာ”

“မ ဖို့... မုန့်”

“အမယ်! ထူးထူးဆန်းဆန်းဘာမုန့်လဲ”

“မအကြိုက်... ပီဇာ”

“ဟော... ဟယ်လဲသိလဲ”

“ဒီလိုပဲ သိအောင်ကြိုးစားရတာပေါ့ ‘မ’ရဲ့”

“ဒီတစ်ခါ တယ်တော်ပါလား။ ကိုယ်လည်း မင်းကိုပေးဖို့ရှိတယ်။
 ငါစောစောင့်”

‘မ’က အလုပ်မိုင်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး အံ့ဆွဲသော့ကိုဖွင့်၍ သူ့ကို ဘူး
 တစ်ဘူး ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲဟင် မ”

“အိမ်ရောက်မှဖွင့်ကြည့်ပေါ့ တိမ်လွှာ။ ဒါ ဒီကပစ္စည်းမဟုတ်
 ဘူးနော်၊ ဂျပန်ကပို့လိုက်တဲ့ပစ္စည်း။ မင်းကြိုက်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ်”

“အခုကြည့်လို့မရဘူးလား”

“No!...”

သူ နာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်မိတော့ ‘မ’က ခပ်တိုးတိုးရယ်မောလိုက်
သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရင်ခုန်နှုန်းမြန်မြန်ဖြင့် ဘူးလေးကိုသူဖွင့်
ကျောက်ဖြင့်စိထားသည့် ဆိုင်ကယ်ပုံ ကီးချိန်းလေးကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။
အို... မရယ်၊ ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်းကိုမှ ကျွန်တော့်
ပေးရသတဲ့လား။ ကျွန်တော်တော့ ဒီညအိပ်လို့ပျော်မယ်မထင်တော့ဘူးဘူး

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ
တွန်းကန်အားအပြည့်နဲ့
ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေ ဖြစ်လာတော့
အချိန်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို
ရက်စက်စွာ လှုပ်ကြဲ
ခံချိန်တော်နာရီကို ရိုက်ချိုးပြီး
ဟိုး...မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မီးရှို့လို့
သမုဒ္ဒရာကို သွန်သောန်
ငါ့အနာဂတ် ပျောက်ခဲ့ရပြီ။

ကားကို ပါကင်မှာရပ်လိုက်ပြီး၊ နံဘေးရှိ ပန်ဒါရုပ်ကြွေကိုပိုက်ကာ
ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။ ကားတံခါးကို သော့ခတ်အပြီး ပန်ဒါရုပ်ကြွေ

ရင်ဘတ်နေရာမှ I love you ဟူသည့်စာတမ်းလေးကို ခပ်ဖွဖွနမ်းရှိုက်
ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

တီရှပ်အဖြူရောင်၊ ဘောင်းဘီအဖြူနှင့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေသည့်
သူ့ကိုယ်သူ တစ်ချက်ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ဝင်ပေါက်မှဝင်လာခဲ့သည်။

ရုံးခန်းတံခါးကို အသာခေါက်သံပေး၍ ဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် ‘မ’ စားပွဲ
ဘေး၌ ထိုင်နေသည့်လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ‘မ’ နှင့်ထိုလူ
က ဘာကိုသဘောကျနေသည်မသိ။ ရယ်မောနေကြလေသည်။

သူ့ကိုမြင်သွားတော့ ‘မ’က လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်
ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ထိုင်... တိမ်လွှာ၊ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ဒေါက်တာ
မင်းသွင်တဲ့။ ကိုယ်တို့ Family Doctor ပေါ့။ ကိုသွင်က အင်္ဂလန်မှာ
နောက်ထပ်ဘွဲ့တစ်ခုထပ်ယူဖို့ သွားတော့မှာ။ ကိုသွင်... ဒါ ညရဲ့မိတ်
ဆွေပါ။ တိမ်လွှာတဲ့။ Computer နောက်ဆုံးနှစ်လေ”

“ဖြူမှာ ဒီလိုကျောင်းမပြီးသေးတဲ့မိတ်ဆွေမျိုး ရှိနေမယ်လို့ ကိုယ်
သင်မထားဘူးဖြူ... အံ့သြစရာပဲ။ ဘယ်တုန်းက ရင်းနှီးခဲ့တာလဲ”

“သိပ်တော့ မကြာသေးဘူး”

“ဒီနေ့ တစ်လပြည့်ပြီလေ ‘မ’ရဲ့။ ဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ‘မ’ရဲ့ ခင်မင်မှု
အမှတ်တရလက်ဆောင်ပါ။ ‘မ’ ယူပါနော်။ ကျွန်တော့်ဆီမှာလည်း ‘မ’ရဲ့
အမှတ်တရရှိနေသလို ‘မ’ ဆီမှာလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့အမှတ်တရ ရှိနေစေ
ချင်လို့ပါ”

“သင့်ခံယူနော်”

‘မ’က သူ့လက်ထဲမှအရုပ်ကို လှမ်းယူရင်းပြောတော့ ဒေါက်တာ

မင်းသွင်က မွဲပြုံးတစ်ချက်ကိုပြုံးလိုက်၏။ သူက မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပြီး ‘မ’ ကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်နေမိသည်။ ‘မ’က မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ကို ပြိုင်တူညီခံ၍မရသဖြင့် စိတ်အိုက်နေပုံရ၏။ သူ ချက်ချင်းထပြန်ချင်သော်လည်း ထိုလူကိုအရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်ဖြင့် ထမပြန်ဖြစ်။

“ကိုသွင် သွားခါနီး ညဆီလာခဲ့ဦးနော်။ ဘွားဘွားနဲ့ တီလေးမှာစရာရှိတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ကိုသွင်ကို တစ်ရက် ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်လို့”

“လာရမှာပေါ့ ဖြူရဲ့။ ပြီးတော့ ကိုယ်လည်း ဖြူကိုစိစဉ်ပေးစရာရှိတာတွေ စိစဉ်ပြီးမှသွားမှာပါ။ စိတ်ချ”

ကြည့်စမ်း! ‘မ’က ဒီလူ့ကို သူ့ထက် ပိုအရောဝင်လို့ပါလား။ သူ့ကိုအဖက်မလုပ်၊ လူရာမသွင်းတော့ပြီ။ သူ ထရပ်လိုက်တော့ ‘မ’က တစ်တံမြင့်မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်လဲ တိမ်လွှာ”

“ပြန်တော့မယ်... မ”

“အို... အခုပဲရောက်တယ်”

သူ ခြေခံခပ်ပြင်းပြင်းနင်း၍ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ‘မ’ တစ်ဆင့် ဒီလူ့ကို အရောမဝင်ပါနဲ့လားဗျာ။

ဆိုင်ကယ်ကို Mart ရှိရာဘက်လှည့်အချို့။ သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကားတစ်စီးရပ်သွားပြီး လူတစ်ယောက်ဆင်း၍ သူ့ဆိုင်ကယ်ကိုတားနေ၏။

နီးကပ်ရောက်သွားတော့ ဟိုနေ့က ‘မ’ရုံးခန်းမှာ တွေ့ခဲ့သည့်လူဖြစ်သည်။ သူ ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်လိုက်ပြီး ဟဲလ်မက်မှန်ကိုဖွင့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ ကျွန်တော့်ကိုတားရတာလဲ ဒေါက်တာ”

ကိုယ် မင်းနဲ့ဆွေးနွေးစရာလေးရှိလို့ ခဏဆင်းပါလား။ ဒီ Restaurant မှာပဲ ထိုင်လိုက်ကြတာပေါ့။ လာပါ... တိမ်လွှာ”

သူ မကြည်မလင်ဖြင့် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်း၍ ထိုလူနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့သည်။ ခမ်းမကျယ်ထဲရှိ စားပွဲတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ထိုလူက ကာကိစ္စခွက် မှာလိုက်ပါ၏။

“ကိုယ်မေးမယ် တိမ်လွှာ။ မင်းနဲ့ဖြူက ဘယ်အခြေအနေရောက်သလဲဆိုတာ ကိုယ်သိချင်တယ်”

“ဒါ... ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ဆိုင်လို့မေးတာပေါ့ တိမ်လွှာ။ မင်း... ဖြူအကြောင်း ဘယ်ထက်သိထားသလဲ။ မင်းဘာမှမသိသေးပါဘူး။ သေချာမှတ်ထားပါ။ တိမ်လွှာ။ ဖြူမိဘတွေ သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်ကတည်းက ကိုယ်နဲ့ဖြူကို သဘောတူခဲ့ပြီးသား။ ဒီတော့ မင်းဘက်က ဖြူအပေါ် မရိုးမသား ချဉ်းဆင်နေတာကိုရပ်ပါ။ ယောက်ျားချင်းမို့ ကြိုမြင်လို့ ကိုယ်တားရတာပဲ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား... တစ်ဖက်သတ်ကြီးပါလား ဒေါက်တာ။

သူ့ကြီးတွေဆန္ဒ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ‘မ’ဆန္ဒတော့ မပါတာ သေချာပါ။ ‘မ’က အချစ်တစ်ခုကို လွယ်လွယ်နဲ့ ခေါင်းညိတ်လက်ခံမယ့်မိန်းမ ဘက်ဘူးဗျ။ ဒါကို ခင်ဗျားသိထား”

“မင်း ငယ်ပါသေးတယ် တိမ်လွှာ။ အချစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ

တစ်ကဏ္ဍစီပါ။ ဖြူအရွယ်ဟာ နှလုံးသားထက် ဦးနှောက်ကိုပဲ ဦးစားပေးတဲ့အရွယ်ဆိုတာ မင်းဘယ်တွေးတတ်ဦးမှာလဲ။ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြူ ရင်ခုန်ကောင်းရင်ခုန်လိမ့်မယ်။ ထားလိုက်ပါ။ အချစ်ကို သူရင်ခုန်စားမိပေမယ့် မင်းကိုလက်ထပ်တဲ့အထိတော့ သူဦးနှောက်က မမှိုက်မဲဘဲ တိမ်လွှာ။ သူဟာ တခြားမိန်းမတွေနဲ့မတူတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ မင်းထက် ကိုယ်က ပိုသိတယ်။ ဒီတော့ ဖြူကို မင်းဆက်ပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ ကိုယ်ပြောချင်တာ ဒါပါပဲ။ ကဲ! မင်းသွားလို့ရပါပြီ”

“ခင်ဗျား...ဟာ! တောက်”

သူ ခံပြင်းစိတ်တို့ဖြင့် ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်ပြီး ထွက်ခဲ့မိတော့ အောက်တမင်းသွင်... ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုလျှော့မတွက်ပါနဲ့။

Mart ထဲကို သူဝင်လိုက်တော့ စတုတ္ထထပ် ရတနာပစ္စည်းကောတာမှာ စကားပြောနေသည့် ‘မ’ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အပေါ်ထပ်က တက်မည့် ခြေလှမ်းကို ‘မ’ရှိရာသို့လှမ်းလိုက်၏။ ‘မ’က သူ့အကြိုက် ပြာရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ထားပြီး လျှော်ထားသည့်ဆံပင်ကို တစ်ဝက်စည် နှောင်ထား၍ အောက်လွှာကို ဒီအတိုင်း ဖြန့်ချထားသဖြင့် ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ပိုနုနယ်သွားသည်။

သူ... ‘မ’ နောက်နား အသာရပ်ရင်း၊ ‘မ’ ကိုမျှက်တောင်မခင်းဝေးကြည့်နေမိ၏။ အရောင်းစာရေးမလေးများက သူ့ကိုကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေသဖြင့် ‘မ’က ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မ”

“ဟော! တိမ်လွှာ”

‘မ’က ကောင်မလေးများကို မှာစရာရှိတာမှာခဲ့ပြီး သူနှင့်အတူ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်လာခဲ့၏။ ‘မ’ခေါင်းမှ ရှမ်းပူနံ့သင်းသင်းလေးက သူ့ကိုပို၍ရင်ခုန်စေ၏။ ‘မ’ စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ ငြင်းလည်း မငြင်းလိုက်ပါနဲ့။ ခေါင်းခါလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း သေသွားနိုင်ပါတယ်။ မိန်းမထဲရောက်တော့ ‘မ’က သူ့ကို စကားစပြောလိုက်ပါ၏။

“အရပ်တစ်ရပ်လက်ဆောင်ပေးပြီး ပျောက်သွားလိုက်တာ အခုမှပဲ လာတော့တယ်။ ပြောပါဦး... ဘယ်တွေလျှောက်သွားပြီး ဘာတွေ လုပ်နေလဲ။ ကျောင်းတွေဖွင့်တော့မယ်ဆို။ ကိုယ်... သိရှိခဲ့တောင် တွေ့သေးတယ်။ မင်း... သူ့ဆီလည်း မရောက်ဘူးဆို”

“Class က ကျွန်တော် အပျော်သဘောသွားတက်တာပါ။ အခု ခြောက်လိုက်ပြီ။ ဘယ်တွေလျှောက်သွားတာလဲဆိုတော့ နေရာအနှံ့ပဲ။ ‘မ’ဆီ မရောက်ဖြစ်တာ။ ဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုတော့ ရင်ထဲက ဒဏ်ရာကို သက်သာလိုသက်သာငြား ကျိတ်ပြီးဆေးကုနေလို့”

“ရင်ထဲက ဒဏ်ရာ... တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား။ ကိုယ့်ကိုပြောပြပါ ဘာဒဏ်ရာလဲ။ ဘယ်သူ့ကြောင့် ရခဲ့တာလဲ”

“နှလုံးသားဒဏ်ရာ။ ‘မ’ကြောင့် ရခဲ့တာ”

“ဘုရားရေ! ဘာကြီးတုန်း”

“ရည်းစားစကား ပြောနေတာလေ။ ‘မ’... ကျွန်တော် ‘မ’ကို ချစ်နေတာကြာပြီ။ ‘မ’ မသိဘူးလားဟင်”

“ဟင်းဟင်း... ကိုယ်က အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ။

ဖြစ်ရလေ တိမ်လွှာရယ်။ မင်းမို့ ကိုယ့်ကို ဒီစကားပြောရက်တယ်။ ဒီနှစ်
ကိုယ်ပြောမယ် တိမ်လွှာ။ ကိုယ်က မောင်နှမတစ်ယောက်မှမရှိတော့
မောင်နှမ သိပ်ငတ်တယ်။ ကိုသွဉ်ကို အစ်ကိုလိုသဘောထားသလို မင်း
ကိုလည်း မောင်လေးလိုသဘောထားတာ။ အဲဒီလိုစိတ်မျိုး မမွေးရဘူး
လေကွာ။ ကိုယ် . . . မင်းအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့အဖြူရောင်ကို ဘာဖြစ်လို့
အရောင်ဆိုးချင်တာလဲ”

“သူ့အလိုလိုဖြစ်တည်လာတဲ့အချစ်ကို မချစ်နိုင်လို့ မတားပါနဲ့ ‘မ’
ရယ်။ ကျွန်တော် ‘မ’ကို မြင်မြင်ချင်းချစ်မိခဲ့တာပါ။ ဒါကို မမသိရီ အသံ
ဆုံးပါ”

“ဒီအကြောင်းကိုပဲ ပြောနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်စိတ်ဆိုးရယ်လို့
မယ်တိမ်လွှာ။ ကိုယ်ပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ မင်းနဲ့ကိုယ် ရင်းနှီးခင်မီ
ခဲ့ကြတယ်။ အပြန်အလှန်သံယောဇဉ်ထားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါ သန်သန်ရှင်
ရှင်းဖြူဖြူစင်စင်ပဲ။ ကိုယ့်တာကက လမ်းကြောင်းအရှင်းကြီးကို မင်းဝင်မရှင်
ပါ” “ဟဲ့လွှာ။ အရိုးသားဆုံးကောင်လေးတစ်ယောက်မို့ ကိုယ် . . . မင်း
ကို . . . ကံခံတွေ့ဆုံနေတာ။ မင်းဘက်က ကိုယ့်အပေါ် မဖြူစင်တော့ဘူး
ဆိုရင် ကိုယ့်ဆီကို နောက်လာစရာ မလိုတော့ဘူး တိမ်လွှာ။ မင်းစကား
ကို မင်းပြန်ရှုပ်သိမ်းတဲ့နေ့မှသာ ကိုယ့်ကိုလာတွေ့ပါ။ ကိုယ် . . . မိတ်ဆွေ
ကို ရန် . . . အဖြစ် မသတ်မှတ်ချင်ဘူး။ ဒါပါပဲ . . . မင်းပြန်တော့”

“မ . . .”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီ တိမ်လွှာ။ မင်း သေချာပြန်စဉ်းစားဆုံးဖြတ်
နောက်ထပ် ကိုယ်တာမှထပ်မပြောချင်ဘူး”

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ငြုန်ခွဲရတော့၏။

‘မ’ရယ် . . . ငယ်ရွယ်သူတစ်ဦးရဲ့အချစ်မို့ ‘မ’ အလေးမထားတာ
တားဗျာ။

ကားကို လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်၏။ ‘မ’
ကိုလှမ်းကြည့်မိတော့ မီးပိတ်ထားသဖြင့် မှောင်မဲတိတ်ဆိတ်နေသည်။
အပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး လက်ထဲရှိ ဘီယာပုလင်းကိုဖွင့်၍ သောက်လိုက်

“ဖိုးတိမ် . . . မင်း တစ်ခါမှသောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ တော်
သောက်ပြီ။ ဘီယာမို့လို့ပေါ့။ အရက်ဆိုမလွယ်ဘူး။ ခုတောင် လေးပုလင်း
နော်ပြီ”

“ငါညစ်နေတယ်ကွာ . . . လာမပြောနဲ့”

“အခု ဘာလုပ်မလို့လဲ တိမ်လွှာ။ ည ၁၁ နာရီ ထိုးနေပြီနော်။
အများရပ်ကွက်ထဲ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်မလုပ်နဲ့။ လူတွေ အိပ်ကုန်ပြီ။ ပြန်
ငြိမ့်”

မင်းဇော်နှင့်ပြီးချို့စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ‘မ’ခြံဝဘက် ထွက်လာခဲ့
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သူ့နောက်မှလိုက်လာရင်း တားနေကြသည်။
သူကလေး တဖြူးဖြူးတိုက်နေသဖြင့် ‘ရီဝေဝေခံစားမှုဖြင့် သူ လေချည်
ဆင်ချက် တက်သွား၏။

“အေ!”

“ဖိုးတိမ် . . . ပြန်ကြစို့ကွာ”

“ဟေ့အေး... ငါ... ‘မ’နဲ့တွေ့ဖို့ လာတာကွ”

“မင်းရဲ့ ‘မ’ က အခုဆို အိပ်မက်တောင်မက်နေပြီ။ အရှုံးမထနဲ့ကွ
ပြန်ကြမယ်”

“ဟာ... ရစ်တယ်ကွ။ တိတ်တိတ်နေ”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ... သူကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး”

သူက ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်ပြီး ခြံတံခါးသံချောင်းကို ကိုင်လိုက်
သည်။

“မ... ”

“မရေ... ကျွန်တော် ‘မ’ ကိုတွေ့ချင်တယ်။ ‘မ’ ကိုသိပ်ချင်
အကြောင်းတွေ အဲ့... ပြောချင်တယ်။ ‘မ’... ချာတိတ်လေးဆိုပြီး
ရာမသွင်းချင်တာလား။ အဲ့... အသက်ငယ်ပေမယ့် အဲ့... အ
က မငယ်ပါဘူး။ အင့်... မရာ... ကျွန်တော် ‘မ’ ဆီက အဲ့... ခု
တယ်ဆိုတဲ့... အင့်... အဖြေ... မရ... အဲ့... မချင်း...
မချင်း... ကျွန်တော်... အဲ့... မ... မပြန်ဘူး”

“မ... ”

“ကျွန်တော့်အသည်း ‘မ’... ကျွန်တော့်ကိုမသနားဘူးလား ‘
ရာ... အဲ့”

ပြောနေရင်းဖြင့် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြုံးချိုနှင့် မင်း
တို့ ခေါင်းကိုတဖျစ်ဖျစ်ကုတ်လိုက်မိစဉ် ခြံဝသို့ မာလီကုလား ရောက်
၏။

“ကောင်လေးတွေ၊ မင်းတို့လူကို ပြန်ခေါ်သွားတဲ့။ မမ မှာလို
တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ထကွာ... ဖိုးတိမ်။ အိမ်ရှင်မောင်းထုတ်နေပြီ။

ကောင်းတော့ဘူး”

“ဟင့်အင်း... ‘မ’ လာပြောမှပြန်မယ်”

“ကျွတ်! တိမ်လွှာ... ကွာ”

သူငယ်ချင်းတွေ ဆွဲထူနေသည်ကို မထချင်၍ သမံတလင်းထက်
မထချလိုက်၏။

‘မ’ရေ... ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါတည်း အသေသာ သတ်လိုက်ပါ
တော့လားဗျာ။ အတွေးတို့ ဟိုဒီပျံလွင့်နေရင်း လောကကြီးနှင့်သူ အဆက်
အသွယ် ပြတ်တောက်သွားရတော့၏။

ဪ... အချစ်ဆိုတာ ဘီယာလိုပဲ လူကို မူးယစ်မေ့မောစေတတ်
သလား ‘မ’ရယ်။

အန်း(ဘ)

‘မ’စားပွဲပေါ် ပန်းခြင်းလေး တင်ပေးလိုက်စဉ် ‘မ’ထံမှ ခပ်စိမ်းစိမ်း အကြည့်စူးကို သူရလိုက်၏။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ တိမ်လွှာ”

“ဒီနေ့ ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) ရက်လေ... ‘မ’ရဲ့။ ချစ်သူများနေ့နဲ့ ‘မ’အတွက် လက်ဆောင်လာဖို့တာပါ”

“ဘာအတွက်နဲ့ ဘာလက်ဆောင်မှ ငါမလိုချင်ဘူး တိမ်လွှာ။ မင်းကို ငါ စကားအကုန်ပြောထားပြီးသား။ ဟိုတစ်လောက မင်း... ညဘက်ကြီး ငါ့ခြံဝမှာ မူးရှူးသောင်းကျန်းသွားတာ ငါ ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲရသလဲ။ ငါ အရမ်းသိက္ခာကျတယ်။ အဲဒါ မင်းကြောင့်။ ဒီမှာ ငါအပြတ်ပြောလိုက်မယ်။ မင်းလို မလောက်လေး မလောက်စားကောင်လေးကို ယောင်လို့တောင် အိပ်မက်ထဲ ငါမမက်ဘူး။ ပြန်ချစ်ဖို့ဆိုတာ ဟိုးအဝေးကြီးမှာပဲ။ မင်းမသေမချင်း မှတ်ထားလိုက်။ ငါ တစ်နေ့လက်ထပ်မယ့်ယောက်ျားဟာ ကိုသွင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမဖြစ်စေရဘူး... ဒါပဲ”

“မ ဒီလိုတစ်ဖက်သတ် မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့။ ဒီလူကို ‘မ’ရင်ထဲက ချစ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လက်ထပ်မှာလဲ။ မဖြစ်ရဘူး။ သူ့ကို ‘မ’ မရွေးရဘူး”

“ဒါ ငါ့ကိစ္စပါ။ ကိုသွင်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ရအောင် မင်းက ကိုသွင်ခြေဖျားတိုတောင်မှ မိလို့လား။ ခုချိန်ထိ မိဘအရိပ်ကတောင် မလွတ်သေးပဲနဲ့ ချား... မင်းမို့ ထင်ရာစိုင်းတတ်တယ်။ အံ့ပါရဲ့”

“မ...က အချစ်ကို ဂုဏ်ပကာသန၊ ပညာအဆင့်အတန်းတွေနဲ့ခွဲတာလား။ အချစ်မှာ ပေးဆပ်ခြင်းပဲရှိတယ် ‘မ’ရဲ့။ ကျွန်တော် ‘မ’ကိုချစ်တာ ‘မ’ဆန္ဒမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်စိတ်သက်သက်နဲ့သာ ချစ်တာပါ။ ‘မ’အတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အသက်ကိုတောင်မှ စတေးဝံ့တယ်ဗျာ။ အသက်ကြီးတာငယ်တာတွေနဲ့လည်း မပိုင်းခြားပါနဲ့။ အချစ်မှာ အချစ်ဆိုတယ်။ ‘မ’ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် ဘာနဲ့မှနှိုင်းဆပြလို့မရဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ထက်... ‘မ’ကိုပိုချစ်တာ ကျွန်တော်သာ အသိဆုံးပါ”

“တော်ပြီ တိမ်လွှာ။ မင်း တော်တော်လွန်နေပြီ။ ငါ့ရုံးခန်းကိုလာ ပြီး ခွဲလို့ကွာတွေ တစ်စက်မှမရှိအောင် လာလုပ်နေတာလား။ မင်းလုပ်ရပ်တွေ ရပ်တန့်က ရပ်ပါ။ ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ပြောနေတာရော၊ ငါ့ကားနောက်ကနေ တကောက်ကောက်လိုက်နေတာတွေ မရပ်ရင် ငါ့အဆိုးဆိုနဲ့။ မိုးညဖြူဟာ သာမန်မိန်းမတွေလို ချောတိုင်း ပျော့မယ့် မိန်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိထားပါ”

“မ... ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ချင်တာလဲ။ သတ်ပစ်ချင်နေရင်လည်း သတ်လိုက်ပါ ‘မ’ရယ်။ ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲက ပြည့်နှက်နေတဲ့ချစ်ခြင်းတွေ

နဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ချစ်သွားမယ့်သူပါ”

“တောက်! ငါ မင်းမျက်နှာကို မတွေ့ချင်တော့ဘူး တိမ်လွှာ။ မင်း ဒီလိုတစ်ခွက်ထိုးတွေ ဆက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ငါ့အကြောင်း မင်း ကောင်းကောင်းသိသွားစေရမယ်။ ငါ့ကိုလျှော့မတွက်နဲ့ တိမ်လွှာ။ မင်းလိုကောင်လေးမျိုးကို ဒုက္ခရောက်အောင် ငါလုပ်နိုင်တယ်။ အသာလေးပဲ။ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းရုပ်ကော၊ အသံပါမပြောနဲ့။ မင်းအိပ်ကိုတောင် ငါမတွေ့ချင်တော့ဘူး။ ဒါပဲ... ခုချက်ချင်း မင်းထွက်သွား။ မသွားရင် ငါ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တော့မယ်”

“မ သိပ်ရက်စက်တယ်။ ကျွန်တော့်အချစ်ကို မငဲ့ညှာဘူး။ ခုတော အပြစ်မှမဟုတ်ဘဲဗျာ။ ‘မ’အသည်း ဒီလောက်မာရသလား။ ရက်စက်လိုက်တာဗျာ”

‘မ’က ဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်လိုက်စဉ် ရုံးခန်းထဲမှ သူပြေးထွက်လာ၏။ သူ အခန်းဝရောက်စဉ်မှာ သူပေးထားခဲ့သည့် ပန်းခြင်းကလေးက သူ့ခြေထောက်အောက်နား ပစ်ကျလာ၍ ပန်းတွေ တစ်စစ ပြန့်ကျဲကျဲတော့သည်။ ဒီပန်းပွင့်လေးတွေလိုပဲ ကျွန်တော့်အသည်းတွေလည်း... မင်းစိ ကွဲကြွေကုန်ပါပြီ ‘မ’ရယ်။

သည်ကကောင်မှာဖြင့်
မချင့်မရဲနဲ့
အတင့်လည်း မရဲလေတော့

စိတ်ကူးယဉ်ရွက်လွင့်ပြီး
ပင်မြင့်က ချစ်သူပါးကို
ခပ်ဖွဖွမွေးကြူ
အူကြောင်ကြောင်နဲ့လန့်နိုး
ပိုးစိုးပက်စက်နဲ့ အသည်းကြေ
ပဲ့ကြွေသွားတဲ့ နှလုံးသား
အမျှားနဲ့ မတူတဲ့
အဆုံးသတ်ဘဝမှာ
ငါ့အတိတ်
ငါ့ပစ္စုပ္ပန်
ငါ့အနာဂတ်တွေက
အိပ်မက်လိုပါပဲလားကွယ်။

‘မ’ကားလာရာ လမ်းကြောင်းမှာ ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက်ထောက်၍ ခပ်ထားပြီး ပလက်ဖောင်းထက်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိ၏။ လက်အိတ်စပ်ထားသည့်လက်ကို ချွတ်ကြည့်မိတော့ ယခုတိုင် ရောင်ယမ်းနေဆဲ။

ဒေါက်တာမင်းသွင်... ခင်ဗျားမျက်ခွက်ကြီးကို တစ်ချက်လေးပဲ ထိုးလိုက်ရတာတောင် တော်တော်အရသာရှိသားပဲ။ ခေါင်းမော၍ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်စဉ် ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲဒဏ်ကို ခံစားရရင်း မျက်ရည်တို့ စီးမျောလာခဲ့သည်။

‘မ’က ငါ့ကိုအရမ်းမုန်းတယ်တဲ့။ အတိအလင်းကြေငြာလိုက်ပြီ။ သူ့လူကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားမိလို့ ‘မ’ က ဆတ်ဆတ်ခါ နာ

၁၇၂ ၈ ဗမသဒ္ဒါမောင်

နေလိုက်တာများ။ ငါတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးတဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်လို့ ယူလဲလား။ ‘မ’... အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူးတဲ့။ ‘မ’ ဘာဖြစ်လို့ များ သူ့ဘက်က နာကျင်ပေးရတာလဲ။

ကျွန်တော် ရင်နာလို့မဆုံးတော့ပါလား ‘မ’ရယ်။ ကျွန်တော် ယူထားတဲ့ခံယူချက်ကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်ပြီ။ ‘မ’... အချစ်ဆိုတာ ပေးဆပ်အနစ်နာခံခြင်းဆိုတာကို မမြဲမြံသလိုလိုက်ပြီ။ ‘မ’... အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းပဲ။ ကျွန်တော် ‘မ’ကိုမရရအောင် ယူမယ်။

မိုးစက်တို့ တပေါက်ပေါက် ကြွေကျလာ၏။ သောက်ထားသည့် အရက်ရှိန်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်က ယိုင်တိုင်တိုင်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှလာနေသည့် ‘မ’၏ပရာဒိုကိုတွေ့လိုက်စဉ် လမ်းလယ်ခေါင်၌ မတ်တတ်ထရပ်နေလိုက်၏။ ‘မ’ကားက သူနှင့်အနီးဆုံးသို့ ရောက်လာတော့သည်။

“တိမ်လွှာ... ဒါဘာလုပ်ပြန်တာလဲ။ မင်း အမှတ်သည်းခြေမရှိဘူးလား။ မင်းကို ငါ ဒီလောက်ခါးခါးသီးသီးမုန်းပါတယ်လို့ ပြောပြီးတာတောင် ငါ့ကိုနှောင့်ယှက်နေသေးတယ်”

သူ ဟက်ခနဲ မရယ်ချင်ရယ်ချင်ဖြင့် ရယ်လိုက်၏။ နံဝေဝေအကြည့်တို့ဖြင့် ‘မ’ကားစက်ဖုံးပေါ် လက်ကိုထောက်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“မ... ကျွန်တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှလက်မထပ်ရဘူး”

“ဟင်း... ဝေးသေးတယ်”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့... ‘မ’ကိုမရရအောင်ယူဖို့ ဒီနေရာက စောင့်နေတာ”

“စမ်းကြည့်လိုက်ပေါ့ တိမ်လွှာ။ ငါ့မှာ ခြေလက်အစုံရှိပြီးသား။ ကိုယ့်အန္တရာယ်ကိုမှ ကိုယ်မကာကွယ်နိုင်ရင် မိုးညူဖြူတို့ လူမလုပ်ဘူး”

“ဟက်”

သူရယ်သံအဆုံးမှာ သူမက ကားကိုစက်နှိုး၍ ဘက်ပြန်ဆုတ်လိုက်။ ဘယ်ဘက်လမ်းကြောကိုဖြတ်ကူး၍ ကားကိုမောင်းထွက်တော့ သူမဆီလ်မက်မပါဘဲ ဆိုင်ကယ်ကို ခွတက်လိုက်ပါသည်။ အရှိန်နှုန်းမြန်မြန်နှင့် သူနှင့်ဝေးအောင် ကားကို အပြင်းမောင်းလိုက်စဉ် ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းဖြင့် ဆိုင်ကယ်က ကားနောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလောက်။

“တောက်!”

သူမ လီဇာကုန် တင်လိုက်ပြီး ညာဘက်လမ်းကြောကို ပြန်ယူကာ ခြေလမ်းနေသည့်လမ်းမထက် ဆက်မောင်းခဲ့၏။ သူ့ဆိုင်ကယ်က သူမကားနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် လိုက်မောင်းလာသည်။ ရှေ့လမ်းကြော၌ အကွေ့သည်မှ စက်ရှိန်ကို မသိမသာလျှော့ချလိုက်ရင်း သွေးခုန်နှုန်းတို့က တိုးလာ၍ ခုန်ပေါက်နေတော့၏။

ဖျတ်ခနဲ ကွေ့ဝင်လာသည့် အုတ်တင်ကားကြီးကြောင့် သူမ သတိနှင့် လမ်းဘေးထိုးဆင်း၍ ကားစက်ရပ်လိုက်စဉ် အရှိန်မသပ်သည့် သူ့ဆိုင်ကယ်က ကားကိုတည့်တည့်ကူး ဝင်အောင်းပါလေတော့၏။

“ကျွီ...”

“ဒုန်း!”

လွင့်ခနဲမြောက်တက်လာသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က သူမကားစက်ဖုံးထဲ ပြုတ်ကျလာ၍ အညှို့ရောင်ဆံနွယ်ပျော့ပျော့များနှင့်အတူ နီရဲရဲသွေးနီကာ ကားမှန်ပေါ် ဖြာခနဲလွင့်စင်ထွက်လာသည့်နောက်တွင် လောကကြီးထဲတရက် မည်းမှောင်သွားရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

တဆုံး

အနီး (၁၂)

အချစ်ဟာ မနာလိုခြင်းလား။

ကျွန်မ မသိ။

ကျွန်မ မြင်နေချင်တာ မောင့်မျက်နှာ။

အချစ်ဟာ အူတိုခြင်းလား။

ကျွန်မ မသိ။

ကျွန်မကြားနေချင်တာ မောင့်အသံသာ။

အချစ်ဟာ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းလား။

ကျွန်မ မသိ။

ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ မောင့်မေတ္တာ။

အချစ်ဟာ ပေးဆပ်ခြင်းလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျွန်မ မသိ။

ကျွန်မလိုချင်တာ မောင့်သစ္စာ။

အချစ်ဟာ စွန့်လွှတ်ခြင်းလား။

ကျွန်မ မသိ။

ကျွန်မနေချင်တာ မောင်ရင်ခွင်မှာ။

အချစ်ဟာ ရှင်သန်ခြင်းလား။

ကျွန်မ မသိ။

ကျွန်မ ရှင်သန်ချင်တာ မောင့်ကန္တာမှာ။

အချစ်ဟာ ငြိစု

အမျက်မာန် ဆူဝေပါစေ။

အချစ်ဟာ ချုပ်ထိန်း

လှောင်ချိုင့်စံ ဖြစ်နေပါစေ။

အချစ်ဟာ အဆိပ်ပြင်း

မြားတစ်စင်း ဖြစ်နေပါစေ။

အချစ်ဟာ နာကြည်း

ရန်ပီးဝဲ ပျိုးနေပါစေ။

အချစ်ဟာ ဓားတစ်လက်

အသည်းဟက်တက် ခွဲရက်ပါစေ။

နှောင်ခွဲခွဲ သံယောဇဉ်နဲ့

အတိတ်ရင်ခွင်ကို တမ်းတရင်း.....

ချက်လင့်ခြင်းကမ်းတစ်ဖက်မှာ

နာကျင်ခြင်းတစ်ဖက်၊ ချစ်ခြင်းတစ်ဖက်နဲ့

ကျွန်မ လွမ်းတတ်နေပြီ မောင်.....။

“မိုးယံ... မိုးယံရေ”

“ဗျာ... မမသော်၊ လာပြီခင်ဗျ”

သူ ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ မမသော်က
ကပ်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြင့် လှေကားရင်းမှာ ရပ်စောင့်နေပါ ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမသော်”

“မိည... မိည၊ အခန်းထဲမှာ ခေါ်လို့မရဘူး”

“ဗျာ!”

“မနေ့က မနက်ကတည်းက ထမင်းဆင်းမစားတာ ဒီမနက် သွား
ဆီတော့ ဘာသံမှမကြားရဘူး။ အထဲမှာတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလား မသိပါဘူး
သံရယ်”

“ဘယ်သူ့ကို စိတ်ကောက်နေတာများလဲ မမသော်ရဲ့”

“ဘယ်သိမှာလဲ၊ ငါ့စိုးရိမ်လိုက်တာဟယ်... နင်လိုက်ခေါ်ကြည့်

နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ လှေကားမှတစ်ဆင့် သူမအခန်းရှိရာဆီ တက်ခဲ့၏။ နှစ်ချက်

သုံးချက်ခေါက်၍ အော်ခေါ်လိုက်သော်လည်း အထဲမှ ဘာသံမှပြန်မလာဘာမှမကြားရ။ မမသော်က နံဘေးမှာရပ်ရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာသေးသည်။

“ဟာ! မမသော် မငိုနဲ့လေ”

“မိည တစ်ခါက First Attack ဖြစ်ဖူးတယ် မိုးယံ။ အဲဒီလိုဖြစ်မှာမိုးလို့ပါ”

“စိတ်ကိုအေးအေးထားမှပေါ့၊ မမသော်ရယ်။ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိပါနဲ့”

“အန်တီသော်”

“ဘာလဲ မိနီ”

“ဟိုလေ... မနေ့က မနက်က”

“ဆက်ပြောလေ”

“အစ်ကိုက အန်တီသော်ကို ပန်းခူးပေးတုန်း၊ မမငိုပြီး အိမ်ထဲတက်သွားတာ။ အဲဒီကတည်းက အခန်းအပြင်မထွက်တော့တာ”

“ဟယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ မိုးယံ။ သူ့အထင်လွဲတာ အဲဒါ နင့်ကြောင့်ပဲ ရှင်း... ရအောင်ရှင်း”

“ဟာ! ကျွန်ုပ်”

သူ့ခေါင်းကုတ်ပြီး ညည်းညူလိုက်မိ၏။ ပြဿနာက မပြေးသေးလည်း ကန်ရာရှိနေပေပြီ။ သက်သေခံတကွ ငါ့လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းပြီးလား၊ မိုးညဖြူ။ ငါ့မြားချက်က မင်းနှလုံးသားကို တည့်တည့်စိုက်ဝင်နေပြီပေါ့။ ငါပျော်ရတော့မလား မိုးညဖြူ။

“သော်ရေ၊ တွေ့ပြီ... အပိုသိမ်းထားတဲ့ သော့တွဲ”

ကြိုးမြဲ ယူလာပေးသည့်သော့ဖြင့် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့၊ အခန်းလုံးအပြည့်ရေးထားသည့်စာတမ်းများကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

“မိုးယံကို သိပ်မုန်းတယ်တဲ့”

မမသော် အသံထွက်ဖတ်ပြသည်ကို နားမထောင်နိုင်ဘဲ၊ ရေချိုးခန်းတံခါးကိုခေါက်လိုက်ပါ၏။

“မလေး... အထဲမှာလား မလေး”

“အင်း... ဟင်း... ဟင်း”

တိုးလျှလျညည်းညူသံအကြားမှာ သူ ခေါင်းနားပန်ကြီးသွားရပြီး၊ ရေချိုးခန်းတံခါးပျဉ်ချပ်ကိုထိုးခွဲ၍ အထဲမှကလန့်ကိုဖြုတ်လိုက်၏။ တံခါးကို ဖွင့်စဉ် အဝတ်အစားတို့ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရေရွဲစိုလျက် လဲကျနေသည့် သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“မလေး”

“အမယ်လေး၊ မိည... မိညရေ”

သူ လက်မှနာကျင်နေသည်ကို မကြည့်အားတော့ဘဲ သူမကိုပွေ့ချီဆယ်မ၍ ကုတင်ထက် တင်လိုက်ပါ၏။

“မမသော် အဝတ်တွေလဲပေးပါ။ ဆေးရုံသွားမယ်၊ မြန်မြန်နော်။ နှုတ်တော် ကားသွားထုတ်နဲ့မယ်”

“အေးအေး...”

သူ ကားကို ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်ထားလိုက်ပြီး သူမကို အပေါ်ဆပ်မချီလျက် ကားပေါ်တင်ကာ မမသော်နှင့်အတူ ဆေးရုံသို့မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ ဆေးရုံရောက်မှ မမကေသီထံ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပြီး ဧည့်သည်ခံနိုင်ရမည့်ခုံ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပါတော့သည်။

ခဏအကြာ မမကေသီ ရောက်လာပါတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲသော်။ ငါတော့ ကြားကြားချင်း ရင်ကို သွားတာပဲ။ ဟဲ့! မိုးယံနဲ့ ရန်ဖြစ်တာလား။ လက်မှာလည်း သွေးတွေနဲ့

“ရန်ဖြစ်တာထက် ပိုဆိုးနေလို့ပေါ့ ကေသီရယ်... အဲဒါ သင် ကြောင့်”

“ငါထင်ရင် လွဲဦးမယ်။ ပြောစမ်း! နင်ဖွင့်ပြောလိုက်လို့လား မိုးယံ

“ဟာ! မဟုတ်ပါဘူး မမကေသီရဲ့”

“အေး... ဖွင့်ပြောရင်တောင် ခုလိုမျိုးဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာ။ ခုဟာ ငါနဲ့သူ့ကို မိည အထင်လွဲသွားတာဟေ့”

“ဟောတော်! ဖြစ်ရလေ။ နေဦး... ငါ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့သွားလို့ လိုက်ဦးမယ်။ မိုးယံ... အနာဆေးထည့်မယ်၊ လာလိုက်ခွဲ”

သူ မမကေသီနောက် လိုက်ခဲ့ရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးရုံးခန်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့ ကိုက်ဆေးထည့်ပေး၏။

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်! နာတယ် မမကေသီ။ အထိမခံနိုင်ဘူး”

“ဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့။ လက်က တော်တော်ရောင်နေတာပဲ။ အဆင် တွေကျိုးကုန်ပြီလားမသိဘူး မိုးယံရယ်။ ဘာကို ဒီလောက်ထိုးလိုက်ရလဲ”

“ရေချိုးခန်းတံခါးကိုပါ မမကေသီရဲ့။ မလေးက ရေချိုးခန်း ချော်လဲပြီး သတိလစ်နေတာ”

“ဟင်း... ငါတော့စိတ်ညစ်ပါရဲ့နော်။ နင်... ညလေးကိုစိတ်ချ သာအောင်ထားဖို့ပြင်တော့ မိုးယံ။ သူ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိနေပြီ။ ဒါ Second Attack... ပဲ။ နောက်တစ်ခါဆို သေဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

“ဘာမှမသိဘဲ စွတ်တင်မနေနဲ့ မမကေသီ။ မလေးက ကျွန်တော့် သိပ်မုန်းနေပြီ။ အခန်းတစ်ခန်းလုံးအပြည့် ရေးထားတာဗျ”

“ဟဲ့! အဲဒါ သူ နင့်ကိုသိပ်ချစ်လို့ပေါက်ကွဲသွားတာပေါ့ဟဲ့။ ငတုံး! အဲ! ငနဲ့! ငထိုင်းရဲ့... ကဲ”

ဆေးရုံမှာ တစ်ပတ်ခန့်နေပြီးမှ အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့၏။ ထိုးဆေး၊ ဆေးတွေ တပြုတ်မကြီးနှင့် ဝေဒနာတို့ကို ကျိတ်မှိတ်ခံစားရင်း စိတ်

အေးငယ်နေမိသည်။ အခန်းထဲမှာ လာရောက်ဝိုင်းကူပေးသည့်သူ့ကို တစ် နှစ်မှ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားမိ၏။

တီလေးက အချိန်ပြည့် သူမအနားမှာရှိနေလျက်၊ လိုလေသေး ချီ ပြုစုပေးနေတာမြင်ရတော့ ယူကျုံးမရစိတ်တို့ဖြင့် မျက်ရည်ကို ကျိတ် ချတ်နေရသည်။ တီလေးအပေါ် ဘယ်လိုမစ္ဆရိယစိတ်မျိုးမှ သူမ မထား မိသည့်မို့ အလိုက်သင့်ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါပြန်ပြုရင်း ကျွေးသမျှတို့ကို အာရသာမဲ့ မျှီချနေရ၏။ ဒီဝဋ်ဆင်းရဲကနေ ဘယ်တော့များမှ လွတ် ခင်းနိုင်ပါတော့မလဲ။

ဆေးသောက်ပြီး၍ ကုတင်ထက်ပြန်လှဲချစဉ်၊ တီလေးက လွှာစောင် မလေးကို ခြုံပေးတော့ ဟိုတစ်ခါနေမကောင်းဖြစ်ရစဉ်က သူလွမ်းခြုံပေး သည့်နွေးထွေးမှုကို သတိရတမ်းတမိ၏။

ဩဇာ... အဲဒါဟာ အိပ်မက်တစ်ခု မဟုတ်ခဲ့တာ၊ ရှင်အသိဆုံး မှတ်လား မိုးယံ။

“အန်တီသော်... အစ်ကို အခန်းသော့ပြန်အပ်လိုက်ပြီ။ အန်တီသော်နဲ့မမ ဝယ်ပေးထားတဲ့ပစ္စည်းတွေအားလုံး ထားခဲ့တယ်တဲ့။ အခန်းတံခါးသော့ပိတ်ပြီး ဒီကိုလာခဲ့တုန်းက အဝတ်အစားနဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်ပြီး ထွက်သွားပြီ”

“ဟယ်! ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီမှာ မိည နေမကောင်းဖြစ်နေတာကိုသိသွားနဲ့။ မျက်နှာလွှဲခပ်စပ်ရတယ်လို့ မိုးယံရယ်”

“မမက သူ့ကိုသိပ်မုန်းနေတော့ ဒီမှာမနေသင့်တော့ဘူးလို့ပြောသွားတယ် အန်တီသော်”

“ဟင်!”

သူမ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်မိ၏။ မိုးယံ... ရှင် ကျွန်မခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဒီကထွက်သွားဖို့ အကောင်အထည်ဖော်ပြီပေါ့။ ဟုတ်လား။ မူမသွားရဘူး မိုးယံ။ ရှင် ဒီအိမ်ကနေ ဘယ်ကိုမှထွက်သွားခွင့်မရှိဘူး။

“ဟဲ့! မိည... ဘာလို့ထရတာလဲ။ ပြန်လှဲနေလေ”

“ဟင့်အင်း”

“ဟဲ့! ဪ... ဘယ်သွားမလို့လဲ... နေမှမကောင်းတဲ့ဟာ။ မိည... ဟဲ့”

သူမ အခန်းထဲမှထွက်ကာ လှေကားထစ်များကိုပြေးဆင်း၍ ခြံထဲထွက်လာခဲ့၏။ ခြံဘက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့်လျှောက်သွားနေသည့်သူ့ကို နောက်ကျောမှမြင်နေရသည်။ သူမ သူ့နောက် အပြေးလိုက်ခဲ့ရင်း တကြော်ကြော်အော်ခေါ်လိုက်မိ၏။

“မိုးယံ... မိုးယံ... ရှင်ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားရသည်။ သက်ပြင်း

သူ့ကိုချလိုက်ရင်း ခြံကိုတည့်တည့်ကြည့်လျက် သူမကို ပြန်လည်ပြောလိုက်ပါ၏။

“မလေး မမြင်ချင်တော့တဲ့မျက်နှာတစ်ခုကို မမြင်နိုင်တော့မယ့်တစ်ရာမှာ သွားထားမလို့ပါ”

“ရှင်ကို ဘယ်သူက သွားခိုင်းနေလို့လဲ မိုးယံ”

“မလေးကိုယ်တိုင်ရေးထားတဲ့စာသားတွေက နှုတ်ကပြောတဲ့စကားထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုထိရောက်မှုရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ အထင်မှားနေတဲ့စွဲတစ်ခုကို ရှင်းပြခွင့်ရချင်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော် မရှင်းတော့ပါဘူး။ နောက်စခန်း မလေး... ဆက်သာ မုန်းလိုက်ပါတော့ဗျာ”

သူမထံမှ ငိုရှိုက်သံထွက်လာ၏။ သူ့ကို ဘယ်လိုစကားမျိုးနဲ့ တားနိုင်မှာလဲ။ မိုးယံ... ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ပဲထားခဲ့ရက်ပြီလား။

သူက ခြေလှမ်းကိုပြန်စရန် ပြင်လိုက်သည်။

“မိုးယံ... ရှင် မသွားရဘူး”

“မထားပါနဲ့တော့ မလေးရယ်။ ကောင်းကင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကူးတွေ ဘယ်လောက်ပဲယဉ်ခဲ့ယဉ်ခဲ့၊ လက်တွေ့မှာ မြေကြီးက မြေကြီးဘဝပဲ ရှိနေတာပါ။ လမ်းဘေးမှာရှိခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက် လမ်းဘေးပြန်ရောက်သွားတာ သဘာဝကျပါတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်တော့်ကို မလေးမေ့မှာပါ”

“ဟင့်အင်း”

“ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်တော့်ကို ဥဒုပ္ပတ္တိပြုနိုင်အောင် မလေး ကြိုးပမ်းပါ”

သူ ခြေလှမ်းကို စလှမ်းလိုက်၏။ သူ့နောက်မှ ခြေသံတို့နှင့်အညီ

သူ့ခါးကိုတင်းကျပ်စွာဖက်လိုက်သည့် သွယ်လျလျလက်အစုံနှင့် နွေးထွေး ငြိမ့်ညောင်းသည့်အထိအတွေ့တို့ကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားလိုက်ရ၏။

“မိုးယံ... ရှင် ဒီကထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ရှင်လက်နဲ့ ကျွန်မထံ သေအောင်သတ်ပြီးမှသွားပါ”

“မလေး”

သူ သူမလက်တို့ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပါသော်လည်း တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားသည့်လက်တို့က ပို၍တိုးဖက်လာခဲ့သည်။ သူ့နောက်ကျောမှ သူမ၏မျက်ရည်တို့ဖြင့် ခွဲခွဲစိတ်စိတ်နေပေပြီ။ သူ သူမလက်ချောင်းကလေးမှာ ကို ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်၏။

“မလေး... မလေးစီးနေကျဖိနပ်တစ်ရံစာလောက်တောင်မှ တံ ဖိုးမရှိ၊ လူရာမဝင်တဲ့လူတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ဒီလောက်အထိ မမိုက် သင့်ဘူး။ မလေးမှာ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်တဲ့အသိဉာဏ်တွေ ရှိနေတာ မမေ့လိုက်ပါနဲ့”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ... အဲဒီ ဦးနှောက်တွေ အသိဉာဏ်တွေက ဥ ဘဝကို ပျော်အောင်မှမထားနိုင်တော့တာ။ အဓိပ္ပာယ်မှမရှိတော့တာ။ မသ ဘူး... ဘာမှဆက်မပြောနဲ့”

“ကျွတ်! မလေးရယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမသိချင်ဘူး။ မောင်... မောင်ကို ညသိ ချစ်တယ်။ ညဘဝထဲကနေ ညကိုပစ်ပြီး မောင်ထွက်မသွားရဘူး။ မောင် မရှိရင် ညသေမှာ။ မောင်... ညကို မုန်းတဲ့နွေ မောင်... ညအသည်းကို ခွဲတဲ့နွေ၊ ညဘဝထဲကနေ ညကိုခွန်ပြီး မောင်ထွက်သွားတဲ့နွေဟာ ဥ အသက်နဲ့ခန္ဓာ ခွဲတဲ့ရက်၊ တစ်ရက်တည်းဖြစ်စေရမယ်... မောင်”

“ညရယ်”

သူ ခန္ဓာကိုပြန်လှည့်၍ သူမကို တင်းကျပ်စွာ ပြန်လည်ထွေးပိုက် ခဲ့၏။ သူမခေါင်းထက်မှာ မေးစွေကိုတင်လိုက်ရင်း ထူးဆန်းစွာ ခုန်ပေါက် နေသည့်သွေးခုန်နှုန်းတို့နှင့်အတူ တဒိတ်ဒိတ်အခုန်မြန်နေသော နှလုံး ခုန်သံတို့ကို သူ့အတိုင်းသား ပြန်ကြားနေရ၏။

မိုးညဖြူ... ငါတော့ မင်းကိုတကယ်ချစ်သွားပြီထင်ပါရဲ့။ ငါတော့ ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခရောက်ပါရောလား မိုးညဖြူ။ ငါပစ်လိုက်တဲ့မြား ဟာ ငါ့ကိုပြန်စိုက်နေခဲ့ပြီလား... ရင်ထဲမှာ သိပ်မသေချာ။

ငှက်ကလေးတို့၏တေးဆိုသံနှင့်အတူ သူမ နိုးထလာခဲ့၏။ ကုတင် ထက်မှ အသာဆင်းလိုက်ပြီး ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ တားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်ရှိ ပြတင်းတံခါးက ပွင့်နေလေပြီ။ သူမ အသာပြီး လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းတွင်း ဝင်ခဲ့၏။

ရေချိုးပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ သူနစ်သက်သည့် အစိမ်းနုရောင် အင်္ကျီနှင့် လိမ္မော်နှင့်အစိမ်း ခပ်မွန်မွန်ကြွထားသည့်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင် လိုက်သည်။ မှန်ထဲမှပုံရိပ်ကို တစ်ချက်မျှကြည့်ကာ ဆံပင်ရှည်တို့ကို သုံး လေးချက် ဖြီးသင်၍ ကလစ်ဖြင့် ညှပ်လိုက်၏။

မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲထဲမှသော့ဘွဲ့ကို ခပ်ပြီးပြီးဖြင့်ယူ၍ လှေကားမှဆင်း ခဲ့တော့၊ ညှော်ခန်း၌ ပန်းအိုးအလှထိုးနေသည့်တီလေးနှင့် တိုးတော့၏။

“မိည... ဘယ်တုန်း။ ဆရာဝန်မှာထားတာ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း

နားနားနေနေ နေဆိုတာ မမေ့နဲ့လေ။ အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်မှမသွားပါဘူး တီလေးရဲ့။ ခြံထဲမှာပဲ ရှိမှာပါ”

“ဟဲ့! ခြံထဲဆင်းမယ့်လူကလည်း အရောင်တွေ ထွက်နေတာကိုး နင့်လက်ထဲက ဘာသော့လဲ”

“ဟင်းဟင်း... သူ့အခန်းသော့ပါ တီလေးရဲ့”

“ဟယ်! ဒါဖြင့် ညည်း... မိုးယံကို အခန်းထဲထည့်ပြီး သော့ခတ်ထားတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့... ဒီလိုမှမလုပ်ရင် တော်ကြာ အိမ်က တိတ်တိတ်လေး လစ်သွားရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။ ဒါတွေ တီလေးမသိပါဘူး”

“အမယ်လေး! မိညရယ်... ငါဖြင့် တစ်ခါမှမကြုံဖူးပါဘူး။ အဲဒီလောက်ဖြစ်နေရင်လည်း အခန်းထဲပိတ်မထားနဲ့။ တာနောယက္ခလို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ငုံထားလိုက်တော့။ တကယ်ပဲ... အံ့ရော”

“ငုံလို့ရရင် ငုံထားတာ ကြာပြီပေါ့... တီလေးရယ်။ ပြောမနေစရာ တောင်မလိုဘူး။ သွားပြီ... သွားပြီ။ တော်ကြာစောင့်နေရတာ စိတ်မရှည်ဘဲ စိတ်ကောက်နေမှ အချော့ရခက်နေမှာ”

“ဟင်း... ငါသိပ်မပြောချင်တော့ဘူးနော် အချွေ”

တီလေးက အပြုံးမျက်နှာဖြင့် သူမခေါင်းကို ထုလိုက်၏။

သူမ ပျော်ရွှင်စွာရယ်မောလိုက်ပြီး ကားဂိုဒေါင်ဘက်သို့ လှမ်းခဲ့တော့သည်။

လေကားထစ်တို့ကို ခြေသံခပ်ဖွဖွဖြင့်နင်း၍ တံခါးကို အသံမမြည်အောင် အသာလေး သော့ဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးရွက်ကို တွန်းကြည့်လိုက်စဉ် ရှင်းလင်းသပ်ရပ်နေသည့်အခန်းထဲ၌ သူ့ကိုမတွေ့ရ။

ရင်ထဲမှာ ဒီန်းခနဲမြည်သံနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ သူမ အမြန်ဝင်ထွက်မိသည်။

“မောင်... မောင်ရေ”

ဟိုသည် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း သက်ရှိဆို၍ ဘာမှမတွေ့ရ။ ကုတင်ထက်ရှိ အိပ်ရာခင်းပေါ်တွင် သေသပ်စွာ ခေါက်ထားသည့်စောင်က အရာမယွင်း။

ဘုရားရေ! သူ ပြတင်းပေါက်ကနေ ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီလား။ သူမမျက်ဝန်းမှမျက်ရည်တို့ ဒလဟောစီးကျလာတော့သည်။

“မောင်... မောင်”

“ည... မောင် ဒီမှာရှိတယ်”

အသံလာရာဘက် လှည့်ကြည့်မိတော့ သူက သူမ ဖွင့်ထားသည့် တံခါးရွက်နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာ၏။ သူမ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်ပြီး သူ့ကိုထုရိုက်ပစ်မိတော့သည်။

“ဟာ! ည မငိုရဘူးလေ။ ဟေ့... မောင်က ညကိုချစ်လွန်းလို့ ချီစယ်လိုက်တာပါ။ ဒါငိုစရာလား။ ည... ဟာကွာ”

“အဲဒါ စချင်ဦး။ မောင်နော်... ညအကြောင်းသိရဲ့သားနဲ့။ လူကိုမသေအောင် ညည်းဆဲပြီး သတ်နေတာလားဟင်”

“မဟုတ်ရပါဘူး ညရယ်။ မောင်နိုးနေတာ ကြာလှပြီ။ ည... မောင်မိကို အသံမပေးဘဲတက်လာတော့ မောင်က ညကို ခြောက်မလို့ ပုန်းထွက်တာ။ နောက်မှ ညလန့်သွားမှာစိုးတာနဲ့ တိတ်တိတ်လေးပဲ ရပ်နေမိတာပါ။ တိတ်... တိတ်... မငိုနဲ့နော်။ နောက်ကို မောင် ဒီလိုမျိုး မစတော့ဘူး။ ကတိပေးတယ်”

“ပြန်လျှော်ပေး... ညမျက်ရည်တွေ ကုန်ပြီ”

“ဒါဖြင့် မောင်က ငိုရမှာလား။ ဒုက္ခပါပဲ... မောင်မှမသိတတ်တာ ညရဲ့”

“ပြန်တော့ ဘယ်လိုခိုင်းမလဲ မောင်ရဲ့။ တခြားတစ်ခုခုလုပ်ခိုင်းမှာ ပေါ့”

“ဒါဆို ထိုင်ထလုပ်ရမှာလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကင်းပြီးကောက် ထောင်ပြရမှာလား”

“မဟုတ်သေးဘူး”

“မျောက်ကတော့ မကခိုင်းလောက်ပါဘူးနော်”

“ဟင်းဟင်း... မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်”

“ကဲ! ဒါဖြင့်လည်း မြန်မြန်ပြော။ ညရဲ့မောင် ခုထိ မျက်နှာမသစ် ရသေးဘူး”

“ကောင်းတယ်... အဲဒီအတိုင်းပဲနေလိုက်”

“ဟာ! ဒီလိုတော့မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ညရယ်။ မောင် ညှပ်ညှပ်ပတ်ပတ်မနေတတ်လို့ပါ။ မောင့်ချစ်သူက မနက်စောစောကြီး လှပသန့်ရှင်း နေတာ၊ မောင်က ညှပ်ပတ်နေတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ တခြားဥစ္စာခိုင်းနော်၊ ညလေးက လိမ္မာတယ်”

“ဟွန်း... အပိုတွေ”

သူမက သွားပွတ်တံမှာ သွားတိုက်ဆေးညစ်ထည့်၍ သူ့ကိုကမ်း ပေးလိုက်ပါ၏။ သူက တန်းပေါ်ရှိ ရေလဲပုခိုးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူ့ရ လက်ထဲမှ သွားပွတ်တံကို ယူလိုက်ပါသည်။

“ဟော... အလုပ်တွေသွားပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“ညလက်သည်းတွေ ရှည်နေပြီလေ။ မောင်ညှပ်ပေးမယ်။ ဟုတ် ပြီလား။ မောင် ခဏရေချိုးဦးမယ်။ ည... အိမ်ကနေ ပြန်စောင့်နေ”

“မစောင့်ဘူး”

“ဒီမှာစောင့်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ ညရဲ့။ ဘွားဘွားတို့ မမသော် တို့မြင်သွားရင် မကောင်းပါဘူး။ သိသာသိစေ မမြင်စေနဲ့တဲ့”

“မြင်မြင်ပေါ့”

“ဟာ... ညရားလိမ္မာရဲ့သားနဲ့... မရစ်နဲ့ကွာ။ ပြီးတော့ မောင် ရေချိုးနေတုန်း ဘေးမှာတစ်ယောက်ယောက်ရှိနေရင် မောင်မနေတတ် ဘူး ညရဲ့။ ခက်တော့တာပဲ”

သူမက သဘောတကျ ရယ်မောလိုက်ပြီး တန်းပေါ်မှ မွေးပွတဘက် ကို ယူလိုက်၏။

“ဒါ အသစ်ပဲ... ဘယ်သူပေးထားတာလဲ”

“မောင့်မွေးနေ့တုန်းက မမသော် ပေးထားတာလေ”

သူမထံမှ မျက်စောင်းတစ်ပွင့်ကို သူရလိုက်၏။ သူမက ဟိုသည် လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ဆက်မေးပြန်သည်။

“တီလေးပေးတာ ထားပါတော့။ မမကေသီက ဘာပေးတာလဲ”

“ခေါင်းအုံးစွပ်”

“ဟင်! ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာ စွပ်ထားတယ်လေ”

“မရဘူး... ပြန်လဲပေး၊ ကြည့်ပါဦး... အဲဒီအပျိုကြီးကလည်း

ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေနဲ့များ ပေးရတာတဲ့လဲ။ အသည်းပုံထဲမှာ ငှက်နဲ့
ကောင်ပုံနဲ့။ အိပ်မက်ထဲမှာ စိတ်ကူးယဉ်ချင်အောင်”

“ဘာဖြစ်လဲ ညရာ၊ သူ့ဟာသူ လှတဲ့ဟာကို”

“ပြန်လဲဆို... လဲပေါ့။ ည မကြိုက်ပါဘူး။ ညချစ်သူရဲ့အနီးထဲ
မှာ ညနဲ့ပတ်သက်တဲ့အရာတွေပဲ ရှိရမယ်။ ဘယ်သူစိမ်းပစ္စည်းမှ ရှိမ
စေရဘူး... ဒါပဲ။ ပြောမရရင် ဒီခေါင်းအုံးစွပ်တွေ ည ဆွဲပြပစ်မှာနော်
မလုပ်ရဘူးမထင်နဲ့။ ညစိတ်ကို မောင်သိတယ်မဟုတ်လား”

“ကဲ! သဘော... သဘော... ညသဘော၊ မောင် အနွှဲပေးတယ်
ကြိုက်သလိုသာလုပ်”

“ဒီလိုမှပေါ့။ ဒါဆို ည ယူသွားပြီ။ ဒါပြန်လျှော်ပြီး ညပဲသိမ်း
ထားမယ်နော်။ လွှင့်မပစ်ပါဘူး။ မောင် မအုံးအိပ်ရင် ပြီးတာပဲ”

သူ သက်ပြင်းကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ချလိုက်ပြီး၊ လှေကားမှဆင်းခဲ့တော့
သူမက သူ့နောက်မှ တဘက်ကို ပခုံးပေါ်တင်လျက် လိုက်လာ၏။

“ည”

“ဘာလဲ”

“မောင်ပြောထားတယ်လေ”

“ဘာပြောထားတာလဲ”

“ညနော်... အပြင်မှာအသံတိုးတိုးပြော။ သူများတွေကြားကုန်
တော့မှာပဲ”

“ကြားကြားပေါ့”

သူက မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်တော့ သူမက တစ်ချက်ရယ်လိုက်
မိပြီး သူ့ပခုံးပေါ်သို့ တဘက်ကိုတင်ပေးကာ အိမ်ရှေ့သို့ပြေးထွက်လာ

ခဲ့တော့သည်။

အဲဒီမောင်ကလေးဟာ ဘယ်လိုလေးမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။
အရှက်ကလည်း... သည်းပါး။

မီးဖိုခန်းထဲ သူဝင်လိုက်တော့ မမသော်က ခေါက်ဆွဲကြော်ရန် ပြင်
ဆင်နေ၏။ အသီးအရွက်အနည်းငယ်နှင့် ပြုတ်ထားသည့် ဝက်သားတုံး
များကို သေးသေးလေးဖြစ်အောင် တုံးနေသည်။

“မိုးယံ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မမသော်ကို ဝိုင်းကူပေးမလို့လေ”

“ဒီမှာ လာဝိုင်းကူမနေနဲ့။ ငါ့အလုပ် ငါနိုင်တယ်။ နင် မိညအနား
မှာပဲ သွားနေ။ တော်ကြာ စိတ်ကောက်နေရင် ပြဿနာတက်ဦးမယ်။
ဆရာဝန်မှာထားတာ နင်အသိဆုံးနော်။ သွားသွား... မိည ဒန်းမှာ ထိုင်
နေတယ်။ အားလုံးကျက်ရင် မိနီကို ငါအခေါ်လွှတ်လိုက်မယ်... သွား”

“မမသော်ကို ဝိုင်းကူလို့ပြီးရင် သွားမှာပေါ့”

“ကဲ! သွားမှာသာသွားပါ မိုးယံရယ်။ ပန်းကိစ္စနဲ့ လောင်ထားတဲ့
အိတ်တက်ကို ငြိမ်းလက်စနဲ့ ငြိမ်းနေပါစေ။ နင် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်။
ဒါပဲ ငါပြောမယ်”

“မမသော်ကလည်း”

“မမသော်ကလည်း မနေနဲ့။ သွားဆို မြန်မြန်သွား”

သူ အိမ်ရှေ့ထွက်လာတော့ ဒန်းပေါ်ထိုင်နေသည့်သူမက သူ့ကို

လက်ယပ်ခေါ်၏။ သူ ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး ငိုရိုပေါ်မှ လက်သည်းညှပ်ကို
၍ အိမ်ပြင်ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြက်ခင်းအစပ်မှာထိုင်၍ သူ
ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်၏။ သူမက နှုတ်ခမ်းစုလျက် ခေါင်းကိုခါရမ်းပြသည်
သူတစ်ချက်ပြုလိုက်ပြီး လက်ထဲမှ လက်သည်းညှပ်ကို ထောင်ပြလိုက်
တော့မှ သူမ ဒန်းပေါ်မှဆင်း၍ လျှောက်လာ၏။

“ကဲ... လက်ပေး”

“ရော”

“ပါပီလေးက လိမ္မာလိုက်တာ... ကြည့်စမ်း”

“မောင်နော်... ညကို ခွေးနို့နိုင်းတယ်ပေါ့”

“ညပဲ ခွေးချစ်တယ်ဆို”

“ခွေး မချစ်ပါဘူး။ ဟောဒီလူကိုပဲချစ်တာ”

သူမက သူ့နဖူးကို လက်ညှိုးလေးဖြင့်တောက်စဉ်၊ လေအငွေ့
ဝေဝဲကျလာသည့်သူ့ဆံပင်တို့ကို လက်ဖြင့်တိုးဖွ၍ ဆော့ကစားလိုက်ပါ၏။

“ဟာ! ည၊ ခေါင်းပြီးထားတာ ပျက်ကုန်ပြီကွာ”

“ပြန်ပြီးရင် ရတာပဲ။ အဖြစ်သည်းမနေနဲ့”

“ယောက်ျားလေးခေါင်းကို မကိုင်ရဘူးကွာ။ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“ကြီးပါစေပေါ့၊ ညက မောင့်ထက် လေးလတောင် ကြီးတာများ
မကြောက်ပေါင်”

သူမက သူ့အပြောကို အရွဲတိုက်သည့်အနေဖြင့် လက်သည်းညှပ်
ပြီးသွားသည့်လက်ဖြင့် ထပ်မံတိုးဖွလိုက်ပြန်သည်။

“ည မလုပ်နဲ့လေကွာ။ ငြိမ်ငြိမ်နော်... အသားပါညှပ်မိလိမ့်မယ်”

“ဟင်းဟင်း... ညက မောင့်ကိုစတော့ကတည်းက မောင့်ဆံပင်

သူ့ကို ဒီလိုထိုးဖွ ဆော့ကစားချင်ခဲ့တာ။ သိလား”

“ကြည့်စမ်း! ဒါဆို ညက မိန်းမနောက်ပိုးပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မောင်က ခုတော့ဒီစကားပြောပြီပေါ့။ သူ့ဟာသူ
တော့ ကြိတ်ပုန်းဖြစ်နေပြီး ညဘက်က အလံဖြူပြမှ ဒီအခြေအနေရောက်
လာတာ၊ ကျေးဇူးတင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်မျိုး မောင်
နဲ့သံက ဟောဒီက မဖုရားလေးမိုးညဖြူကို ကျေးဇူးတွေ ကုဋေကုဋာတင်
ပေးနဲ့လို့ ကျွန်တော်ရဲ့နှလုံးသားရော၊ ဘဝတစ်ခုလုံးကိုပါ လုပ်ချင်သလို
ဆပ်ဖို့ ဝကွက်အပ်ထားပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဟင်းဟင်း... မောင် တော်တော်စကားတတ်ဦး”

သူမက သူ့ကို လက်အစုံဖြင့် တွန်းလှဲချလိုက်၍ မြက်ခင်းပေါ်သို့
ထွက်သွားရ၏။ ခုလိုကြင်နာယုယတုံ့အချိန်လေးတွေ သူမအတွက် သိပ်
ကျန်တော့ပြီ။ မနက်ဖြန်ဆိုတာတွေက သူမအတွက် အမြဲတမ်းရှိနေနိုင်
လော။ တစ်နေ့တခြား ဆုတ်ယုတ်လာသည့်ကျန်းမာရေးကို သူမသာ
ချင် အသိဆုံးဖြစ်သည်လေ။

အကယ်၍များ ညသာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် မောင်ဘယ်လိုနေ
ချိန်ရစ်ခဲ့မလဲ။ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ကျန်ရစ်မယ့် မောင်ပုံရိပ်တို့ကို အတွေး
ပေါ်လာရုံနဲ့ မောင့်ကို ညသိပ်သနားတယ် မောင်။ ဒီလိုအရူးတစ်ပိုင်း
မောင်နေရစ်ခဲ့ရမှာကို ညမလိုလားတာ အမှန်ပါ။

ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ်...

“မောင်”

“ဘာလဲ ည”

၁၉၄ ◻ မမသဒ္ဓါမောင်

“ည... မောင်ကိုပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောပေါ့ ညရယ်”

“ညမှာလေ တစ်ခါတုန်းက မောင်ဆံပင်တွေလို ညှိဖျော့ဖျော့ = နွယ်တွေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူကလေ”

“စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေဆို မပြောပါနဲ့တော့လား ညရယ်။ မောင်ခြေတာ ညအတွက်ပါ။ မောင်က ညရဲ့ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ အနာဂတ်ကိုပဲ သက်ဆိုင်တယ်။ ညအတိတ်ကို မောင် မသိချင်ဘူး။ မောင်ပြောတာ ည သဘောပေါက်ရဲ့လား”

သူမ ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်ပြီး မောင်ရင်ဘတ်ပေါ် ခေါင်းကို ထားလိုက်ပါတော့၏။

မိုးညဖြူ...

မင်း... ငါ့ကိုသတိပေးလိုက်တဲ့အတွက် ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်တကယ်ပါ...။

အသန်း(၁၇)

ဒီနေ့တော့ သူမကို ကားပေါ်တင်လျက် အပြင်သို့ သူထွက်ခဲ့ရသည်။ လေကောင်းလေသန့်ရနိုင်သည့် အင်းလျားကန်၌ ကားရပ်၍ ကန်ပေါင်ပေါ် ဆမ်းလျှောက်ကြ၏။ ညီအရွယ်ကောင်လေးသုံးယောက် သူတို့အနီးမှ ဆစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စနောက်ရင်း ဖြတ်လျှောက်သွားတော့ သူနှင့်သူမ လိုက်လေ့ရှိခဲ့သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အလယ်မှကောင်လေးက ညီသုံးနေကျပစ္စည်းအသုံး အဆောင်များနှင့်အတူ ညီဝတ်နေကျ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းမျိုးနှင့်မို့ သူမအကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်နေလေတော့၏။

သွေးလန့်နေပြီလား မိုးညဖြူ။ မင်းကို နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်ကြီးက ဒီအချိန်မှာ အထူးဂရုစိုက်ဖို့ မှတ်ထားတာကို ငါသိပြီးသားပါ။ ဒီအချိန်ကာလဟာ မင်းကို ရုတ်တရက် နှလုံးရပ်အောင်လုပ်ဖို့ အလွယ်ကူဆုံးပဲ။ ငါ့အတွက်လည်း ဥပဒေနဲ့လွတ်ကင်းသလို ညီအတွက်လည်း ကျေနပ်

စရာကောင်းမှာသေချာတယ်။

ဒါပေမဲ့ ငါ အချိန်နည်းနည်းတော့ စောင့်ရဦးမယ် မိုးညဉ်း။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်း သိပ်ကိုအထင်ကြီးလေးစားတဲ့ မင်းတစ်နေ့မှာ ထာထပ်မယ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ငါအလံထိုးပြီးမှ ငါတိုက်ပွဲက အဆုံးသတ်ပါ။ မင်းကတော့ ငါဆိုတဲ့မြေပွေးကို ခါးပိုက်ပိုက်ထားသလို ဖြစ်နေခဲ့တာတစ်နေ့နေ့မှာ နောင်တတွေနဲ့အတူ မင်းသိရတော့မှာပါ။

အင်းလျားကန်ပေါင်ရှိ ခုံတန်းပေါ်မှာ အတူထိုင်လိုက်ကြ၏။ တို့က ဟိုမှဒီမှ တဖြူးဖြူးနှင့် တိုက်ခတ်နေသဖြင့် သူမ၏ဆံနွယ်များ လွင့်မျောနေသလို သူမဝတ်လာခဲ့သည့်မိုးပြာရောင်လုံခြည်အနားစလည်း တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေ၏။ သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာလိုက်ပြီး သူ့လက်မောင်းပေါ်၌ ခေါင်းကိုမှိုထားလိုက်ပါသည်။

“မောင်”

“ဟင်”

“ည သိနေတယ်မောင်။ မောင်... ညကို၊ ညချစ်သံလော့ မချစ်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့”

“ညကလည်းကွာ”

သူ တစ်ချက်ညည်းညူမိလိုက်ပြီး သူမ မှီထားသည့်လက်ကို ခုတ်၍ သူမပန်းလေးကို အလိုက်သင့် အသာဖက်ထားလိုက်ပါသည်။ ချစ်ရည်းစားဆိုတာမျိုးတော့ သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်တူ ပြသနိုင်ရမှာပေါ့တေ

“ဒါပေမဲ့ မောင်ကို ညနားလည်ပါတယ်။ မောင်မှာက အရာရာ အမြဲအားငယ်နေတတ်တော့ ညကို မောင်ဘယ်လောက်ထိ ခုတ်ကြောင်းမပြောမှန်း ညသိတယ်။ ဟိုးအရင်တုန်းကဆို ညဟာ ကိုယ့်အ

စ်ခုကိုပဲ ဦးဆောင်ရှေ့တန်းတင်ခဲ့တာပါ။ အခု မောင်နဲ့တွေ့မှ ညဟာ ညဲ့အတ္တကို ဒုတိယနေရာမှာပဲထားခဲ့ရပြီ။ အဲဒါဟာ မောင်ကို ည သိပ်နဲ့လို့ဆိုတာ မောင်ယုံပါ”

“မောင်ယုံပါတယ် ည၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေပြောနေရတာလဲ ညရယ်။ ညစ်တဲထဲမှာ မောင်ကို ဘယ်လိုသံသယတွေဝင်နေလဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ။ ညထင်ထားသလို မောင်က ညကို တစ်နေ့နေ့ထားခဲ့မှာလား။ ကာယတမ်း လက်တွေ့မှာ ညက နှလုံးသားကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ဟိုဒေါက်တာနဲ့ လက်ထပ်သွားတဲ့တစ်နေ့ မောင်မှာသာ အသည်းဟက်တက်နဲ့ ကျန်ခဲ့ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ မောင်ကြုံတွေ့ပြီးသားပါ”

“အို! မဟုတ်ဘူးမောင်”

“မောင်ကို အချို့သာဆုံးစကားတွေနဲ့ မနှစ်သိမ့်ပါနဲ့လား ညရယ်။ ညကို ကျောက်ထဲက ရနိုင်တာမှန်ပေမယ့် မောင်က လမ်းခင်းတဲ့ကျောက်ထဲမှာပါ။ မတန်မှန်းသိခဲ့လို့ မလှမ်းဝံ့ခဲ့ပါဘူး။ မထင်မှတ်တဲ့အခြေအနေကြောင့် ဒီလောက်အထိဖြစ်ခဲ့ရတာ မှန်ပေမယ့် တစ်နေ့မှာ မောင်အကျယ်အဝန်းဆိုတာကို ကြုံမြင်ပါတယ်”

“မောင်ရယ်... ညပြောတာကိုလည်း သေချာနားထောင်ပေးပါဦး။ နှစ်စိတ်ထဲရှိတာတွေ အကုန်လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့”

“မောင်ဘဝက ရိုးရှင်းပါတယ် ညရယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက သင်ခဲ့တဲ့ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို ညလည်း မှတ်မိမှာပါ။

‘ဝန်းစပယ်

နန်းလယ်မှာ မပေါ်နိုင်ခါစို့

အလိုက်တော် တန်သင့်ပုံ

ခံပွင့်ကို ကုံး' ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးလေ...

တကယ်ဆို... ညဘော့မှာ ရှိသင့်တဲ့လူက အချိန်တန် ပြန်ရောက်လာတော့မှာပါ။ လစ်လပ်နေတဲ့နေရာတစ်ခုကို အခိုက်အတန့်လေး စိတ်အာသာပြေရုံ မောင်ခဏဝင်ခိုခွင့်ရခဲ့တာမှန်း မောင်နားလည်ပါတယ်။

“မောင်... မောင်ပြောတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့”

သူက ဖျတ်ခနဲထိုင်ခုံမှထ၍ ကန်ပေါင်နား သွားရပ်နေလိုက်အံ့။ သူမနှင့်အဝေးဆုံးကိုပြေးရတော့မည့်အချိန် သိပ်ကိုနီးကပ်လာပြီပေါ့လေ။ သူမက သူ့နောက်ကျောဘက်မှာရပ်၍ သူ့ကျောကို ဖုံးလွှမ်းအပ်ထားလိုက်ပါသည်။

“မနက်ဖြန် သူပြန်ရောက်လိမ့်မယ်မောင်။ မောင်သိထားဖို့က ညက မောင်ထင်သလို မောင့်ကိုလိုတဲ့အချိန်သုံးပြီး မလိုတော့မှ ချောင်ထဲထိုးထားမယ့်မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို မောင်ယုံပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင်ဟာ ညရဲ့အသက်၊ ညရဲ့အသည်းနည်း၊ ညရဲ့ကမ္ဘာ၊ ည ရှင်သန်သုခဘုံပါ”

သူ... သူမကို တင်းကျပ်စွာဖက်လိုက်ပြီး သူမနဖူးပြင်လေးကို တရှိုက်မက်မက် နှမ်းရှိုက်လိုက်မိ၏။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိုးညပြီ။ ငါ တကယ်လိုချင်နေတာကလည်း မင်းနှုတ်ကထွက်ကျလာမယ့် စစ်မှန်တဲ့ခံစားမှု ဒီစကားလုံးတွေကိုပါပဲ။

မီးခိုခန်းထဲမှာ လူရံတက်ရုံ ဝိုင်းဝန်းချက်ပြုတ်နေကြ၏။ နိုင်ငံခြား

တစ်ခုထပ်ယူ၍ ပြန်လာမည့် ဒေါက်တာမင်းသွင်ကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးပြီး ပြင်ဆင်နေကြသည်မို့ ခါတိုင်းလို စကားအပိုတွေပြော၍ မရယ်မောအားကြ။ ကြက်သားဆီပြန်၊ ငါးဖယ်ငါးဆုပ်ဟင်း၊ ဘဲဥကိုပြုတ်၍ ဆီချက်ထားသည့်ဟင်း၊ ဝက်သားနှင့်ကြော်ထားသည့် ကော်ရည်ပါသည့် ခပ်မီးကြော်၊ အမဲနပ်ဟင်း၊ ငါးရဲ့ခြောက်မီးဖုတ်၍ ဆီဆမ်း၊ အအိပြေစေမယ့် သရက်ချဉ်သုပ်၊ ပဲနီလေးနှင့် ကြာဆံဟင်းချိုတို့ကို အဆင်ပြေပြေချက်သွားချေပြီ။

“ဒေါက်တာမင်းသွင်က မြန်မာထမင်းဟင်း ကြိုက်လို့လား မမသော်”

“သူမိဘတွေက ဟိုမှာပဲ အခြေချတော့ ဒီလိုဖွယ်ဖွယ်ရာရာဟင်း၊ သူမစားရဘူး၊ ငိုးယံရဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို အိမ်လာတိုင်း မမသော်တို့က ချယ်မင်းစား၊ ခဏင်းအောင် ချက်ကျွေးတာပေါ့”

“သူညနေတော်တော်ရင်းနှီးမှာပေါ့နော်”

“မိညကို ငယ်ငယ်က သူ... ဝိုင်းထိန်းခဲ့တာပေါ့၊ မမသော်က အိတ်တုန်းက ဒီကိုမရောက်သေးဘူး။ မေမေတို့နဲ့ပဲနေတာ”

“အခု သူ့မိဘတွေက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဩစတြေးလျမှာ”

“အကယ်၍ သူ့အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် ဒီမှာပဲနေမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့မိဘတွေဆီမှာ လိုက်နေမှာလား”

“နင့်မိညကြောင့် ဒီမှာပဲနေဖို့ သူ့ဆုံးဖြတ်ထားတာ။ ခုတော့ ဟိုမှာပဲ သွားရတော့မှာပေါ့”

မမသော်က သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ရှောက်ရွက်၊ ခေခေ

ကျွတ်သီး။ သရက်ကင်းတို့ကိုရေဆေးလျက် ပန်းကန်ထဲ သပ်ရပ်စွာ ထည့်နေ၏။

သူက သခွာသီးကို ဖင်ဖြတ်၍ အစေးပွတ်ကာ၊ အစိတ်ကလေးများ တုံးလျက် မမသော်၏တို့စရာပန်းကန်ထဲသို့ ကြည့်ကောင်းအောင် ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ငရုတ်သီးစိမ်းကို မီးဖုတ်၍ထောင်းကာ ဖျော်ထားသည့် ငါးပိရည်မွှေးမွှေး ပန်းကန်လုံးလေးကို မမသော်က ပန်းကန်ပြားအလယ်၌ ပြင်ထည့်လိုက်၏။

“တကယ်ဆို ည... သူ့ကိုပဲရွေးသင့်တာ”

“ရှုး၊ ဒီကား ဒီမှာတင်ရပ်၊ မိည မကြားပါစေနဲ့၊ မိုးယံနော်... နင် ကျားမြီးမဆွဲချင်နဲ့”

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ မမသော်ရဲ့”

“ဟဲ့၊ တော်တော့ဆို”

“အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလားဟင် တီလေး”

“အေး... ပြီးပြီ၊ သူလာတော့မှာမဟုတ်လား။ အိမ်ရှေ့ကပဲစောင့်နေလေ”

ရေမိုးချိုး။ အလှပြင်၍ မီးဖိုခန်းဝမှာ လာရပ်ပြောလိုက်သည့်သူမက သူဘာလုပ်နေသလဲဟု လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“မောင်... အဝတ်အစားသွားလဲလိုက်ပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညရဲ့”

“အခု မောင်ဝတ်ထားတာ နည်းနည်းများ နွမ်းနေသလားလို့”

“အိမ်မှာနေတာပဲ ညရယ်၊ အကောင်းဝတ်ဖို့လိုလို့လား”

“လိုတာပေါ့၊ မောင့်ကို ကိုသွင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမှာလေ။ ညမောင်

က အရောင်မှိန်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ကဲ၊ သွားလဲလိုက်ပါ မိုးယံရယ်။ ဟိုတစ်နေ့က မိညဝယ်လာပေးတဲ့ အသားရောင်တိရုပ်နဲ့ကော်ဖီရောင်ဘောင်းဘီ ဝတ်လာခဲ့။ နင်နဲ့ အဲဒီဝတ်စုံနဲ့ပိုလိုက်တာယ်”

သူ့သူမကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သဖြင့် နောက်ဖေးပေါက်မှပင် အသာထွက်ခဲ့တော့၏။ အဆင်မပြေပါလော။ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးခဲ့သည့် ဒေါက်တာမင်းသွင်ကို သူဘယ်လိုစကားမျိုးတွေနဲ့ အယုံသွင်းရမလဲ။

အိုလေ၊ အခြေအနေအရ မီးစင်ကြည့်ကရုံပဲ ရှိတာပေါ့။ အဝတ်အစားဟိုကို သူ ခပ်သုတ်သုတ် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်၏။ အဆင်ပြေမှာပါလေ။

အိမ်ရှေ့မှာ မာစီဒီး ဆီးညိုရောင်လေး လျှောခနဲ ထိုးစိုက်လာ၏။ သူမက ကားတံခါးကို အဆင်သင့်ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ကိုသွင် ဆင်းလာသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား ဖြူ။ ကိုယ့်အိမ်ကို ကေသီ ဖုန်းဆက်တယ်။ ခြုံနေမကောင်းဖြစ်လိုက်သေးတယ်ဆို။ အခုကြည့်ရတာတော့ လူက ထန်းသားပဲ”

“ကိုသွင်ကလည်းလေ၊ ဆရာဝန်လို့မပြောရဘူး။ တွေ့တာနဲ့ နေကောင်းလားမေးပြီ”

“ဪ... ဖြူရယ်၊ ဖြူအတွတ် ကိုယ့်မှာ ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့ စာတွေတုတ်၊ စာမေးပွဲထပ်ဖြေပြီး ဘွဲ့ထပ်ယူလာတာပဲ ကြည့်။ ဒီလောက်တော့ နီးနိုင်ပိုင်ခွင့် ကိုယ့်မှာ ရှိပါတယ်နော်”

“ဟင်းဟင်း... ရှိသင့်တာပေါ့ ကိုသွင်။ ညအပြစ်ဖို့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လာလေ၊ အထဲဝင်ရအောင်”

“ခြံထဲမှာ ထူးထူးခြားခြားတွေ ကိုယ်တွေ့နေရတယ်နော်။ အိမ်ထဲမှာတော့ သိပ်မထူးခြားပါဘူး”

“တစ်ခြံလုံး ပန်းတွေပြည့်နေတော့ မလှဘူးလား ကိုသွင်ရဲ့။ စိတ်ကြည်နူးတာပေါ့”

“ခြံလှတာထက် ဖြူစိတ်ကြည်ဖို့က အဓိကပါ ဖြူရယ်”

ကိုသွင်နှင့်အတူ ရယ်မောလိုက်ပြီး၊ ဧည့်ခန်းရှိ ဆက်တီများမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ကိုသွင် အန်တီနီရင်းတို့ဆီ ရောက်ခဲ့သေးလား”

“မရောက်ဖြစ်ဘူး ဖြူရဲ့။ ဒက်ဒီတို့က ဖုန်းတော့ ဆက်ပါတယ်။ စာတွေ တအားများလွန်းလို့ ဖြူဆီတောင် ကိုယ်ဖုန်းမဆက်တာပဲကြည့်ဒါနဲ့ သော်ရော”

“တီလေး... ချက်တုန်းပြုတ်တုန်း”

“ထမင်းစားမြီနီဦးမှာပေါ့။ ကိုယ်ပေးခဲ့တဲ့ Birthday Present

လေးရော ဖြူ။ ဒီကောင် တော်တော်ကြီးရောပေါ့”

သူမက သဘောတကျရယ်မောလိုက်တော့ ကိုသွင်က တအံ့တကြဲလှမ်းကြည့်နေ၏။ ကြည့်စမ်း၊ ဖြူ ဒီလိုမရယ်နိုင်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။

“ကိုသွင် သိပ်မြင်ချင်နေပြီဆိုပါတော့”

“အင်း”

“ခဏစောင့်၊ ည သွားခေါ်လာခဲ့မယ်”

သူမ အိမ်နောက်ဘက်ဝင်ခဲ့ရင်း ထမင်းစားခန်းမှာ တီလေးနှင့်အတူ

ထမင်းပွဲပိုင်းကူပြင်နေသည့်သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ သည်။

“မောင် လာခဲ့၊ ကိုသွင်က တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဟင်! ဖြစ်ပါ့မလားညရဲ့”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ညတစ်ယောက်လုံး ရှိတာကို၊ မကြောက်နဲ့ လာ... လိုက်ခဲ့”

သူမက သူ့လက်မောင်းကဲ့သို့၍ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့တော့၊ ဒေါက်တာမင်းသွင် အံ့သြမှုပြင်းစွာဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။

“ဒီမှာလေ ကိုသွင်။ ကိုသွင်ပေးခဲ့တဲ့လက်ဆောင်။ ည သေသေချာချာ ထိန်းထားပါတယ်နော်”

“ဖြူ... သူ... သူက”

“မိုးယံလေ”

“မဟုတ်ဘူး... မှားနေပြီ ဖြူ။ တစ်ခုခုတော့ သေချာမှားနေပြီ”
ဒေါက်တာမင်းသွင် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်ပြီး၊ သူ့ကို နှုတ်ခွင့်ရဲကြည့်လိုက်၏။ သူက ဘာမှမဖြစ်လေဟန် ခပ်အေးအေးအကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

“မမှားပါဘူး ကိုသွင်။ ကိုသွင်ရေးလိုက်တဲ့စာနဲ့ ညဆီရောက်လာလှလှပဲဆောင်ပါ။ အဲဒီအတွက် ကိုသွင်ကို ည တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး... ဖြူ။ ဒီကိစ္စ တမင်တကာကြုံစည်မှုပဲ။ ကိုယ်ကြိုပေးခဲ့တာ ရွှေအိုရောင်ခွေးကလေးတစ်ကောင်ပဲ ဖြူ။ လူတစ်ယောက် နောက်တန်း”

“ရှင်!”

သူမက သူ့ကို တအံ့တဩဖြင့်မော့ကြည့်လိုက်ပါ၏။ သူက သူ့လက်မောင်းကိုချိတ်တွဲထားသည့်သူမလက်ကို အသာဖြုတ်ချလိုက်ရင်း ဒေါက်တာမင်းသွင်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။

“မှန်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဒေါက်တာပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်က ဒေါက်တာလာဝယ်တဲ့ခွေးပိုင်ရှင် ဦးသက်ပိုင်ရဲ့ ဝပ်ရှော့က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပါ။ ဒေါက်တာ”

“မင်းမှာ ဘာအကြံအစည်တွေရှိလို့ ဖြူအနားကိုရောက်နေတာလဲ”

“ဘာအကြံအစည်မှ ရှိမနေပါဘူးဒေါက်တာ။ ကျွန်တော့်ကို ဦးသက်ပိုင်ရဲ့မန်နေဂျာက စာတစ်စောင်နဲ့အတူ ခွေးကလေးကို သွားပို့ခိုင်းခဲ့တာ အမှန်ပါ”

“ဒါဆို အဲဒီခွေးလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ကျွန်တော် ဆက်ပြောပါမယ်။ ကျွန်တော် Taxi စီးပြီး သူ့ကိုခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ ကြိုးပြတ်သွားပြီး လမ်းကိုဖြတ်အကူး ကားတိုက်လို့ ပွဲချင်းပြီး သေသွားပါတယ်”

“ဘာ! အဲဒီခွေးမျိုးက တစ်ကောင်ကို သိန်းကျော်တန်တဲ့အမျိုးကွဲ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်သိပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြန်လျော်ပေးရမလဲလို့ အထပ်ထပ်အခါခါစဉ်းစားရင်း ရောက်သွားတော့ မလေးက ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာပို့လိုက်တဲ့လက်ဆောင်လို့ ထင်မှတ်ပြီးခေါ်ခဲ့လို့ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကို ရောက်လာရတာပါ။ ဒါပါပဲ”

“ငါမယုံဘူး မိုးယံ။ မင်း... ဖြူဆီကိုရောက်နေတာဟာ ကောင်းသောလာခြင်းနဲ့မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ငါသိနေတယ်။ မင်း အခုချက်ချင်း

ဒီအိမ်ကထွက်သွားပါ”

“ဟင်! ကိုသွင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ သူ့ကိုမောင်းထုတ်စရာမလိုဘူး။ သူ့ကို ညှပ်တယ်”

“ဖြူ... စိတ်ကိုအေးအေးထားပါ။ ဟိုတစ်ခါလို ဖြူကို ကိုယ်အဖြစ်မခံနိုင်တော့ဘူး ဖြူ။ ဖြူ... ကိုယ့်စကားကိုနားထောင်ပါ။ သူ့စကားကိုမယုံပါနဲ့ ဖြူ။ ဖြူအတွက် အန္တရာယ်အချိန်မရွေး ကျလာနိုင်တယ်။ ဒီတော့”

“မသိဘူး... ည မသိဘူး။ ညသိတာ မောင့်ကို ည မခွဲနိုင်ဘူး။ မောင်နဲ့ဝေးရရင် ည သေမှာ။ ည... မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်”

သူမက မျက်ရည်လည်ချွန်ဖြင့် သူ့ကိုကျုံးဖက်ကာ တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေလေတော့သည်။ သူက သူမကိုပြန်မဖက်ဘဲ အတောင့်သားရပ်၍ ဒေါက်တာမင်းသွင်ကိုသာ အေးစက်စက်ကြည့်နေလိုက်၏။

“တောက်! မိုးယံ၊ မင်း... ဖြူကိုတော်တော်ပြုစားပြီးနေပြီပဲ။ နေနဲ့ဦးပေါ့။ ငါ မင်းအကြောင်းတွေ အကုန်သိမအောင် စုံစမ်းပြီးမှလာခဲ့မယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မင်း... အထုပ်ဆွဲပြီး ဒီအိမ်ကဆင်းဖို့ပြင်ထားပါ”

ဒေါက်တာမင်းသွင် ဒေါသတကြီးဖြင့် ကားပေါ်တက်မောင်းထွက်သွားစဉ် မမသော် အိမ်ရှေ့ကိုအပြေးထွက်လာ၏။

“ဟဲ့! ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ မင်းသွင်ရော”

“သွားပြီ”

“ဟယ်! ထမင်းပွဲက အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဟာ။ ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ”

“ဒီကအပြီးထွက်သွားတာ တီလေးရဲ့။ ကိုသွင်က မောင့်ကိုမောင်း

ထုတ်တယ်။ မောင့်ကိုရန်ရှာတဲ့သူဟာ ညရန်သူပဲ။ ည သူ့ကိုသိပ်မုန်းတယ်။ အရမ်းမုန်းတာပဲ။ နောက်ကို ညရေမှာ သူ့အကြောင်းမပြောပါနဲ့ ည မကြားချင်ဘူး”

“ဟောတော်... ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ဝိုးယံရယ်”

သူက မမသော်ကို ပန်းနှစ်ဖက်သာ တွန့်ပြလိုက်တော့၏။ မမသော်က သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး နှုတ်မှလည်း ပွစိပွစိ ရေရွတ်လျက် နောက်ဖေးဘက် ပြန်ဝင်သွားတော့သည်။ သူမက သူ့ကို ဖက်ထားရာမှဖယ်လိုက်ပြီး သူ့ဗိုက်ကို ရုတ်တရက်လိမ်ဆွဲလိုက်ပါ၏။

“အား! ည... မောင်ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“မောင့်အပြစ် မောင်သိပေါ့”

“ခွေးလေးက”

“အဲဒါမဟုတ်ဘူး၊ ခုနက”

“ဘာကိုလဲ”

“ညလက်ကိုလည်း ပုတ်ချတယ်... နောက် မလေးလို့လည်း သုံးတယ်။ နောက်ပြီး ညဥ့်တာကိုလည်းမချောဘူး”

“ဪ... ညရယ်”

သူ၊ သူမကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့လိုက်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်မိတော့၏။ သူ့အတွက် အချိန်သိပ်မကျန်တော့ပါလား။

အခန်း (၁၄)

“ဟင်! မလိုက်ချင်ပါဘူး။ သူများမက်လာဆောင်မှာ ကိုယ်နဲ့လည်း သိဘဲနဲ့၊ အူကြောင်ကြောင်ကြီးဖြစ်နေမှာပေါ့”

“အဖော်မရှိလို့ ညည်းကိုခေါ်နေတာပေါ့၊ မိညရယ်။ တကတည်း ဆွေးကိုင်နေလိုက်တာ”

“တီလေးတို့ကျောင်းက ဆေးဆရာမတွေလည်း လာမှာမဟုတ်လား”

“သူတို့လာမလာ မသေချာဘူးဟဲ့။ ပြီးတော့ မြင့်က မန္တလေးက ပြောင်းလာတာ မကြာသေးတော့ ငါ့လောက် ဘယ်သူနဲ့မှမရင်းနှီးကြဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း သူများတွေလို လူကြုံနဲ့ လက်ဖွဲ့ပို့လိုက်ပေါ့။ ပြီး ဘာပဲဟာ”

“အဲဒီလိုကြီးတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ နောက်ပြီး ငါက သူတို့ မက်လာဆောင်အခြေအနေ၊ ပွဲတက်ဝတ်စုံတွေဘာတွေအစုံ လေ့လာခွင့် မေးတာ”

“ဗုဒ္ဓေါ့၊ တီလေးက အားတွေကုပြီး မင်္ဂလာဆောင်ချင်လာပြီလား”

“ဟင်၊ ခွေးမ၊ အဒေါ်ကို မှီချိုးချစ်ချိုးပြောလိုက်ပြန်ပြီ၊ ကဲ... ပြောဦး။ ငါက ညည်းမင်္ဂလာဆောင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲလို့ နမူနာကြည့်ချင်လို့ သွားအကဲခတ်မှာဟဲ့”

တီလေးက သူမခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲခေါက်ပစ်လိုက်သဖြင့် သူမခေါင်းကိုဖွတ်လိုက်ရင်း နှာခေါင်းရှုံ့သွားရ၏။ အပျိုကြီးတွေများ စကားလေးနဲ့တောင် သိက္ခာအပွန်းအပဲ့ မခံနိုင်ပါလား။

“လိုက်ခဲ့ မိညရယ် Traders မှာ ဆောင်မှာ။ ငါတစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ဟိုတယ်မို့ပါဟယ်”

“ဟင်၊ ဖျင်းစရာကြီး။ ပြတင်းပေါက်ကနေ ပြင်ပရှုခင်းလေး ငေးချင်တာတောင် ပတ်ပတ်လည်ဟိုက်တွေ လမ်းတွေပဲ ရှိတဲ့နေရာကြီး။ မလိုက်ချင်ဘူး။ မောင်ကိုပဲခေါ်သွား”

“ဟဲ့၊ သူနဲ့တွဲသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ညည်းက တစ်မျိုး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကတစ်မျိုး၊ ပြီးတော့လည်း ငါ့အသိတွေမြင်ရင်၊ ကျွတ်၊ မကောင်းဘူး မိညရယ်”

“ဪ... သူသိက္ခာကျမှာစိုးတာပဲ ထည့်တွက်နေ။ ညက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဟိုမှာ အသိတွေနဲ့တိုးရင်လည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်။ မောင်က လူချောလေးဟာ၊ အထင်ခံရ... နည်းလား”

“ဟယ်၊ ပြောနေလိုက်တာ။ ငါ့များ ဘာမှတ်နေလဲမိည။ နင်တော့”

“အား... တကယ်ပြောတာပါ တီလေးရဲ့။ ဒါ တူလေးတော်တယ်ဆို ပြီးတဲ့ဟာပဲ။ နာတယ်... နာတယ်”

တီလေးက သူမခိုက်ခေါက်ကိုလိမ့်ဆွဲကာ လက်မောင်းကိုလည်း

သူဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေသဖြင့် သူမ ကျုံးအော်လိုက်၏။ စိတ်ရှိလက်ရှိရိုက်ပြီးကျေနပ်သွားမှသာ ရပ်လိုက်တော့သည်။ သူမက လက်မောင်းကိုဖွတ်ရင်း ရယ်နေမိတော့ တီလေးက မျက်စောင်းရွယ်လိုက်လေ၏။

“ရယ်... ရယ်... နင့်ဟာလေးကရော လိုက်ဖို့နိုင်လို့လား”

“ညတို့က မပိုင်ရင်မလုပ်ဘူး။ မောင်ရေ... တီလေးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်လိုက်သွားဆို ပြီးပြီ... ဟင်း”

“အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး... သူ့မှာ ပွဲတက်ဝတ်စုံမရှိသေးဘူးနော်မိည။ တော်ကြာ သူများကြားထဲ အရောင်မှိန်နေမယ်”

“ယောက်ျားလေးပဲ တီလေးရော၊ ထွေထွေထူးထူး မလိုပါဘူး။ တီလေးသာ လှနေဖို့လိုတယ်။ မနက်ဖြန် ဘာဝတ်သွားမှာလဲ”

“ဟဲ့... အစိမ်းရောင် ထိုင်းဇာပေါက်ဝတ်စုံရယ်၊ ကျောက်စိမ်းဝမ်းဆက်ရယ် ဝတ်မလားလို့”

“ဟာ၊ တစ်ခါလာလည်း ဒီလိုအစိမ်းရောင်တွဲတွေပဲ ရွေးနေ၊ မဝတ်တီလေးကို ပိုရင့်စေတယ်။ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ည ဝိုင်းရွေးပေးမယ်”

သူမက တီလေးအခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ ဗီရိုကိုဖွင့်လိုက်၏။ အရောင်အသွေးမျိုးစုံရှိနေသည့်အဝတ်ထပ်တို့မှ အဖြူရောင်အင်္ကျီပါးလေးကို ထုတ်ချလိုက်သည်။ အင်္ကျီလေးက လက်စက ချုပ်ထားပြီး ရင်ဖုံးတစ်လျှောက် နှုတ်ကြယ်သီးတံလေးတွေ တပ်ထားသဖြင့် မယဉ်မရိုင်းလေး လှပပါသည်။ ထိုသို့အထပ်မှ အဖြူနှင့်အနက်ဖောက်ထားသည့် နောက်ဆုံးပေါ်ချိတ်သီးစားလေးကိုယူ၍ တီလေးလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ဟယ်၊ ဒါ ငါ ဆရာကန်တော့ပွဲကျမှဝတ်မလို့ ချုပ်ထားတာ မိည၊ တစ်ကိုက်ကို သုံးသောင်းတောင် ပေးဝယ်ရတာ။ နမြောစရာကြီး”

“ညတွဲပေးတဲ့အတိုင်း ဝတ်ပါ တီလေးရော။ အင်္ကျီက နည်းနည်းတော့ ည... ဟိုတစ်လက ဝယ်ထားတဲ့ ကျောမှာခရောင်ပုံကြီးတောင်လီနဲ့ တွဲဝတ်သွား။ နေဦး... တစ်ခါတည်း သွားယူပေးမယ်”

“ဟဲ့! မဖြစ်ဘူးထင်တယ်နော်။ နင် ငါ့ကို ကလေးကလားဆောင်မပေးနဲ့ မိညရဲ့။ သူများအပြောခံရမယ်”

သူမက ဗီရိုထဲမှာ ဘော်လီအသစ်ကိုထုတ်၍ တီလေးထံ သွားလိုက်ပါ၏။ တီလေးက မျက်နှာရှုံ့တွံ့ပြီး ကုတင်ပေါ်ထိုင်နေလေသည်။

“ဆံထုံးရော၊ ပန်းရော၊ နေဦး... ပန်းအစစ်မပန်နဲ့။ ည ဆောင်ရထားတဲ့ပန်းခိုင် ဆင်ပေးလိုက်မယ်။ ရတနာကို ပြုံးပြဲကြီး ထမသွားနဲ့။ စိန်ပါးပါးလေးတွေပဲ ဝတ်သွား။ အလှလည်း ညပဲပြင်ပေးမယ်။ ပွဲမှာ တီလေး Star ဖြစ်နေစေရမယ်မှတ်”

“ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး မိညရယ်။ ပန်းခိုင်က စိန်အစစ်တွေမဟုတ်လား။ တော်ကြာ ပျောက်မှဟုတ်ပေဖြစ်နေမယ်။ ငါ့ဟာငါ တခြားပဲဝတ်မယ်”

“ပန်းခိုင်စိန်က chemical diamond တွေပါ တီလေးရဲ့။ ထမဝတ်လက်စားကသာ အစစ်။ ညဟာတွေပဲ ဝတ်သွား။ ကိုယ့်အဆင်တယ်လောက်လှကြောင်း ကြွားရမ္မာမို့ ည မလိုက်တာမှတ်”

“အမယ်! ညည်းက ညည်း၊ ကျုပ်က ကျုပ်ပါ မိညရယ်”

“ဟင်းဟင်း... ည Mart သွားရမယ် တီလေးရဲ့။ ဒီတစ်ခါဆန်းဒေးလည်း နားလို့မရဘူး။ ပစ္စည်းတွေ လာချလိမ့်မယ်။ တီလေးက နှစ်နှာရှိမှ ပွဲပြီးမှာမဟုတ်လား။ တီလေးကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီးမှ မောင် Mart ကို လာခိုင်းလိုက်။ စောစောအိပ် တီလေး။ မျက်နှာလေး ပြည့်

...”

“အေးပါ... နင့်ဟာလေး အဝတ်အစားတွေ မီးပူထိုးခိုင်းထားဦး။ အိပ်ပြီလား”

“TV ကြည့်နေတယ်။ ရတယ်... ညပဲ တိုက်လိုက်မယ်”
သူမက ဟိုတစ်ပတ်က ဝယ်လာခဲ့သည့် ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ အဖြူနှင့် အောက်ဖောက်ထားသည့်ပုဆိုးကို မီးပူတိုက်ကာ ဗီရိုကိုဖွင့်၍ အပေါ်ဆုံးထပ် အသာဖွဖွလေး ထပ်တင်လိုက်ပါသည်။

တီလေး ရေချိုးနေချိန်မှာ သူမ ရေချိုး၊ အလှပြင်သည့်အလုပ်ကို နှုတ်လုပ်လိုက်၏။ တီလေး ရေချိုးခန်းမှထွက်လာသည်နှင့် ရေများ စင်သွယ်အောင်သုတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို Foundation Cream ပါးပါးလေးလေးပေးလိုက်သည်။ အပေါ်မှ မိတ်ကပ်အသားရောင်ကိုလိမ်း၍ မတ်စ်တာကို အပေါ်မှ ဖွဖွတို့ရှိက်လိုက်၏။

ပါးပြင်မို့ထက်မှာ အညှိရောင်ကို အသာလေးတင်ရုံ သုတ်လိမ်းပြီး ညှိနှင့် မျက်ခုံးကို အညှိရောင်တစ်ကြောင်းတည်း လှလှလေးဆွဲပေးလိုက်၏။ နဂိုက ရှည်သည့်မျက်တောင်ကို ကော့စက်ဖြင့်ကော့၍ ကော့လိမ်းပေးလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းဘေး လိုင်နာကို မသိမသာပုံဖော်ပေးပြီး ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို ဆိုးထားမှန်းမသိအောင် ဆေးပေးလိုက်သည်။

ဆံထုံးကို သူမထုံးနေကျ ခေတ်မီမိ French Role ထုံးပေးလိုက်

ပြီး ထိပ်ဖက်မှ စိန်ပန်းခိုင်ကို အလိုက်သင့်ထိုးစိုက်၍ တွဲကျစေ၏။ မိညနေ... ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး”
 ကပ်ကို စိန်ပွင့်သေးသေးလေးတစ်လုံးတည်း ဝတ်စေ၍ ဆွဲကြိုးမျှင်ဖွင့်... “ဟင်းဟင်း... ညက ချစ်လို့စတာပါနော် တီလေးရဲ့။ ကဲ! အောက်
 ဌ ဆန္ဒမကင်းကွက် စိန်စိထားသည့် လော့ကက်ချိတ်ပေးသည်။... ဆင်းစောင့်နေ။ ည... မောင့်ကိုသွားပြင်ပေးရဦးမယ်”

လက်စွပ်ကို အကြီးကြီး ပြူးပြဲပြဲကြီးမဝတ်စေဘဲ လက်သုတ်... “အေး... မျက်ခုံးမွေးဆွဲ၊ နှုတ်ခမ်းနီပါဆိုးပေးလိုက်။ ကြားလား”
 နှစ်ဖက်၌သာ စိန်တစ်လုံးစီ မြှုပ်ထားသည့် လက်စွပ်တစ်ကွင်းစီကို စွပ်... သူမက တီလေးစကားကြောင့်ပြီးလိုက်ပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ
 ၏။ ညဘက်လက်ကောက်ဝတ်၌ စိန်စိထားသည့်နာရီကို ပတ်စေသည့်နံနက် မီးပူတိုက်ထားသည့်ဝတ်စုံနှင့် ရတနာဘူးလေးရော၊ ကတ္တီပါ
 အင်္ကျီလုံချည်လဲပြီးသွားတော့ သေသပ်အောင်ဆွဲချပေးကာ တစ်လက်သွားကိုပါယူ၍၊ သူရှိနေသည့်ဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့၏။ သူ
 အထူ ဒေါက်ဖိနပ်ကိုစီးစေ၏။... ခိုပုလေးထဲမှ စွပ်ကျယ်အသစ်ကိုထုတ်၍ ပရုတ်နံ့လေးကို မွှေးလိုက်

တီလေးက မှန်ရှေ့မှာ ဟိုဒီလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံး၍ပြောသည်။
 ပါသည်။ “ဟင်! ခုထိ စွပ်ကျယ်မဝတ်သေးဘူးလား မောင်ရဲ့”

“ဟင်း... ငါပိုင်တာဆိုလို့ အင်္ကျီနဲ့လုံချည်ပဲရှိပါလား” “ဟော... ညတောင်ရောက်လာပြီ... ဝတ်ပြီ၊ ခုပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ တီလေးရဲ့၊ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ။ မှန်ထဲမှာ... သူက စွပ်ကျယ်ကို ခေါင်းမကောက်စွပ်လိုက်တော့ သူမက ရှပ်
 တယ်မဟုတ်လား။ အလှပြင်ထားမှန်းမသိအောင်တို ပါးပါးလေး ပြုတ်တို လက်လျှိုသွင်း၍ဝတ်စေ၏။ သူက ကြယ်သီးတပ်ရန် အင်္ကျီကို
 ထားတာ။ ဘယ်လောက်နုသွားလဲ။ အဲဒါကို စိတ်မချလို့ မောင့်ကို... လိုက်တော့ ကြယ်သီးမပါဘဲ ဘယ်ရောညာပါ အပေါက်ဖြစ်နေသည်
 ပို့ခိုင်းရတာ”... ဆွဲလိုက်ရလေသည်။

“ညည်းပဲ ငါမလှလှအောင် ပြင်ပေးပြီးတော့” “ဟာ... ည၊ အင်္ကျီက ကြယ်သီးတပ်လုံးမှမပါဘဲ နှစ်ဖက်စလုံး

“ဒါကတော့ ညအဒေါ် ဒီလောက်အထိလှတယ်ဆိုတာ လူမသိကြီးပါလား”

အောင် ကြေငြာလိုက်တာပါ။ ဟိုရောက်ရင် မျက်စိလည်းဖွင့်၊ နားထ... “ဟင်းဟင်း... မသိသေးရင် စောင့်ကြည့်ပေါ့မောင်ရယ်၊ ကလေး
 စွင့်ဦး။ တီလေးကို လာမိတ်ဆက်တဲ့အထဲမှာ ဒိတ်ဒိတ်ကျဲတွေ... တောပဲ။ ဒီမှာကြည့်”
 လိမ့်မယ်။ အခြေအနေကြည့်လှုပ်ရှား... သူမက ရတနာဘူးထဲမှ စိန်ကြယ်သီးတပ်ရွှေကြိုးတွဲကိုယူ၍ ကိုယ်

“အမယ်... ကြည့်စမ်း! မင်္ဂလာဆောင်သွားတာဟဲ့၊ ရှိုးပွဲသွားဆင် တစ်လုံးစီ တပ်ပေးလိုက်သည်။ အရောင်အသွေး တောက်ပလွန်း
 မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို ညည်း Show Cage Counter ထဲက အရောင်အသွေးနီတို့က အရောင်တလက်လက်။

“ည... စိန်အစစ်တွေလား။ မောင်မဝတ်ချင်ဘူး။ တခြားအပြ
ဝတ်တော့မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်။ ညမှာ မောင့်ကိုဝတ်စေချင်လွန်းလို့ ကြီး
လုပ်ထားရတာ။ စိန်က အစစ်ဆိုပေမယ့် တကယ်တန်ဖိုးကြီးကြီးမဟု
ပါဘူးမောင်ရဲ့။ ကဲ! လက်ပံး၊ လက်စွပ်ဝတ်ရမယ်။ ပြီးရင် ရော့! နာ
ဒီနာရီမှတ်မိလား”

“အင်း... ည လွှင့်ပစ်ခဲ့တဲ့နာရီလေ”

“ဟွန်း... မောင့်ကြောင့် မျက်ရည်ခဏခဏကျခဲ့တာလည်း မ
အမှတ်ရပါဦး”

“ရပါတယ် ညရယ်၊ ညမျက်ရည်တွေသာ ပုလဲလုံးတွေဖြစ်
မောင်တော့ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးဖြစ်မှာသေချာတယ်”

“အပြောကောင်း၊ ညဝယ်ပေးထားတဲ့ဂျဲလ် ရှိသေးလား”

“အင်း... တစ်ဝက်လောက် ကျန်သေးတယ်”

“အဲဒါလေး နည်းနည်းလိမ်းသွား။ အဲဒီအနံ့လေးက ယဉ်ယဉ်ထေး
ည သိပ်ကြိုက်တယ်”

“မောင်လည်းကြိုက်တယ်”

“ရော့! ဒီမှာပုဆိုးနဲ့ဖိနပ်... ဝတ်”

“ည အပြင်ထွက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင် ဆောင်းသီမဝတ်ရသေးလို့”

“ကြည့်ပါလား၊ ခုထိရှက်တတ်တုန်းပဲ။ ဒါဖြင့် ညသွားနှင့်ပြီ။ မ
မြန်လာနော်”

“အင်းပါ”

သူ ဆင်ဝင်အောက်ရောက်တော့ အလွန်ကိုလှပနေပါသည့် မမ
သက်ကိုမြင်လိုက်ရ၍ တအံ့တဩဖြစ်သွားရ၏။

“ဟာ! မမသော်က အရမ်းကိုမိနေပါလား။ လူတောင်မှားတယ်”

“အဲဒါ နှင့်မိည လက်စွမ်းပြထားတာဟေ့။ ဟိုမှာ လူတွေ ဝိုင်း
ညှည့်လို့ ငါမနေတတ်ဘဲ ချော်မလဲအောင် နှင်ထိန်းဖို့ပြင်”

မမသော်က သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုး၍ပြောလိုက်ပြီး၊ နောက်ခန်းတံခါး
သို့လိုက်ပါ၏။

“ည နောက်ကထိုင်မှာ။ တီလေးက မောင်နဲ့ ရှေ့ခန်းမှာ သွားထိုင်
Mart မှာ ည အရင်ဆင်းခဲ့မှာ။ ဟိုတယ်ရောက်ရင် မောင်နဲ့တီလေး
အတူတူဆင်းမှဖြစ်မှာပေါ့”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ ညည်း... ငါ့ကိုဆရာလုပ်တာ ဘယ်တော့မှရပ်မှာ

“အဟင်း... တီလေးယောက်ျားရမှ”

“ညည်းဟာညည်း ယူမယ့်ဟာယူ။ ငါ့ကို ဆွဲဆွဲမထည့်ပါနဲ့အေ့ ”

Mart မှာ ကားရပ်ပေးလိုက်ပြီး သူမ ဆင်းသွားသည်နှင့် Trad-
Hotel သို့ ကားကိုဆက်မောင်းခဲ့၏။ ကားရပ်ရမည့်နေရာ၌ ကားထိုး
မမသော်နှင့်အတူ ဟိုတယ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ လက်ဖွဲ့ထုပ်ကိုပေးအပြီး
တွင် အမျိုးသမီးသုံးဦး အနီးသို့လာ၍ကြိုလေ၏။

“တင်တင်သော်၊ ဟယ်၊ နှင်ဒီလေအက်တောင်မှ လှနေတာပါလား”

“အေးဟယ်၊ ကျောင်းကိုလာရင်ဖြင့် ရိုးရိုးကြီးဝတ်လာပြီးတော့”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်က မော်ဒယ်လေး ချိတ်လာတာတုန်း”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ တို့နဲ့မိတ်ဆက်ပေးဦး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စနေကြသည့်စကားများကြောင့် မမသော် အပြုံးက မဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားရပြီး မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

“ဟဲ့! မိန်းမတွေ လျှောက်ရမ်းပြီးမပြောနဲ့။ ဒါ ငါတူလေးပါဟယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား။ မသိပါဘူး... ငါတို့က ရွှေသွား နောက် လိုက်ညီတယ်လို့ပြောတော့မလို့၊ ဆောရီး... လား၊ ငါတို့နားကဝိုင်းမှာပဲ ထိုင်လိုက်”

သူ့ မမသော်နှင့်အတူ စားပွဲဝိုင်းလွတ်တစ်ခု၌ ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ခဏအကြာ၌ မင်္ဂလာအခမ်းအနား စတင်ပါတော့သည်။ သတို့သားက အပေါ်အဖြူ၊ အောက်က ရွှေဖလားရောင်ဝတ်ထား၍ သတို့သမီးက သခွား ရောင်ဝတ်ထားသည်။ အခမ်းအနားအပြီး စားသောက်ချိန်၌ ဧည့်ပရိသတ် ကို သတို့သားနှင့် သတို့သမီးက လိုက်လံဧည့်ခံစဉ် သူတို့အနီးသို့ ကောင်မ လေးတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

“တီချယ်”

“ဪ... မျက်ချယ်ပါလား။ သမီးက ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရောက်လာတာတုန်း”

“သမီးက လေးလေးရဲ့တူမပါ။ ဒီကို သမီးတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် လာတာတီချယ်ရဲ့။ ကိုကိုက ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက်နေတယ်”

“မတ်တတ်ကြီး သမီးရယ်။ ခုံလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်မလေးက ခုံလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ကို မျက်လုံးဝင့် ကြည့်လျက် ပြုံးပြလိုက်လေ၏။ သူ့က ကောင်မလေးကို မပွင့်တဖွင့်ပြန်ပြီး

ဦးလျက် မမသော်ကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီး... ဒါတီချယ်တူလေး မိုးယံတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... တီချယ်ကို ကားနဲ့လာလာဖို့တာ သမီးတို့တွေဖူး ဘယ်”

“သမီးတို့အုပ်စုက သတိထားမိသားပဲ”

“ဟင်းဟင်း... သမီးက အစက မသိသေးဘူး တီချယ်ရဲ့။ ချိုချို တဲ့က တီချယ်ကိုလိုက်ဖို့တဲ့ကောင်လေး မိုက်တယ်ဆိုပြီး ပြထားလို့မြင် နားတာ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

သူ့ခေါင်းဝှံ့ပြုံးလိုက်ပြီး စားလက်စဒီပေါက်ကို လက်စသတ် ရပ် ဆိုက်ပါ၏။ မမသော်ကလည်း ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကိုချ၍ အအေးဘူးကိုလှမ်း သူလိုက်သည်။

“တော်ပြီလား မမသော်။ ပေး... ကျွန်တော်ဖွင့်ပေးမယ်”

သူ အအေးဘူးဖောက်၍ ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပေးချိန်၌ သတို့သား မောင်နှံက အနားသို့ရောက်လာ၏။

“မမတင်တင် ဝပြီလား... ထပ်ယူဦးလေ၊ နည်းလိုက်တာ”

မောင်ပါပြီမြင့်ရယ်... ဝပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်၊ ကျွန်တော် ဝိုင်းတာကာလှည့်ပတ်ကြည့် သာတာ ဆရာမတို့နှစ်ဦးကို လူတော်တော်များများ လှည့်လှည့်ကြည့်နေ တာ သတိထားမိတယ်။ ခန်းမထဲမှာ ထင်းနေတာပဲ”

“ဪ... ကျွန်မတို့က ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ မြင့်ကပု အရမ်းကိုလှနေတာ။ သခွားရောင်လေးနဲ့ သိပ်လိုက်ဖက်တာပဲ”

“ကျွန်တော်မိတ်ဆွေတွေဝိုင်းက ကြားလာခဲ့တာပါဗျာ။ ကျက်သရေ သိပ်ရှိတဲ့အလှတဲ့။ ည... ဒင်နာကိုလာမှာလား ဆရာမ”

“ဟင့်အင်း... မလာပါရစေနဲ့ရှင်၊ မအားလို့ပါ။ တောင်းပန်ပါ တယ်နော်”

“မိမ့်ကလည်း ကိုယ့်ဆရာမကို ဒင်နာလာဖို့မိတ်ဘဲ တေမီလုပ် နေတယ်”

“ဟင်! ဟုတ်ပါဘူး။ လေးလေးကလည်း”

“ဟိုကောင် တေဇာရော”

“ဟိုဘက်နားမှာလေ။ ဟော... ပြောရင်း လာနေပါပြီ”

သူတို့ဝိုင်းသို့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူငယ်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုလူငယ်က သူတို့ဝိုင်းကို ဓာတ်ပုံသုံးလေးပုံရိုက်ပေးလိုက်ပြီး သူ့ကို သေချာကြည့်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကို ကျွန်တော်မြင်ဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား... ကျွန်တော် ‘တိုးဝပ်ရှော့’မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူး တယ်လေ”

“တိုးဝပ်ရှော့... မဟုတ်သေးဘူး။ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးတာ”

“သေချာရဲ့လား ကိုကို။ ဒါ တီချယ်တူ ကိုမိုးယံတဲ့”

“မိုးယံ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးကိုမြင်ဖူးတာပါ။ ဘယ်မှာ ပါလိမ့်။ စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ပြီးရင်လည်း ပြန်ရအောင် မမသော်”

“အေး... သွားမယ်လေ။ အားလုံးပဲ ခွင့်ပြုပါဦးနော်။ မြင့်ရေ ဟန်းနှီးမွန်းပြီးမှပဲ ပြန်တွေ့မယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ မမတင်တင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

သူ မမသော်နှင့်အတူ ဟိုတယ်ထဲမှ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာမိ သည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ ချာတိတ်က သူ့ကို ချက်ချင်းစဉ်းစားလို့မရတာဘဲ သူ့အတွက် ကံကောင်းသွားရသည်။

“တီချယ်”

“ဟော! သမီးမျက်ချယ်ပါလား။ ဆို... ဘာကိစ္စ”

“ဟို... ကိုမိုးယံ ပြန်သွားပြီလား”

“အေး... တီချယ်ကိုပျီပြီးတာနဲ့ Mart ကို တန်းသွားရတယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲသမီးရဲ့”

“ဟိုလေ... တီချယ်ကိုမေးစရာရှိလို့။ ဒါပေမဲ့ တီချယ် စိတ်ဆိုး နှာလည်းစိုးတယ်”

“ပြောချင်တာ ရဲ့ရဲ့ပြောပါသမီးရယ်၊ ဘာလဲ”

“ကိုမိုးယံက တီချယ်တူအရင်းလားဟင်”

ဟင်ဟင်သော် မျက်နှာနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားရ၏။ ကလေးမလေး မိုးယံကို စိတ်ဝင်စားနေပြီထင်။ မိညသီရင်တော့ မလွယ်။

“မဟုတ်ဘူးသမီးရဲ့။ တီချယ်တူမရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းပါ။ ဘာဖြစ် လို့လဲ”

“ဪ... ဒီလိုကို။ သမီးကိုကိုက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့အစ်ကိုနဲ့ ကိုမိုးယံကို ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ထားတာကိုမြင်ဖူးတယ် တီချယ်။ အဲဒီအင်ကိုက

သဘောအင်ဂျင်နီယာပါ။ သူတို့ သဘောတစ်စီးတည်း အတူစီးခဲ့ကြတာ တဲ့။ ဟိုတစ်နေ့က Wedding မှာ ကိုမိုးယံက ဘာဖြစ်လို့ ဝပ်ရှော့မှာလုပ် တယ်လို့ ပြောရတာလဲမသိဘူးဆိုပြီး ကိုကိုပြောနေလို့ပါ။

“သဘောအင်ဂျင်နီယာ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် တီချယ်”

တင်တင်သော် စိတ်ရှုပ်သွားရသည်။ ထင်တော့ထင်သာ။ ဒီကောင် လေး မိညီဆီကိုရောက်လာတာ မရှိသေးပါဘူးလို့။ အခုတော့ သဲလွန်စ ရပါပေါ့လား။

“တီချယ်... သမီး Class သွားတက်တော့မယ်နော်”

“ဪ... အေးအေး... သမီး”

ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိုးယံနှင့်မိညီက ပြန်မလာသေး။ မေး စရာရှိသည်ကိုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားမေးမှဖြစ်မည်။ တော်ကြာ ဟို တစ်ခါလို မိညီအတွက် မလိုလားအပ်ဖွယ်ရာတွေဖြစ်လာပါရင် ဒုက္ခ။

တင်တင်သော်၊ သက်မကို ခပ်လေးလေး ချလိုက်မိတော့၏။ မိုး ယံရယ်... ပဟေဠိ တော်တော်ဆန်လှချည်လား။

ညနေတော်တော်စောင်းမှ၊ အိမ်က ကားပြန်ရောက်လာသည်။ မိုး ယံက ကားဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ကားထည့်လိုက်ပြီး သော့ကို ညှိခန်းတိုင် မှာ လာချိတ်၏။ မိညီက အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေပြီ။

“မိုးယံ”

“ဗျာ... မမသော်”

“ခဏ”

မမသော်က သူ့ကို ဒန်းရှိရာသို့ခေါ်သွားသဖြင့်၊ နောက်မှ အသာ

လိုက်လာခဲ့၏။ ဒန်းပေါ်တွင် ခပ်တေးတေးခွာ၍ သူ့ကိုထိုင်ခိုင်း၏။

“ထိုင်ဦး... ငါမေးစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်”

“ငါထင်တယ် မိုးယံ။ နင်... မိညီဆီ စရောက်ကတည်းက လျှို့ ဝှက်ချက်တစ်ခုခု ကျိန်းသေရှိရမယ်လို့။ အခုတော့ ငါသိခဲ့ရပြီ။ နင်အမှန် အတိုင်း ဝန်ခံဖို့ပြင်တော့”

“ဟာ၊ ကြောက်စရာကြီးပါလား မမသော်။ စွပ်စွဲချက်တွေက ပြင်း ထန်လှချည်လား”

“ဒါ... နောက်ရမယ့်အချိန်မဟုတ်ဘူး မိုးယံ။ မိညီအတွက် သိပ် အရေးကြီးတယ်။ ငါတို့ မိညီကို သူ့ရောဂါကြောင့် အလိုလိုက်ထားတာ မှန်ပေမယ့် သူ့အသက်ကိုတော့ ကာကွယ်ရမှာပဲ။ သူ့အပေါ် ကျရောက် လာမယ့်အန္တရာယ်ကို ငါလက်မှတ်ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူး မိုးယံ။ တတ် နိုင်သလောက် ရှိသမျှအစွမ်းအစနဲ့တွန်းလှန် ကာဆီးရမှာပဲ။ အဲဒါကို နင်သိထား”

“ဟာဗျာ... မမသော်ရာ။ ဘလိုင်းကြီးစွပ်စွဲနေပါလား။ ဘာတွေ ကိုဘယ်လိုသိလာလို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုမျိုးတွေပြောနေရတာလဲ။ ရှင်း ရှင်းပြောပါဗျာ”

“နင်... မိညီဆီကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ရောက်လာတာ လဲ မိုးယံ။ ပြီးတော့ နင်ဟာ ဝပ်ရှော့က အလုပ်သမားမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ သေချာတယ်”

သူ ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်စဉ် သူ့နောက်ပါးမှ ခြေသံဖွဖွနှင့်အတူ ရင်းနှီးနေသည့် ကိုယ်သင်းရနံ့ကို ရုတ်တရက်ရလိုက်၏။ ကြက်သီးတွေ

ဖျန်းခနဲထလာပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးလိုက်ရသည်။ မှားလို့မဖြစ် ဘူးမိုးယံ။ မင်းတစ်ကွက်မှားသွားတာနဲ့ တစ်သက်စာ နောင်တတွေ ရသွား မှာ။ သူ ရှက်ပြီးတစ်ခုကိုမျက်နှာပေါ် ဖန်တီးလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုခွဲချလိုက် ပါသည်။

“မမသော်က အပိုင်သိလာတာကိုး”

“နင် ဝန်ခံတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဟာ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ပါ”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့”

“ကျွန်တော်ပြီးဆုံးအောင် ပြောပါ့မယ် မမသော်။ ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်တော်ပြောတာကို သည်းခံပြီး နားထောင်ပေးပါ”

မမသော်က ဘာမှထင်မပြောတော့ဘဲ သူ့ကိုခပ်တည်တည်မျက်နှာ ဖြင့်မော့ကြည့်နေ၏။ သူ့နောက်ပါးမှ တိုးညင်းသည့် အသက်ရှူသံသံသံ ကို ကြားနေရသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ပင်လယ်ထဲမှာပဲ နှစ်နဲ့ချီပြီး အလုပ်တွေလုပ်နေ ခဲ့တယ်။ မျက်စိကြည့်လေရာ ရေပြာပြာတွေသာ မြင်နေရတဲ့ ကျွန်တော် ဘဝဟာ သင်္ဘောကမ်းကပ်စဉ် အလှအပတွေမျိုးစုံမြင်ခဲ့ပေမယ့် ရင်ခုန် သာယာမှုမျိုးမရှိခဲ့တာ အမှန်ပါ။ တကယ်ကို သမားရိုးကျဘဝထဲမှာ ရိုး ရှင်းစွာကျင်လည်ရင်း ကျန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကမှ မြန်မာပြည်မှာ ပြန်အခြေချခဲ့မိ တယ်”

သူ စကားကိုခဏရပ်၍ မမသော်ကိုကြည့်လိုက်မိတော့၊ စိတ်ဝင် တစား နားစိုက်ထောင်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ လည်ချောင်းကို တစ်ချက်ရှင်း

လိုက်ပြီး စကားကိုဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုနဲ့ တစ်ရက် ရွှေတိဂုံဘုရားတက်ဖူးရင်းနဲ့ စနေထောင့်မှာ နင်းဆိပ်နန်းအနီရဲရဲလေးတစ်ပွင့် ကပ်လျှူနေတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် စတွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနေ့က သူ မိုးပြာရောင်အင်္ကျီလေးနဲ့ လုံ ဆည်က နက်ပြာခံမှာ အပြာစင်းလေးတွေပါတဲ့ လုံချည်ကိုဝတ်ထားတယ်။ မနက်အစောကြီးမို့ အရုဏ်တက်အလင်းရောင်က သူ့ကို ဘေးတစ်စောင်း ခုလေး ထိုးကျနေတဲ့ပုံရိပ်လေးကိုကြည့်ပြီး... တစ်ခါမှမခံစားဖူးသေးတဲ့ ခံ စားမှုမျိုးကို ကျွန်တော် ခံစားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ မမသော်ရဲ့ ဘုမ မိုးညဖြူပါပဲ”

“ဒါနဲ့ မင်းသွင်နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်ပြီး မင်းရောက်လာခဲ့တာလဲ”

သူ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်မောမိလိုက်၏။ မမသော်က မကြည် သည့်အကြည့်ဖြင့် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒါက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အတွက်ဆင်ပေးလိုက်တာပါ။ သူ ဦးလေးအိမ်က ခွေးကလေးကို ကြီးကြပ်ပေးထားတာသိပြီး ကျွန်တော့် အတွက် သူဖန်တီးပေးလိုက်တာပါ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီခွေးကလေး အဲဒီအိမ်မှာပဲ ရှိနေတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအိမ်မှာပါ”

“မင်း ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးလုပ်ခဲ့တာလဲ မိုးယံ”

“ရှင်းပါတယ် မမသော်။ အင်မတန်မှ မာနကြီးတဲ့ အရမ်းကိုထက် မြက်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ ကျွန်တော် လိမ်ညာမိခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်... ညကို ထိခိုက်နှစ်နာ အောင်ပြုလုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး မမသော်။ အကယ်၍ တိမ်းစောင်းမှား

ယွင်းခဲ့သည်ရှိစေဦးတော့ အဲဒါဟာ ကျွန်တော် ညကိုသိပ်ချစ်လွန်းတဲ့
ယွင်းတဲ့အမှားမျိုးပဲဖြစ်နေမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကြည်ပါလို့ အတင်
အမွေမတောင်းဆိုပါဘူး မမသော်။ ည မလိုအပ်တဲ့တစ်နေ့ သူ့အိပ်
နေလွင့်ဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်က
ကျွန်တော် ချွန်းအုပ်လို့မရဘဲ သူ့ချစ်ခြင်းတွေကသာ ကျွန်တော့်အပေါ်လွှမ်း
မိုးချုပ်ကိုင်စေခဲ့တာ မမသော်အသိပါ။ ကျွန်တော် ညကိုသိပ်ချစ်တယ်
ဒီစကားဟာ ကျွန်တော့်နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ပြောသွားမယ့်စကား
တစ်ခွန်းပါပဲ”

မမသော်က ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောတော့ဘဲ သူ့ရှေ့မှထရပ်ကာ အိပ်
ထဲသို့ဝင်သွားတော့သည်။ နေရာမှာ အတော်ကြာကြာ ရပ်နေမိသည့်တစ်
ခဏ။ သူ့နောက်ပါးမှာ နွေးခနဲအထိအတွေ့နှင့်အတူ တိုးလျသည့်အသံ
လေးကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်။ မောင်လည်း သိထားပေးပါ။ ညဟာ
လည်း မောင်ကို ညရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ထိ စွဲစွဲမြဲမြဲချစ်သွားမယ့်သူပါ”

မှောင်ရိပ်ကျနေသည့်သစ်ပင်အောက်မှာ မျက်ရည်စတိုနှင့်အတူ
နာကျင်စွာပြုံးနေသည့် သူ့မျက်နှာကိုတော့ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်က
မျှ မတွေ့မြင်နိုင်ခဲ့။

အခန်း (၁၅)

မျက်လုံးကိုဖွင့်လိုက်စဉ် အလင်းရောင်က ထွက်နေလေပြီ။ အိပ်ရာ
အသာထလိုက်ပြီး ဗီရိုပုလေးထဲမှ အနက်ရောင်သားရေဖုံးနှင့် ဒိုင်ယာရီ
အုပ်လေးကိုယူ၍ဖွင့်လိုက်သည်။

အဆုံးသတ်ရေးသားထားသည့်စာရွက်မှ နောက်တစ်ရွက်ကိုလှန်
မင်နီဖြင့် စာလုံးတို့ကိုရေးချလိုက်၏။

၂၀၀၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ (၁၇)ရက်

မိုးညဖြူ...

တူသောအကျိုးကိုခံစားရစေလျှက် နောက်ဆုံးစွဲစွာရမယ့်နေ့...

‘ညီ’ ကျေနပ်နိုင်ပါစေ။

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို သော့ပြန်ခတ်လိုက်၏။ ရေခိုးချိုး အဝတ်အစား
လဲလျက် ကားကို ဆင်ဝင်အောက်သို့ ထုတ်လာခဲ့သည်။ သူမက လမ်း
ဆန်းသည့်အပြုံးတို့ဖြင့် ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်တက်လိုက်ပါ၏။

“စောစောပြန်ခဲ့နော် မိည”

“အင်းပါ... တီလေးရဲ့။ ပဲခူးကအပြန် လမ်းကြိုတာနဲ့ မှော်တံခါး
ခြံဝယ်ဖို့ပြောထားတာ ဝင်ကြည့်လာခဲ့မယ်။ ဒီကို နေ့လယ်လောက် ပြန်
ရောက်မှာပဲ”

“ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းနော် မိုးယံ။ မိုးရွာရင် ဖြည်းဖြည်းပဲမောင်း
ကားစက်တွေတာတွေကို အကုန်စစ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမသော်”

“မိညကို ဂရုစိုက်နော် မိုးယံ။ ငါ ဆေးတွေထည့်ပေးလိုက်တာမို့
ပါရဲ့လား မိည”

“ပါပါတယ် တီလေးရဲ့”

“အေးအေး... စိတ်မချလို့ မှာနေရတာ။ ကဲ! သွားကြတော့”

မမသော်က မှာစရာရှိတာကိုမှာပြီးသည်နှင့် ကားတံခါးကိုဆွဲဖိ
ပေးလိုက်၏။ သူ ကားစက်ကိုနှိုး၍ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ပြည်လမ်းမကြီး လမ်း
ကြောက ရှင်းလင်းနေ၏။ အရုဏ်တက်နေမင်းက နွေးထွေးစွာ ဖြန့်ကူး
ထားသည်။

ပဲခူးသို့ မနက်ကိုးနာရီမှာ ရောက်သွား၏။

သူမသူငယ်ချင်းအိမ်ကိုရောက်တော့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပွဲက စတင်
နေလေပြီ။ ခြံထဲ၌ကားကိုရပ်၍ အိမ်ထဲဝင်စဉ် သတို့သမီးက ဆီးကြိုခန်း
ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်! မိုးည၊ ငါက နင်မလာတော့ဘူးလို့ထင်နေတာ”

“လာရမှာပေါ့ ဝင့်ဝါရယ်။ ကျောင်းတက်ဖော်သူငယ်ချင်းအရင်း
ခေါက်ခေါက်ကြီးမင်္ဂလာပွဲကို မလာဖြစ်ရင် ငါ ဖောင်းသွားမှာပေါ့”

“ဟင်းဟင်း... အပြောလေးကဖြင့် ညွတ်နေတာပဲ။ နင့်ဆီကရာ
သယ်တော့စားရမှာလဲ”

“မကြာမီ လာမည်... မျှော်ပေါ့”

“အေးပါ... အေးပါ! နင့်အလှည့်မှာတော့ ငါ့လိုအကျဉ်းရုံးမင်္ဂလာ
တော့မဟုတ်ဘူးမှတ်လား။ ဒီလောက် ဒိတ်ဒိတ်ကြချမ်းသာနေတာကို”

“ပွဲလုပ်မှကြည့်ပေါ့ ဝင့်ဝါရယ်”

“ကဲ! လာကြ။ ဒီဘက်ဝိုင်းမှာ လူရှင်းတယ်”

သူတို့ လူမရှိသည့်ဝိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်ကြ၏။ သတို့သမီးက သတို့
အားကိုလှမ်းခေါ်ကာ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒါ ငါ့အမျိုးသားလေ။ အစ်ကို... သူက ဝင့်ဝါရဲ့အရင်းနီးဆုံး
သူငယ်ချင်းမိုးညဖြူပါ။ ဒါကတော့ သူ့ခင်ပွန်းလောင်း”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ။ စားကြ
နော်... အားမနာပါနဲ့။ အဝေးကြီးကလာခဲ့ရတာ ပင်ပန်းမှာပဲ”

“ရပါတယ်”

“ဟင်းရဲ့အညီပူလေးထည့်ခိုင်းပါ ဝင့်ဝါ”

“ဟုတ်သားပဲ။ မိစုရေ... ဒီဝိုင်းမှာ ဟင်းရည်လိုက်ပွဲပူပူလေး
ထည့်ပေးကွယ်”

အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲစားအပြီး အချို့ပွဲအဖြစ် ရွှေကြည်ဆွမ်းမကင်းနှင့်
အိတ်ကသုပ်ကျွေး၏။ စိတ်က တည်ငြိမ်မှုမရှိသဖြင့် လျှာပေါ်မှာ ဘာဘာ

ခုမှ အရသာမတွေ့။

အလိုက်သင့်ပြီးပြီ၍ စကားပြန်ပြောရင်း ထပြန်ခဲ့တော့ ဆယ်နာရီနေပေပြီ။ ပဲခူးမှအပြန် မော်ဘီခြံဝင်းရှိရာဆိလမ်းကို ချိုး၍ဝင်ခဲ့ရင်း စောင့်ဦးလေးကြီးက တံခါးဖွင့်၍ကြိုလိုက်ပါသည်။

“မိုးတွေအုံနေတဲ့နေ့မှပဲ သမီးက လာတော့တာကိုး”

“ကျွန်မလည်းမအားဘူး ဦးလေးရဲ့။ ဒီနေ့ လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတာပါ။ ခြံထဲ ခဏလောက် လိုက်ကြည့်မယ်နော်”

“ကြည့်ပါကွယ်... ကြည့်ပါ။ ပိုင်ရှင်တွေက သမီးကြိုက်ရင် နဲ့လှမ်းဆက်သွယ်ဖို့ နံပါတ်ပေးခဲ့ပါတယ်”

“ဒါဆိုအဆင်ပြေတာပေါ့ ဦးလေးရယ်”

သစ်ပင်တို့အုပ်ဆိုင်းနေသည့် ခြံဝင်းအကျယ်ကြီးမှာ သူတို့လျှောက်ကြည့်ကြ၏။ ခြံဝင်းကြီးက နေပြောက်မထိုးအောင်ပင် အပင်တို့ ခြံနက်နေသည်။

“ကျွန်မ သီဟိုဠ်စိုက်ချင်တာ ဦးလေးရဲ့။ ဒီမြေနှံဖြစ်တယ်ကြားပါ။ ဖြစ်ရင်တော့ Export လုပ်မလို့ပဲ”

“ဟာ! ဖြစ်တာပေါ့သမီးရယ်။ ဒီမှာလိုက်ကြည့်ချေ။ ဟော... ကြည့်... အသားရောအစေ့ပါ ထွားတဲ့အပင်တွေ ရှိနေတာပဲ။ ဒူးလည်း စိုက်လို့ဖြစ်တယ်”

မိုးစက်မိုးပေါက်တို့က တဖြောက်ဖြောက်ကြွေကျလာ၏။ ကောင်းကင်က တစ်မုဟုတ်ချင်း မည်းမှောင်သွားလေတော့သည်။ အဝေးမှ ဝေးအော်လာနေသည့်မိုးသံတို့ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟော! မိုးတွေလာနေပြီ။ အိမ်ထဲ ခဏဝင်ခိုလို့လှည့်ဦး သမီး”

နည်းနည်းစဲသွားမှပဲ ပြန်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး။ လာလေမောင်... ပြေးကြစို့”

သစ်သားအိမ်ကလေးဆီ အပြေးအလွှားဝင်ခဲ့ကြ၏။

ဦးလေးကြီးက အချမ်းပြေစေရန် ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ငါးရုံ၊ ကက်ဖုတ်ဆီဆမ်းကို ရေခွေးကြမ်းဖြင့်ချကျွေး၏။ အင်္ကျီအပါးလေးထပ် ခြင်္သေ့သဖြင့် သူမ ဒူးနှစ်ချောင်းကိုကွေး၍ လက်ဖြင့်ပိုက်ထားလိုက်သည်။ သံဥတုက ပို၍အေးစိမ့်လာသည်။

“ည... ချမ်းနေရင် မောင့်ဂျာကင် ဝတ်ထားလိုက်လေ”

“ဟင့်အင်း... နေပါစေ။ မောင်ချမ်းနေမှာပေါ့”

“မောင်က ယောက်ျားလေးပဲ ညရယ်၊ ဒီလောက်အအေးဒဏ်ကို ဟာ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်”

သူ သူမကို ဂျာကင်ခြုံပေးလိုက်ပါသည်။

ရင်တွင်းရှိ အာဃာတမီးတောက်တို့က သူ့ရင်ကို တငွေငွေ စတင်တောင်ကျွမ်းနေလေပြီ။ အပြင်မှာ မိုးတို့ ဒလဟောရွာသွန်းနေပေမယ့် ဘာစံကိုယ်လုံးမှာတော့ ချွေးစေးတွေ ပျံနေလေတော့ သည်။

ဒီနေ့ဟာ နောက်ဆုံးနေ့ပဲ မိုးညဖြူ။ မင်းနဲ့ငါရဲ့ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ဆက်နေပါပြီ။

မင်းဆီက လက်နက်ချအရှုံးပေးတဲ့အသံကို ငါကြားချင်လှပြီ မိုးည... အလှည့်ကျရင် မနွဲ့စတမ်းပေါ့။ ဒီနေ့ဟာ ငါ့ညီတိမ်လွှာ ဆုံးတာပဲ။ နှစ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်တဲ့နေ့ပဲမိုးညဖြူ။ ဒီပွဲမှာ ငါ နိုင်ကိုနိုင်ရမဖြစ်မှာပါ။

နာရီမှ (၁၁) နာရီထိုးသံကြားလိုက်ရသည်။ အပြင်မှာ မိုးသားတွေ တင်းစင်သေးပေမယ့် မိုးက သိပ်မသည်းတော့။

သူမ ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ ဦးလေးကြီး တံမြက်စည်းထိုးနေရာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ပြန်တော့မလို့လား ကလေးမ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ကျွန်မ အိမ်ရောက်မှပဲ ငွေချေဖို့ကိစ္စကို ဆက်လိုက်ပါမယ်။ အခုလိုကျွေးမွေးတဲ့အတွက်ရော၊ တစ်ခြံလုံး စိတ်ရှည်နဲ့လိုက်ပြတဲ့အတွက်ပါ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ်သမီးရယ်၊ ဒါက ဦးလေးတာဝန်ပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ပြန်တော့မယ်နော်... ဦးလေး”

“အေးအေး...”

ခြံထဲမှကားကို ပြန်မောင်းထွက်လိုက်ပြီး လမ်းမကြီးပေါ်တက်လာခဲ့၏။ သူမက အပင်တို့ဖြင့် စိမ်းစိုနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောစင်လိုက်လာခဲ့သည်။ မင်္ဂလာဒုံရောက်လာချိန်မှာ ကားမောင်းနေရင်း လူတို့က မသိမသာတုန်ခါလာ၏။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ဆက်မောင်းလာခဲ့သော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့ကြောင့်မတည်ငြိမ်တော့။ ကားစက်သံပျံ့ပြီး ကားခွေပေါ် ခေါင်းကိုတင်၍ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“မောင်... မောင်ဘာဖြစ်လဲ။ နေလို့မကောင်းရင် ည ဝာစ်လျှင် မောင်းမယ်လေ။ မိုးလည်း မရွာတော့ပါဘူး။ လာ... နေရာလဲရအောင်”

“ရတယ်”

မျှက်စိမိတ်လျက် အသံပြတ်ပြတ်ဖြင့်ပြန်ပြောလိုက်တော့ သူမစိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သူ့လက်မောင်းကို လာကိုင်သည်။ သူမက ပုတ်ချလိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲခေါင်းထူထလိုက်၏။

“ဒီနေ့ ဘယ်နှရက်လဲ... မိုးညဖြူ”

“ရှင်!”

“ငါမေးနေတယ်၊ ဒီနေ့ ဘယ်နှရက်လဲ”

“မနေ့က ၁၆ ဆိုတော့၊ ဒီနေ့ ၁၇ ရက်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲမောင်။ သတိထားဦးလေ”

“အဲဒီရက်ဟာ ဘာရက်လဲ မိုးညဖြူ။ ငါ့ကိုပြောပါဦး”

“ဘာတွေလဲ၊ ဘာကိုပြောတာလဲမောင်။ ည... တစ်ခုမှနားလည်ဘူး”

“မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ မိုးညဖြူ။ မင်း တကယ်မမှတ်မိဘူးဆိုရင် ငါလက်တွေ့ပြမယ်... စောင့်”

သူ ကားစက်ကိုပြန်နှိုး၍ မိုင်နှုန်းကိုမြှင့်ကာ ဆက်မောင်းခဲ့၏။ သူမက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြင့် ဘုရားတရင်း သူ့ကိုတားဆီးစကားတို့ တတွတ်တွတ်ပြောနေခဲ့သည်။ ခရေပင်လမ်းခွဲသို့ရောက်စဉ် ဘယ်ဘက်လမ်းသို့ ကားကိုချိုးကွေ့ချလိုက်၏။

“မောင် ဒါက ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

“မင်းရဲ့သေမင်းဆီကို”

“ဟင်!”

သင်္ချိုင်းဝရောက်စဉ် ကားကိုဆောင်ရပ်လိုက်ပြီး ဆင်းလိုက်၏။ သူမဘက်မှ ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး သူမလက်ကိုဆွဲလိုက်သည်။

“လာ... ဆင်း”

“မောင်... မောင်”

“ဆင်းဆိုဆင်းပေါ့... လိုက်ခဲ့”

သူမက သူမလက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲ၍ အုတ်ဂူများရှိရာဆီ ခွေ

ခေါ်ခဲ့သည်။ မိုးရွာထားခြင်းကြောင့် ဗွက်အိုင်တို့က ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် အိုင်ထွန်းနေ၏။ ချော်တစ်ခါ လျှောက်တစ်လှည့် အလဲလဲအပြုပြု သူမ ပါလာခဲ့၏။ အပြာနုရောင်အုတ်ဂူရှေ့အရောက်ဝယ် သူမကိုတွန်းထချလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း! အဲဒီမှာ ဘယ်သူ့အုတ်ဂူလဲ။ မင်းမြင်လား”

“တိမ်... တိမ်လွှာဆိုပါလား”

သူမနှုတ်မှ တီးတိုးအသံတို့ထွက်ပေါ်လာစဉ် ရင်ထဲမှ စူးအောင့်အပြင်းထန်ဆုံးခံစားလိုက်ရပြီး သင်္ချိုင်းတစ်စုံက ဟိန်းထွက်လာသည့် သူ့အသံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

“အေး... မင်းကြောင့် သေလုမျှောပါးဝေဒနာတွေနဲ့ မရှုမလှခံစားရပြီး မချီမဆန်သေသွားရတဲ့ တိမ်လွှာဆိုတာ ငါ့သွေးသား၊ ငါ့ရဲ့ညီလေးလေ။ ငါသိပ်ချစ်ရတဲ့ညီလေးပါ။ မိုးညပြုရဲ့။ မင်းရဲ့လှည့်ကွက်ထဲမှာ မနပ်နဲ့ အလှည့်ခံလိုက်ရပြီး အသေဆုံးခဲ့သေခဲ့ရတာတောင် သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ရေရွတ်သွားသေးတာ ‘မ’တဲ့... မိုးညပြု။ ငါ့ရင်နာလိုက်တာ။ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ မိုးညပြုရဲ့။ အသက်၂၂ နှစ်ဆိုတာ လောကကြီးထဲမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရမယ့်အရွယ်၊ မင်းတောင် အဲဒီအရွယ်မှာ ပျော်ခဲ့မှာပဲ။ ငါ့ညီလေးက ဒီအရွယ်မှာ ဟောဒီအုတ်ဂူထဲမှာ ဝိညာဉ်နဲ့ အိပ်စက်နေခဲ့ရပြီ။ အဲဒါ တရားသလား။ မင်းကြောင့် မင်းပယောဂနဲ့ ငါ့ညီအခုလိုသေရတာ။ မင်း သိပ်ရက်စက်တဲ့မိန်းမ၊ မာယာများတဲ့မိန်းမ၊ လိုလိုချင်ချင်နဲ့ လက်ခံခဲ့ပြီးမှ တကယ်တမ်းကျတော့ ဂုဏ်ပကာသနာမင်းမက်မောပြီး ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လားဟင်။ တောက်က! မင်းဟာမင်းဟိုဆရာဝန်ကို အချိန်တန်ယူမယ့်ဟာ၊ အေးအေးဆေးဆေးမယူဘဲ ငါ့ညီ

ကို အရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို လှည့်ပတ်ကစားပြီးမှ ထားပစ်ခဲ့တဲ့အသည်းစားအိလားမ။ မင်းကို ငါ ဒီတစ်သက်မကျေဘူး။ နောက်ဘဝဆက်တိုင်းဆက်တိုင်းလည်း မကျေဘူး။ မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ငါ့လက်နဲ့သတ်ပစ်ချင်တယ်နိုးညပြုရဲ့”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

သူမ ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်ပြီး မပီမသပြင်းဆန်လျက် မျက်ရည်တို့က အတားအဆီးမဲ့ ပြိုဆင်းလာ၏။

“ငါ့ကို ဘာမှမရှင်းပြနဲ့ မိုးညပြု။ မင်းကို ငါ့ညီလေးလို အသည်းတက်တက်ကွဲပြီး နှလုံးသားတွေ တစ်စစ်ကွဲကြပြီး ရင်ကွဲနာကျ သေတာကိုပဲ ငါလိုချင်တာ။ ဒီအခြေအနေရောက်အောင် ငါစိတ်ရှည်ရှည် ဇွဲနဲ့ စောင့်နေခဲ့တာ။ အခု မင်းအလှည့်ရောက်ပြီ... မင်းခံပေတော့။ အေး... မင်းသေသွားရင် နောက်ဘဝကနေပြီး ငါ့ညီတိမ်လွှာ စောင့်နေလိမ့်မယ်။ မင်း... သူ့နောက်ကို ရဲရဲကြီးလိုက်သွားပေတော့ မိုးညပြု။ မင်းသေသွားရင် ငါကျေနပ်ပြီ။ နေရစ်ခဲ့တော့ မိုးညပြု”

သူက ခြေလှမ်းခပ်ပြင်းပြင်းဖြင့် သူမအနီးမှ ထွက်သွားတော့၏။ သူမ အုတ်ဂူလေးကိုခေါင်းမိုထားရင်း သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလိုက်တော့သည်။ တိမ်လွှာ... ‘မ’မှားခဲ့သလား။ မင်းကို ‘မ’ရင်ထဲက တကယ့်ကို နှစ်နှစ်ကာကာမချစ်နိုင်လွန်းလို့ ‘မ’ မင်းကိုရက်စက်ခဲ့မိတာပါ။ ဒါအပြစ်လား... တိမ်လွှာ။ ‘မ’ဘဝမှာ ‘မ’အသည်းနှလုံးကို ပိုင်စိုးအနိုင်ယူခဲ့သူ ဘစ်ဦးသာ ရှိတာပါ။ ဒါကို မင်းသိနိုင်မှာ မဟုတ်ပေမယ့် ‘မ’ ပြောချင်တယ်။ ‘မ’... မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ် တိမ်လွှာ။ မောင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် မောင်အချစ်၊ မောင်အကြင်နာ၊ မောင်အယုအယ၊ မောင်အချွဲအနွဲ့ဟောတာ

မောင်နာကြည်းခြင်း။ မောင်အာဃာတ။ မောင်အမုန်းတွေကို 'မ'လက်ခံလိုက်ရပြီ တိမ်လွှာ။

ဒီပွဲမှာ မင်းဟာ ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေပေမယ့် မင်း... နိုင်သွားပါတယ်။ တမလွန်ဘဝကနေပြီး မင်း ကျေနပ်နိုင်ပါစေ။

“ဘယ်လိုတယ်လိုပြောလိုက်တယ်ကိုမင်းသွင်း”

“ဟုတ်တယ် သော်... ဒီကောင်အကြောင်းကို ကိုယ် အစအဆုံး စုံစမ်းပြီးမှလာပြောတာ”

“မိုးယံ... မိုးယံဟာ တိမ်လွှာအစ်ကိုဟုတ်လား။ ဘုရား! ဘုရား! ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာပါလိမ့်”

“ဒါကြောင့် သူ့ကိုစတွေ့ကတည်းက ကိုယ် သံသယဝင်ခဲ့တာပဲ သော်။ အချိန်မီရပ်လို့ရအောင် ကိုယ်လာပြောတာ။ ဖြူက ကိုယ့်ကိုအတွေ့မခံချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေလို့ သော့ကိုပဲ ကိုယ်လာပြောတာ”

တင်တင်သော် ဆက်တီပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ကာ မျက်နှာပေါ်လက်ဝါးအုပ်လျက် ချိုးပွဲချိုင့်ကြွေးလိုက်တော့၏။

“သော်”

“သွားပြီ... သွားပြီ။ ကိုယ်ကူးတော့နည်းပါရောလား မိည့်ရယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ သော်။ ဖြူ... အိမ်မှာမရှိဘူးလား”

“မနက်ကတည်းက ပဲခူးထွက်သွားကြတယ် ကိုမင်းရဲ့။ နေ့လယ်ပြန်ရောက်မယ်ဆိုလို့ သော် ထွက်မျှော်နေတာ။ ပဲခူးကို ဖုန်းလှမ်းဆက်

ကြည့်တော့ ဆယ်နာရီကတည်းက ပြန်သွားကြပြီတဲ့။ ခုချိန်ထိ ပြန်မလာဘူးဆိုတော့ သော့တူမလေး ဘဝပျက်ပြီထင်ပါတယ် ကိုမင်းရယ်။ သော် ဘာလုပ်ရမလဲ... ပြောပါဦး။ ဖုန်းလည်း ဒီမှာပဲထားခဲ့တာ။ မှော်တီခြံထဲလည်း ဝင်ဦးမယ်ပြောတာပဲ။ ခြံစောင့်တွေဘာတွေမရှိရင်တော့ အို! သော် မတွေ့ဝံ့တော့ဘူး။ အက်ဆီးဒန့်တွေတာတွေဖြစ်ရင်လည်း ဆေးရုံက အကြောင်းကြားမှာပေါ့။ ခုတော့ ဟုတ်ပါပြီ သေချာပါပြီ။ လုပ်ရက်လိုက်တာ မိုးယံရယ်။ ရုပ်နဲ့မလိုက်အောင် မင်းအကြံ ပက်စက်လှချည်လား”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ သော်။ ညလေးရော”

“ကေသီ... ကယ်ပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်။ မိုးယံလေ... မိုးယံ”

“မိုးယံဘာဖြစ်လို့လဲ သော်ရဲ့”

“မိုးယံဟာ တိမ်လွှာအစ်ကိုတဲ့... ကေသီရဲ့”

“ဘုရားရေ! ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ် ကေသီ။ ဒီကောင်ဟာ သူညီသေတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြူကိုလက်စားချေဖို့ရောက်လာတာ ကေသီ။ တကယ်တော့ ဒီကောင်ဟာ သင်္ဘောအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ပါ။ သူညီသေတဲ့နောက်မှ ဒီကိုရောက်လာပြီး သေချာအကွက်ချ စီစဉ်ပြီးမှ ဒီကိစ္စကို သူ အကောင်အထည်ဖော်တာ။ ကိုယ်အချိန်မီ မယ်ထင်ပြီး လာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့”

“သူတို့က ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

“မနက်ကတည်းက ပဲခူးက Wedding တစ်ခုကိုသွားတာ။ ခုထိ ပြန်မရောက်သေးသလို ဘာသတင်းမှလည်း မရသေးဘူး”

“အမယ်လေး! ဘုရားကယ်ပါ။ ညလေးတော့ ရောက်တစ်ဖက် သူ့အန္တရာယ်တစ်ဖက်နဲ့ ဒုက္ခတော့ရောက်ပြီထင်ပါတယ်”

“ဒီအတိုင်းကြီး ထိုင်စောင့်နေတာထက် ပဲခူးလမ်းတစ်လျှောက် ကိုယ်လိုက်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“နေဦး ကိုမင်းရဲ့။ သူက ဘယ်ခေါ်သွားမှန်းမသိဘဲ ရမ်းလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ခဏစောင့်ပါဦး”

“တူ... တူ...”

စင်ပေါ်မှ ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် သုံးယောက်သား တစ်ယောက် မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဒေါက်တာမင်းသွင် ဖုန်းကို ခပ်မြန်မြန်ကောက်ကိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို”

“ဒေါက်တာထင်ပါရဲ့”

“မိုးယံ... မင်း”

“သိပ်တုန်လှုပ်နေလား ဒေါက်တာ။ ဟင်းဟင်း... ပါးပါးလေး ပါဗျာ။ ကဲ! ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးလောင်း ဘယ်မှာရှိနေလဲ သိချင်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ မိုးယံ။ မင်းလုပ်ချင်တာလုပ်ဦးဦးမဟုတ် လား။ အခု ဖြူ ဘယ်မှာလဲ... အဲဒါကိုပဲပြော”

“အချိန်မီပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီးသွားပေါ့ ဒေါက်တာ။ သူ ရေဝေး သူသာန်ထဲက အုတ်ဂူတစ်ခုနားမှာ”

ဂလောက်ခနဲဖုန်းချသံနှင့်အတူ ဒေါက်တာမင်းသွင် ကားပေါ်တက် စက်နှိုး၍ မောင်းထွက်ခဲ့တော့၏။ ဘုရားသိကြားမလို့ အချိန်မီပါစေ။

ကားကို သင်္ချိုင်းဘက်အချိုး၊ အဝမှာရပ်ထားသည့် ဖြူပရာဒိုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားရပ်ပြီး သင်္ချိုင်းထဲလှမ်းဝင်ခဲ့တော့ အပြာနုရောင်သုတ်ထား သည့်အုတ်ဂူတစ်ခုနားမှာ မှီထိုင်နေသည့်ဖြူကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ခြေလှမ်း ကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလိုက်ပြီး အနီးဆုံးသို့အရောက်ဝယ် ပြုလဲကျသွား သည့်ပုံရိပ်လေးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဖြူ...”

Taxi ပေါ်မှ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဆင်းလိုက်ပြီး ခြံထဲအားတင်း၍ လျှောက် လာခဲ့သည်။ ခုံတန်းပေါ်ထိုင်နေသည့်မီးမီးက သူ့ကိုမြင်သွားပြီး ကိုတိုးကြီး ကို ကျုံးအော်၍ခေါ်လိုက်၏။

“ကိုကြီးရေ... ကိုမိုးယံ ရောက်လာပြီ။ လာပါဦး”

အိမ်ထဲမှ ကိုတိုးကြီးပြေးထွက်လာပြီး သူ့ကိုဝင်တွဲလိုက်၏။ ခြေ လှမ်းတို့က သယ်၍မရနိုင်လောက်အောင် မလေးလံလွန်းလှသည်။ ကိုတိုး ကြီးက သူ့ကိုယ်ကို ပခုံးထက်ပိုး၍ အိမ်ထဲရှိ ဆက်တီပေါ် ချပေးလိုက် သည်။

“ကိုတိုးကြီး”

“မိုးယံ သတိထား”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... သူ့ကိုထားခဲ့ပြီ”

“မိုးယံ ဖြည်းဖြည်းပြော။ နီးမီး... သောက်ရေတစ်ခွက် သွားခပ် စမ်း။ မြန်မြန်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

မီးမီး အိမ်ထဲသို့ အမြန်ဝင်ပြေးသွား၏။ သူ ထိုင်ခုံပေါ်မှ ကြမ်းပြင်သို့ ဆင်းထိုင်လိုက်ပြီး ရင်ကွဲစွာငိုကြွေးလိုက်ပါသည်။ ကိုတိုးကြီးက သူ့ကျောကို အသာပုတ်ပေးနေ၏။

“ကိုတိုးကြီး... ကျွန်တော်... ကျွန်တော်နိုင်ပါတယ်နော်”

“မိုးယံ... စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ပါကွာ။ မင်းကို ငါ အစကတည်းက ပြောသားပဲ။ စိတ်မနိုင်ရင် မလုပ်ပါနဲ့လို့။ မင်းမှန်းမထောင်တာ”

“ကျွန်တော်ညီ ကျေနပ်မှာပါနော်”

“သူက နောက်ဘဝရောက်နေပြီပဲ မိုးယံ။ သူ့ကျေနပ်လား မကျေနပ်လားဆိုတာ မင်းသိနိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ခွေးလေး... ခွေးလေး ပို့ပေးရဦးမယ်”

“အဲဒါ ငါ့တာဝန်ထားပါ မိုးယံ။ မင်း အနားယူသင့်ပြီ”

“ကိုတိုးကြီး”

“ပြော... မိုးယံ”

“အမှန်ဆို... ကျွန်တော် ခုချိန်မှာ ပျော်နေရမှာ။ ဟားတိုက်ရယ် မောနေရမှာနော်။ ခုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းပြီး ငိုကြွေးနေမိတာလဲ။ ကျွန်တော်... သူ့ကိုအသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့မိပြီဗျာ။ သူ့အတွက်ဆို ဘာပဲလုပ်ပေးရပေးရ။ ကျွန်တော်နဲ့လုံးသားကိုယူချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ခွဲထုတ်ပြီး ပေးချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ညီညီအတွက်”

“မိုးယံ...”

လောကကြီးနှင့်သူ အဆက်ပြတ်သွားရတော့သည်။

အခန်း(၁၆)

ဆေးရုံခုတင်ထက်၌ ည... ရှိနေ၏။ လက်နှင့် နှာခေါင်းမှာ ပိုက်တွေ တစ်ပြုံကြီးတပ်ထားရသည်။ ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်ဖြင့် ရှူသွင်းနေရသည့်အသက်ရှူနေပုံက အားမရချင်စရာ။ ဒေါက်တာကေသီနွယ်နှင့် ဒေါက်တာမင်းသွင်တို့နှစ်ယောက် ကုကပ်သားမှာ အတူရပ်၍ လူနာကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ တင်တင်သော့ထံမှ ငိုရှိုက်သံထွက်လာ၏။

“ငါ သူနဲ့သွားတွေ့မယ်”

“နင်သွားတွေ့လည်း သူက အတွေ့ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ နင်ပဲ ရင်ကွဲဟက်လက်ပြန်လာရမှာ... သော်”

“နောက်ဆုံးအချိန်ကလေးမှာ သူ့မျက်နှာလေးကို မိည မြင်ခွင့်ရသွားရင် ငါကျေနပ်ပါပြီဟယ်”

“သူလိုက်လာအောင် သော် ပြောနိုင်လို့လား”

“သော်... ရအောင်ပြောမယ် ကိုမင်းရယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ကြိုးစားကြည့်လိုက်ပါသော်။ သူ့လိပ်စာက နေ့တောင်ကြားလမ်း၊ အမှတ် (---)မှာ”

တင်တင်သော် မျက်ရည်တို့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်၍ ထရပ်လိုက်၏။ ကုတင်ထက်ရှိတူမကို စိတ်မချစွာကြည့်မိပြန်သည်။ တစ်ခါမှ သူတစ်ပါးကိုအောက်မကျိုးခဲ့ရသည့်အလုပ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် လုပ်ရပေတော့မည်။

“စိတ်ချပြီးသွား... သော်။ ဒါတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီမှာပဲ ရှိနေမယ်”

တင်တင်သော် Taxi ဖြင့် ရွှေတောင်ကြားလမ်းသို့ရောက်လာ၏။ အသင့်ပွင့်နေသောခြံတံခါးမှ အိမ်ရှိရာသို့လှမ်းခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့မှာ အမိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် သွားဆုံသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ သမီး။ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ”

“မိုးယံ”

ရှိုက်သံတစ်ဝက်ဖြင့် ဖွင့်ပြောလိုက်သည့်အသံတို့က တိုးတိမ်နေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး အိမ်ဖော်မလေးကို ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“အကြိုင်း... နင့်ကိုကြီးကို အရင်သွားခေါ်။ ညဉ့်သည်ရောက်နေတယ်လို့၊ ပြီးရင် ကော်ဖီနဲ့မှန်ယူလာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ”

ညဉ့်ခန်းမိရှိပေါ်မှာ တင်ထားသည့်ဓာတ်ပုံကို အကြည့်ရောက်သွား၏။ တစ်ယောက်ပဲခုံးတစ်ယောက်ဖက်၍ လှိုက်လှဲစွာ ပြီးနေသည့်ကောင်လေးနှစ်ယောက်။

ဪ... သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သိပ်ကိုချစ်ရှာမှာပေါ့လေ။ သူကားထိပ်မှ တရွေရွေဆင်းလာသည့်ခြေသံကြောင့် တင်တင်သော် မော့ကြည့်ပြီး ထရပ်လိုက်မိသည်။ ခန္ဓာကိုယ် အနည်းငယ်သွယ်လျ၍ နိမ့်ကျသွားသည့်မျက်နှာပိုင်ရှင်သည် မိညီ၏ မိုးယံပင်ဖြစ်တော့သည်။

“မိုးယံ”

“မမသော်”

“ငါ နင့်ဆီလာတာ မိညီအကြောင်း ပြောချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်မကြားချင်ဘူး မမသော်”

“သူ အခု ဆေးရုံပေါ်မှာ အတွင်းလူနာဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမလဲ”

“နင် သိပ်ရက်စက်တယ်။ မိုက်ရိုင်းတဲ့နေရာမှာ ကမ်းကုန်ရောပဲ။ နည်း... သူ့ဟာသူမိုက်ရူးရဲဆန်လို့ မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ခဲ့ရတာ။ မိညီဘာမှမဆိုင်ဘူး မိုးယံရဲ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ An Eye For An Eye... ပဲ”

“တကယ်ဆို ငါ နင့်ကို စိတ်ရှိလက်ရှိလုပ်ချင်တာအမှန်ပဲ မိုးယံ။ ပေမဲ့ ငါ့တူမလေးရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်မှာ သူ့ဆန္ဒလေး ပြည့်ပါစေတော့မယ်ဆိုပြီး ငါလာတောင်းပန်တာ။ နင် သူ့ကိုလိုက်တွေ့ပေးပါ မိုးယံ။ သူ့အချိန်သိပ်မကျန်တော့ဘူး”

သူ ခေါင်းကိုမော့၍ မရယ်ချင်ပါဘဲ ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်လိုက်၏။ ကံဝန်းတွင်စိုထက်လာသည့်မျက်ရည်စကို ပုတ်ခတ်၍ သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့ မမသော်။ တိမ်လွှာတုန်းကလည်း နောက်ဆုံး

အချိန်မှာ သူမြင်ချင်တဲ့မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်ခွင့်မရဘဲ ဘဝတစ်ပါး ဗီဇာမဲ့ လွင့်ပျံ့ခဲ့ရတာလေ။ ဟင်းဟင်း... အစားရှိရင် အလျော်ရှိရတာမို့ ဗျ။ ကိုယ့်အလှည့်မှာ တူဖြစ်တုန်း နှိမ့်သမျှ ပေဖြစ်တုန်း ခံလိုက်တော့ဗျာ”

“မိုးယံ... ငါ အနူးအညွတ်တောင်းပန်နေတာပါ။ မိညအေးထားတဲ့ နှင့်ရဲ့အာဇာတတွေ၊ အငြိုးအတေးတွေ၊ အမုန်းတရားတွေ နှင့်သင်မုန်းမချေရင် နေပါ။ ငါကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့သတိရလာချိန်လေးနဲ့ နှင့်မျက်နှာကို မြင်သွားပါစေလား မိုးယံ”

“တရားမျှတမှုမရှိဘဲဖြစ်မှာပေါ့ မမသော်။ သူ့စိုက်ထားတဲ့အတိုင်း သူပြန်ရိတ်သိမ်းပါစေလား”

“နင်ဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ မိုးယံ။ နှင့်ကိုချစ်မိတာ ငါတူမရဲ့အမှားပဲ။ ဘယ်တော့မှပြင်လို့မရတော့မယ့် မဟာအမှားကြီးပါပဲလား။ တစ်နေ့နေ့မှာ နှင့် နောင်တ ကောင်းကောင်းရလိမ့်မယ်မိုးယံ။ အဲဒီအခါမှာ နှင့် မိညလို အသည်းကွဲပြီး မသေပါစေနဲ့လို့ဆုတောင်းပေါ့။ ငါသွားမယ်”

မမသော် ထွက်သွားရင်း အိမ်အဝှမ်းရောက်မှာ အနောက်ကနေ အသံကိုထိန်းကာ သူပြောလိုက်ပါ၏။

“သူ့ကိုပြောလိုက်ပါ မမသော်။ မုန်းစမရှည်ချင်လို့ လာမတော့တာပါလို့။ နောက်မှပဲ ကျွန်တော် သူ့အတွက် လွမ်းသူ့ပန်းတန်းခြင်း ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်”

“တောက်!”
မမသော်ထွက်သွားတော့မှ ဆက်တီပေါ် ကျောနှိပ်ထိုင်ချရင်း

မုန်းတို့ကို မှိတ်လိုက်သည်။ မျက်ရည်ပူစီးကြောင်းတို့က တစ်ပြိုင်နက် မီးဆင်းသွား၏။

“ဘာတွေလျှောက်လုပ်ခဲ့တာလဲ သားကြီးရယ်။ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးဆိုတာကို သား နားမလည်ဘူးလား။ ကိုယ်ပြုသမျှ ဝဋ်ကြွေးကို ဒီဘဝမှာ မိ အပြီးဆပ်ရတယ်။ အဲဒါကို သားမကြောက်ဘူးလား။ သံသရာအဆက်ဆက် ဝဋ်ကြွေးတင်မယ့်အလုပ်ကို ဘာလို့လုပ်ခဲ့ရတာလဲ”

“တော်ပါတော့ ကြီးမေရယ်”

သူ့ ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် ဝမ်းနည်းပက်လက် ယူကျုံးမရ လိုက်မိပါတော့သည်။ ငါနိုင်ပါရစေလား... မိုးညဖြူ။

ခြံထဲမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေသည်ဆို၍ ဆင်းခဲ့တော့ ခုံတန်းပေါ် နှုတ်ထိုင်နေသည့် ဒေါက်တာကေသီနွယ်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ မမသော် စင်္ကာထပ်လွှတ်လိုက်ပြန်ချေပြီကောဟုတွေးမိပြီး မဲပြုံးတက်ခိုက် မသက်သာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“မမကေသီ”

“မိုးယံ... ငါစကားပြောချင်လို့လာခဲ့တာ”

“သူ့ကိုလိုက်တွေ့ပေးပါဆိုတဲ့စကားကလွဲရင် ကျန်တာကို ပြော ညီရတယ် မမကေသီ”

“ကောင်းပြီ မိုးယံ။ ငါပြောချင်တာ ညလေးဘက်ကို လူမှုရေးအရ အလေးပါပြီး တောင်းဆိုဖို့လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်

အနေနဲ့ ကိုယ့်လူနာရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရင်ဖွင့်ချင်တာပါ။”

“သူ့မှာ နှလုံးရောဂါဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို... ဘာလဲ မမကေသီ”

“မိုးယံ... ညလေးဟာ သူ့မိခင်ဘက်က နှလုံးရောဂါအမွေရတာ သိပ်မကြာသေးဘူး။ ဒီရှေ့အရင်မှာ သူ့အဖေဟာ ကျောက်ကပ်ရောဂါ ဖြစ်ခဲ့တယ် မိုးယံ။ ဒါနဲ့ မိညဟာ သူ့အဖေကိုခေါ်ပြီး နိုင်ငံခြားမှာ ကျောက်ကပ်တစ်ဖက်ကို သူ့အဖေကိုပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေဟာ တစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ဒီစိတ်နဲ့ သူ့အဖေ နှလုံးရောဂါရပြီး သေဆုံးပြန်လေရော။ ညလေးမှာ နှလုံးရောဂါရှိနေပြီဆိုတော့ ငါ့အဖေကိုမင်းရယ်၊ သော်ရယ် တိုင်ပင်ခဲ့ကြတယ်။ သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားခဲ့ကြတယ်။ ဘာမဆို သူ့စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေခဲ့တယ် မိုးယံ။ ဒီလို သိပ်မကြာခင်မှာ မင်းရဲ့ညီ တိမ်လွှာနဲ့ သူပတ်သက်ခဲ့မိတယ်။ ညလေးဟာ မောင်နှမစိတ် သိပ်မက်မောတယ်မိုးယံ။ တိမ်လွှာကို သူ့မောင် လေး သဘောထားခဲ့တာ။ တိမ်လွှာ သူ့အပေါ်မှာ စိတ်ရိုင်းတွေဝင်တုန်းက ပြောပြောပြီး ငိုလိုက်တာ။ ဝမ်းနည်းပက်လက်ပဲ။ သူ့ရဲ့ဖြူစင်တဲ့ချစ်ခြင်း တွေကို အရောင်မဆိုးရက်ဘူး။ ပထမ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တားတား မရဘူး။ နောက်တော့ တိမ်လွှာဟာ လူငယ်စိတ်နဲ့ မိုက်ရှူးရဲဆန်ခဲ့တယ်။ မင်းညီ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တဲ့နေ့မှာ သူ First Attack ရခဲ့တာပဲ။ တော်တော်စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရတာပါ။ ဘယ်လောက်အထိ သူ့စိတ်ကို ထိခဲ့ပြီး ဖြေရသလဲဆိုရင် စနေအပတ်တိုင်း ရွှေတိဂုံစေတီရဲ့ စနေထောင့် တိမ်လွှာအတွက်ရည်ရှူးပြီး နှင်းဆီအနီရဲရဲတစ်ပွင့်ကို အမြဲ သွားကပ်

ခဲ့တယ်။ မင်းနဲ့မဆုံခင်အထိပေါ့။ မင်းကို သူတွေပြီးတဲ့နောက် အဲဒီအလုပ် ကို သူရင်ခဲ့တယ်။ တိမ်လွှာကိုယ်စား မင်းကို သူရခဲ့တာကိုး။ တိမ်လွှာကို ပေးဖြစ်ခဲ့တဲ့အခွင့်အရေးတွေ မင်းကို သူပေးခဲ့တယ်။ လိုက်လျောခဲ့တယ်။ အဖြည်းဖြည်းနဲ့ မင်းကို သူချစ်လာမိတာကိုတောင် သူ့ကိုယ်သူ မသိခဲ့ဘူး။ ရေချိုးခန်းထဲ ချော်လဲတဲ့နေ့က သူ့မှာ Second Attack ရခဲ့တယ်။ မင်းတော့...”

ပြောလက်စကားကို ဒေါက်တာကေသီနွယ် ရပ်လိုက်၏။ မျက်မှန်မှကျလာသည့်မျက်ရည်တို့ကို လက်ကိုင်ပမီဖြင့် တို့သုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီနေ့... အဲဒီနေ့က ချော်လဲရင်းနဲ့ သူ့ရဲ့တစ်ခုတည်းသော ကျောက်ကပ်ဟာ ဒဏ်ရာရသွားခဲ့တယ် မိုးယံ”

“ဗျာ!”

“ဟုတ်တယ်... ဒီသုံးလအတွင်း ကျောက်ကပ်အစားထိုးမကုရင် ဒီဒဏ်ရာနဲ့ပဲ သူ့သေရမှာ မိုးယံ။ ဒါကို သူရယ်၊ ငါ့ရယ်၊ ကိုမင်းရယ်၊ သော်ရယ်ပဲ... သိတာ။ သူ ဘာပြောတယ်ထင်လဲ မိုးယံ။ ကျောက်ကပ် မရရင်လည်း နေပါစေတဲ့။ သူ့ချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ သူ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးသေခွင့်ရရင် သူ့သေပျော်ပါပြီတဲ့ မိုးယံ”

“တော်ပါတော့... တော်ပါတော့ မမကေသီ။ ဆက်မပြောပါနဲ့ တော့ဗျာ”

“သူဟာ မင်းကိုသိပ်မြတ်နိုးခဲ့တာပါ မိုးယံ။ သူ့ဖြစ်နေ၊ ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာတွေကို မင်းကို ပေးမသိစေခဲ့ဘူး။ မင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ၊ မင်း... သူ့အတွက်ခံစားရမှာကို သူမကြည့်ရက်ဘူး။ သူ... မင်းကိုချစ်တဲ့အချစ်ဟာ အနှိုင်းမဲ့ပဲ မိုးယံ။ ဒါကိုတောင်မှ မင်းက...”

“ကျွန်တော် မှားပြီ... သိပ်ကိုမှားသွားခဲ့ပြီ မမကေသီ။ ညကို ရက်စက်ခဲ့ရလို့လည်း ကျွန်တော် တစ်စက်မှမပျော်နိုင်ပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ တနံ့နံ့နဲ့ ခံစားနေရတုန်းပါ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ညအတွက် ဘာမှလုပ်ပေးလို့မရတော့ဘူးလား။ ပြောပါဦး မမကေသီ။ ညအတွက် ကျွန်တော် ဘာမှလုပ်ပေးလို့မရဘူးလားဗျာ”

“ခုချိန်မှတော့ ဘာမှလုပ်ပေးလို့မရတော့ဘူး မိုးယံ။ သူ့.. ညင် ညင်သာသာနဲ့ ဘဝကူးပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

“ဟင့်အင်း... ည မသေရဘူး... ည မသေရဘူး။ ကျွန်တော် ညကိုရအောင်ကယ်မယ် မမကေသီ။ ကျွန်တော်... ဒေါက်တာမင်းသွင် ကို သွားတွေ့မယ်။ ညကို သူတာဝန်ယူကုပေးနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် အခုပဲသွားမယ် မမကေသီ”

“ဟဲ့၊ ငါ့ကိုစောင့်ဦး”

ဒေါက်တာကေသီနွယ်နှင့်သူ ကားကိုယ်စီဖြင့် ဆေးရုံသို့ရောက် လာခဲ့သည်။ ရုံးခန်းအတွင်း တစ်ယောက်တည်းရှိနေသည့် ဒေါက်တာ မင်းသွင်ထံ သူသွားသလို၊ ညလေးရှိရာအခန်းဆီသို့ ဒေါက်တာကေသီ နွယ် ဝင်သွားလေ၏။

“ဒေါက်တာ”

“မိုးယံ... ခင်ဗျား လာသေးတယ်နော်”

သူ ဒေါက်တာမင်းသွင်ရှေ့ နှာထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ ဦး ခေါင်းကိုခုံရင်း ကျလက်စမျက်ရည်တို့က အဆက်မပြတ်။

“ညကို... မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား ဒေါက်တာ။ ကယ်လို့မရနိုင်

တော့ဘူးလားဗျာ”

“သူ့အတွက် အချိန်သိပ်နည်းနေပြီ မိုးယံ။ အကယ်၍ ခုချိန်မှာ သူနဲ့တစ်သျှူးအမျိုးအစားတူး၊ သွေးတူတဲ့ကျောက်ကပ်အလှူရှင်တစ်ဦးဦး ခေါ်လာခဲ့ရင်တော့ သူကံကောင်းမှာပါ”

“ကျွန်တော်လှူရင်ရော ဒေါက်တာ”

“ကိုယ်ပြောတဲ့အချက်တွေနဲ့ ပြည့်စုံရင်တော့ ရမှာပေါ့ မိုးယံ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုစစ်ဆေးမှုပြုပြီး ယူပါဗျာ။ တစ်ခုမဟုတ်ဘဲ နှစ်ခုစလုံးပေးရမယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော်ပေးလိုက်ပါမယ်။ အဓိကက ညအသက်ရှင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကျေနပ်ပါပြီဗျာ”

လက်ကိုဆွဲ၍ပြောနေသည့်သူ့ကိုကြည့်ရင်း ဒေါက်တာမင်းသွင် ဖိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။ ဪ... ဖြူနှင့် သူ့ချစ်သူတို့၏ချစ်ခြင်းကို ခံအောင်မလိုက်နိုင်တော့ပြီပဲ။

“လေးစားပါတယ်မိုးယံ... တကယ်ပါ။ ခင်ဗျားကျောက်ကပ် ကိုမယူဖြစ်သည့်တိုင် ခင်ဗျားရဲဖြူအပေါ်မှာထားရှိတဲ့ မေတ္တာစေတနာကို အသိအမှတ်ပြုမိတာအမှန်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဒေါက်တာ။ နောက်တစ်ခု ကျွန်တော်ပြော ခဲ့ချင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကျောက်ကပ်လှူပြီးသည့်တိုင် ကျွန်တော် အသက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့ရင်တောင် ညနဲ့မထိုက်တန်တော့ပါဘူး။ ဒေါက်တာ့ရဲ့ လက်ထဲကိုပဲ ကျွန်တော်ပြန်အပ်ခဲ့ပါမယ်။ သူနဲ့အဝေးဆုံးတစ်နေရာကို ကျွန်တော်ထွက်သွားပါမယ်လို့ တုန့်ပြည်ပေးပါတယ်ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုကျောက်ကပ်လှူခဲ့တာကိုလည်း သူ့ကိုဘယ်တော့မှဖွင့်မပြောဖို့ကို ဒေါက်တာ... ကျွန်တော့်ကို ကတိပြန်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“မိုးယံ... အချစ်ဆိုတာ ပေးဆပ်ခြင်းဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုယ်
 ကောင်းကောင်းကြီးသဘောပေါက်သွားပါပြီ။ ကိုယ်ဟာ ဖြူရဲ့ကျောက်ကပ်
 နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်တိုင်ကပေးချင်တဲ့သူဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း
 ဟိုမှာ စာမေးပွဲထပ်ဖြေပြီး လေ့လာခဲ့တယ်။ ဖြူနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဖြူ
 စိတ်ချမ်းသာမှုတစ်ခုကိုပဲ ရှေးရှုခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားညီတိမ်လွှာနဲ့
 ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ တကယ်တော့ တိမ်လွှာ ဆုံးသွားရခြင်းရဲ့အဓိက
 အခြေခံဟာ ကိုယ့်ကြောင့်ပါပဲ။ ကိုယ့်... ဖြူအပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ နဲ့
 ရှိရှိနဲ့ချစ်ခဲ့ပါစေ။ ဖြူကိုချစ်တဲ့ချစ်ခြင်းအရာမှာတော့ ကိုယ့်ထက် ခင်ဗျား
 တို့ညီအစ်ကိုက သာတယ်။ ခင်ဗျားကံကောင်းမှာပါ မိုးယံ။ ဖြူဟာလည်း
 ခင်ဗျားကို သိပ်ချစ်လွန်းရှာတယ်။ သူ့မိဘတွေလက်ထက်က ပစ္စည်းနဲ့
 ငွေရယ်၊ အိမ်ရယ်ကို သူ့အဖေကို လွှဲပေးဖို့ရယ်၊ သူ့လက်ထက်ပွားဖြစ်တဲ့
 Mart ရယ်၊ ဘဏ်က သိန်း ၅၀၀ ရယ်ကို သူမသေခင် ခင်ဗျားကိုလွှဲပေး
 ဖို့ ကိုယ့်ကို သူတိုင်ပင်ထားတယ် မိုးယံ။ ဒီတော့ လောကကြီးမှာ ခင်ဗျား
 လောက်ကံကောင်းတဲ့သူ ရှိပါဦးမလား”

“ကျွန်တော် အဲဒါတွေဘာမှမမက်မောဘူး ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော်
 လိုချင်တာ သူ့ရဲ့ရှင်သန်ခွင့်လေးကိုပါ”

“ကိုယ်... ကြိုးစားကြည့်မယ် မိုးယံ။ သူကံကောင်းပါစေလို့ ဆု
 တောင်းပေးကြတာပေါ့”

သူ့ကိုပွေ့ဖက် နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်သည့် ဒေါက်တာမင်းသွင်ကို ဖြူ
 လည်ဖက်တွယ်ထားမိရင်း မျှော်လင့်ခြင်းရောင်ခြည်မှန်ပြပြကို သူမမှန်
 ဆနေမိ၏။ ည... ကံကောင်းခွင့်ရပါစေလေ။

အသုံး (၁၇)

မိတ်ထားသည့်မျက်လုံးအစုံကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်လိုက်၏။ ကုတင်
 ဘေးပတ်လည်၌ရှိနေသည့်မျက်နှာတို့ကို တစ်ခုချင်းလိုက်ကြည့်နေမိသည်။
 ကိုသွင်... မမကေသီ... တီလေး... မြင်ချင်သည့်မျက်နှာတစ်ခု
 ကို မြင်ခွင့်မရနိုင်တော့ပြီပေါ့။ မျက်ရည်ပူတို့က တားဆီးမရ ကျလာပြန်
 တော့သည်။

“မငိုနဲ့လေ ဖြူ... ဖြူ ကံကောင်းသွားပါပြီ။ ဖြူကိုယ်ထဲမှာ
 ကျောက်ဟပ်အသစ်တစ်ခု ရှိနေပြီ။ ဖြူအသက်ဆက်ရှင်ခွင့် ရသွားပါပြီ
 ဖြူ။ ဖြူအတွက် ကိုယ်ဝမ်းသာပါတယ်”

သူမ ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါရမ်းပြလိုက်၏။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။
 ဒီကျောက်ကပ်ဟာ သူမ လိုချင်နေသည့်အရာမှမဟုတ်တာ။ သူမ
 လိုချင်သည့်အရာကို သူမကိုယ်တိုင်သာသိသည်။ သူ့ရော သိနိုင်ပါ့မလား။
 မောင်ရယ်... မောင်ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့ဘဝမှာ ည အသက်ရှူနေလို့

ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ။ မောင်မချစ်တော့တဲ့ မောင် နာကြည်းမုန်းတီးပြီးတဲ့နောက် ည... လောကကြီးမှာ မနေပျော်တော့ဘူးမောင်။ စိတ်ဆင်းရဲပြီး ရှင်လျက်သေနေရတဲ့ဘဝထက် စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ သေခွင့်ရတာကိုပဲ ည လိုလားပါတယ်။

“မိည... သမီး၊ တီလေး နို့နေတယ်လေ။ ဘွားဘွားလည်း ညည်းကျန်းမာသွားပြီသတင်းကြားရလို့ သိပ်ဝမ်းသာနေတယ်။ ညည်းကောင်းကောင်းကျန်းမာသွားတာနဲ့ ပုဂံဘက် ဘုရားဖူးထွက်ကြမယ်တဲ့။ ညည်းဘွားဘွားပြောတယ်။ တီလေးတို့သွားကြမယ်နော်”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောမိဘဲ မျက်နှာကြက်ဖြူဖြူဆီသို့ အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်၏။ အမြင်တို့က ဝိုးတဝါးဖြင့်မကြည်လင်တော့။ တီလေးထံမှ ငိုရှိုက်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။ ‘မငိုပါနဲ့ တီလေးရယ်။ ညအတွက် ဒီမျက်ရည်တွေမကျပါနဲ့တော့။ တီလေး ပင်ပန်းလွန်းပါတယ်။ ဒီလောကကြီးထဲက ညထွက်သွားပြီဆိုရင် ကျန်လူတွေအတွက် ဝံ့ကန်တွေ ပေါ့သွားမှာသေချာတယ်။ နှုတ်ခမ်းကို ဖွဖွလှုပ်လိုက်မိ၏။ ဒေါက်တာမင်းသွင် အနားကပ်ကာ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ ဖြူ”

“တိမ်လွှာ”

“တိမ်လွှာ ဘာလုပ်မလို့လဲ ဖြူရယ်”

“သူ့နောက်ကို... ညလိုက်သွားတော့မယ်”

“အို! အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မိည... မိညရယ်။ တီလေးတော့ ရင်ကွဲရပါပြီ။ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“သော်... စိတ်ထိန်းကွယ်။ သူ့ကို စကားတွေ သိပ်မပြောခိုင်းနဲ့”

အနားယူပါစေ”

“ဖြူ ခဏမှိန်းလိုက်ဦးနော်။ ဖြူဖြစ်စေချင်တာတွေ အားလုံး ဖြစ်စေရမယ်လို့ ကိုယ်ကတိပေးတယ်။ ဖြူ စိတ်ချမ်းသာမှုရစေရမယ်နော်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှလျှောက်မတွေးနဲ့။ အရင်လို မာန်သေး တင်းထားကြည့်စမ်းပါ။ ငါသိတယ်၊ ငါတတ်တယ်၊ ငါစွမ်းဆောင်နိုင်ကယ်ဆိုတဲ့ ဖြူ ရဲ့သံမဏိစိတ်ဓာတ်ကို မွေးကြည့်လိုက်စမ်း... ဖြူရယ်။ ကိုယ့်စကားကို နားထောင်ပါ”

သူမ ခပ်ရဲ့လေး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုသွင်။ ပြီးတော့ ညကို ကျောက်ကပ်လှူတဲ့အလှူရှင်ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... အထီးကျန်ဘဝကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာနဲ့ ညမနေလိုတော့ပြီ။ ဆေးရုံနဲ့ကြောင့် ခဏအကြာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ သူမ ရောက်ရှိသွား၏။ နာစိမလေးကိုစောင့်ခိုင်းပြီး ရုံးခန်းရှိရာသို့ သုံးဦးသား ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းသွင် ထိုင်ခုံ၌ အရပ်ကြီးပြတ်ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ လှုပ်ငုံ့ပန်းသည်ထက် စိတ်ပင်ပန်းမှုက လူကို ပို၍ ညှိုးမှိန် ရှုံးကျစေလေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုမင်းရယ်။ ကေသီတို့လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ဘူး”

“သူ့ခေါင်းထဲမှာ မိုးယံပြောခဲ့တဲ့စကားကလွဲလို့ ဘာကိုမှ သူ မထည့်တော့ဘူး ကေသီရယ်။ သောတူမလေးတော့ ပစ်ရပါပြီ”

“ခက်တာက မိုးယံကို ဖြူ မမေ့နိုင်တာပဲ။ ဖြူသာ ခါးခါးသီးသီး မုန်းနိုင်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမယ်။ နာကြည်းစိတ်တွေနဲ့ ဖြူ ရှင်သန် ရပ်

တည်နိုင်ခွင့်ရဦးမှာ။ ခုတော့ နာကြည်းရမယ့်နေရာမှာ နာနာကျင်ကျင် လေးခံစားနေရတာ ကိုယ်မကြည့်ရက်ဘူး သော်။ ဖြူဝေဒနာတွေကို ကိုယ်သာ လဲယူလိုက်ချင်ပါတယ်။”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မသိစိတ်ကတော့ မိုးယံကို တမ်းတနေ မှာအမှန်ပဲသော်။ အဲဒါကို ကေသီ သိတယ်။ သူ့ကို တို့ ဘယ်လိုပြောရ မလဲ။ မိုးယံကလည်း လုံးဝမပြောဖို့ နှုတ်ပိတ်သွားတာနော်။ တို့တွေ ဘေးကျပ်နံကျပ်ဖြစ်နေပြီ။ တစ်ဖက်က လူနာစိတ်ချမ်းသာအောင်ပြော ချင်ပေမယ့် ပြောခွင့်မရတဲ့ဘဝနယ်. . . ဆိုးလိုက်တာ”

“တစ်ခုခုကိုတော့ ကိုယ်တို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရဲရမယ် ကေသီ။ အချိန်က သိပ်အရေးကြီးနေပြီ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ကိုယ်တို့ဘက် က နှစ်နာစရာတွေဖြစ်လာမှာ။ အဓိကက ကိုယ်တို့ အသက်လုထားရတဲ့ လူနာ အသက်ရှင်ရင်တည်ခွင့်ရဖို့ပဲ။ ဒီနေရာမှာ စောင့်စည်းထိန်းချုပ်ရ မယ့် ဆရာဝန်ကျင့်ဝတ်တွေကိုတော့ ခဏမေ့ထားရလိမ့်မယ် ကေသီ။ အနည်းဆုံး ကတိဖျက်မှုနဲ့ မိုးယံစွပ်စွဲတာကို ခံလိုက်ကြရုံပေါ့။”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ ကိုမင်း။ ညလေးကိုနှိပ်သောက် စလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်လာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကေသီ ယုံကြည်တယ်။”

“ဒါဖြင့် သူ့ကိုဖွင့်ပြောတော့မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား ကေသီ”

“ဟုတ်တယ်. . . သော်”

အခန်းထဲမှာ စကားပြောသံတို့ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာခံစားမှုမျိုးစုံဖြင့် တင်တင်သော် မျက်ရည်တို့ကိုသုတ်လိုက်၏။ မိည ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေလေ။

ပါးလှပ်သည့်ကိုယ်ခန္ဓာလေးက မွေ့ရာထူထူမှာ နစ်မြုပ်နေလေ။ မျက်စိရှေ့စားပွဲခုံပေါ်မှ ရေဖန်ခွက်၊ ဆေးပုလင်းနှင့် အခြားပစ္စည်းတို့ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ငေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ဖွင့်ထားသည့်ပြတင်းပေါက်မှ လေညင်းနွဲ့နွဲ့က သူမဦးခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကလုကျီစယ်လိုက်၏။ ဘုရားခန်းမှ ဘွားဘွား၏ဘုရားရှိခိုးသံကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

နွားနို့ဖန်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်ယိုသုတ်ပန်းကန်ကို လင်ပန်းထဲထည့်၍ တီးလေး ဝင်လာလေသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးပုလင်းတို့ကို နေရာရွှေ့ကာ လင်ပန်းကိုတင်လိုက်၏။ နွားနို့ဖန်ခွက်ထဲရှိ ဖွန်းဖြင့်မွှေနှောက်၍ ပူနေ သည့်နွားနို့ကို အေးအောင် မှုတ်ပေးနေသည်။

“နွားနို့သောက်ရအောင်၊ တီးလေး ထူပေးမယ်။ ထနေနော်”

“ဟင့်အင်း”

“မသောက်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ မိညရယ်။ ညည်း မကြိုက်ပေမယ့် အားရှိအောင်တော့ ကျိတ်မိတ်မျှီချရမှာပေါ့။ ထာ် လွှာတယ်”

“ဟင့်အင်း. . . တီးလေး။ ည ကင်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်။ နေပါရစေ။ ညကိုချစ်ရင် သနားရင် ဘာကိုမှလုပ်မပေးပါနဲ့တော့။ ည တောင်းပန်ပါတယ်”

“မိညရယ်. . . လောကကြီးကိုအရွှေ့တိုက်ချင်စိတ်နဲ့ မိုက်ရှူးရဲဆန် တဲ့အလုပ်မျိုး ညည်းလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့။ လူ့ဘဝဆိုတာ ရခဲပါတဲ့။ လူ ဖြစ်ခွင့်ရစဉ်ရခိုက်လေး. . . လူပီသသနဲ့ ဘဝကို လက်တွေ့ကျကျ ညည်း ရှင်သန်ချင်တယ်ဆို။ ညည်းမြေခွဲတဲ့စကားတွေ မေ့ထားလိုက်ပြီလား”

ဘေးတိုက်လဲ့နေရာမှ မျက်ရည်နှစ်ကြောင်း ပူးပေါင်းသွားသည်။ ရှိုက်ဖို့ပင် အင်အားမရှိတော့။ လှေကားမှ ခပ်မှန်မှန်တက်လာသည့်ခြေသံ

ကို ကြားနေရသည်။

မောင်များလား... မိန့်ဖျော့ဖျော့ မျှော်လင့်ချက်နှင့် အခန်းဝကို လှမ်းကြည့်မိတော့ ရွှေအိုရောင်ခွေးသေးသေးကလေး ပိုက်လျက် ကိုသွင် ရပ်နေလေ၏။

ကိုသွင်က အခန်းတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာပြီး သူမအနီး၌ ရပ်လိုက်သည်။ ကိုသွင်လက်ထဲမှ ခွေးကလေးက ရုန်းကန်လျက် သူမ လှဲအိပ်နေရာ ကုတင်ထက်ခုန်ချ၍ သူမမျက်နှာအနီးသို့ တိုးဝင်လာ၏။ ခွေးလည်ပတ်သားရေပြားပေါ်၌ ထွင်းထည့်ထားသည့်ကျောက်စိစာလုံး များကိုဖတ်လိုက်ရ၍ လှဲနေရာမှ သူမ ကျူးထလိုက်မိသည်။

SKY...တဲ့။ SKY...တာ မိုးကောင်းကင်။ မိုးကောင်းကင်ဆိုတာ မိုးယံပေါ့... ညရဲ့မောင်ပေါ့။

“ကိုသွင်”

“ဖြူ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“သူ... သူရော... ညရဲ့မောင်၊ လောကကြီးထဲမှာ ရှိနေသေး ရဲ့လား။ ညကို မညာပါနဲ့။ အမှန်အတိုင်း ညသိချင်တယ်”

ဒေါက်တာမင်းသွင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေးချလိုက်ပြီး ခုံထက်၌ ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ တီလေးက သူမကို ကုတင်ပေါ်ထိုင်၍ ဖက် ထားလေသည်။

“ကိုသွင်... ညမေးနေတယ်လေ”

“စိတ်ကိုအေးအေးထားပါ ဖြူ။ သူ့ ခုချိန်ထိ အသက်ရှင်လျက် ရှိ နေသေးတယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါ။ ဖြူ ကောင်းကောင်းနေကောင်းသွားတော့ ကိုယ် အားလုံးဖွင့်ပြောပါမယ်”

“မယ့်တူး ည သိတယ်။ ညစိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေတယ်။ မောင် ဘစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ။ မောင်... မောင်... ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့တော့ ညဆီကို ဒီခွေးလေး ပို့စရာအကြောင်းမရှိတူး။ ပြောပါ... ပြောကြပါ။ ညကို ဘာတွေမေးကွယ်ထားကြလဲ”

သူမ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိုက်လိုက်မိ၏။ ခွေးကလေးက သူမပိုက်ထား သည့်ရင်ခွင်ထဲမှ ငြိမ်သက်လျက် မှိန်းနေသည်။

“သူ့ကို ကိုယ်ကတိပေးထားရတယ် ဖြူ။ ဒီကိစ္စကို ဖွင့်ပြောလိုက် ရင် ကိုယ်ဟာ ဆရာဝန်ကျင့်ဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်ရာကျနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်... ဖြူကိုဖွင့်ပြောမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မပြောမဖြစ်လို့ပါပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဖြူက ဘဝကို ဒီအတိုင်း ရေစုန်မျောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား ပြီးပြီကိုး”

“ကိုသွင်... ည အမှန်အတိုင်းသိချင်တယ်။ မြန်မြန်ပြောပါ”

“ဖြူ... မိုးယံဟာ သူ့ညီအတွက် လက်စားချေလိုစိတ်တစ်ဖက်၊ ဖြူကိုချစ်မိသွားတဲ့စိတ်တစ်ဖက်နဲ့ သူ့ညီကို လွန်ဆွဲနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ဖြူဘက်ကိုပဲ သူ့အလေးသာသွားခဲ့တာပါ။ သူ... ဖြူကို နှစ်နှစ်ကာကာကြီးကို မြတ်နိုးခဲ့တာပါ။ ဖြူ။ သူ... ဖြူကို ဘယ်လောက် အထိချစ်သလဲဆိုရင် ကိုယ်တောင်မှလုပ်ခွင့်မရခဲ့တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို သူ လုပ်ပြသွားခဲ့တယ်။ ကိုယ် တကယ်လေးစားပါတယ်ဖြူ။ မိုးယံ... ဖြူ အပေါ်မှာထားတဲ့မေတ္တာ၊ ဖြူ... သူ့အပေါ်မှာထားတဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို ကိုယ် ဦးညွှတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် မိည။ ပထမတော့ မိညအတွက် တီလေး... သူ့ကို ခခယယ သွားတောင်းပန်ခဲ့တာပါ။ မရခဲ့လို့ သူ့ကို တီလေး ခါးခါးသီးသီး

မုန်းမိခဲ့ရတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူဟာ သိပ်သနားစရာကောင်း တဲ့လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပါ။ တီလေး သူ့အပေါ်ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပြီ မိညး ပြီးတော့ ကျေးဇူးလည်း သိပ်တင်ခဲ့ရပါတယ်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ တီလေး။ ညနားလည်အောင် ပြောကြပါဦး”

“ဟုတ်တယ် ဖြူ။ သူ့... ဖြူအပေါ် ဘယ်လောက်အထိ ချစ် သလဲဆိုတာကို သက်သေထူပြသွားခဲ့တာပါ။ အခု ဖြူရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့ရ တဲ့ကျောက်ကပ်တစ်ခုဟာ မိုးယံရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ထုတ်ပေးခဲ့တာပါ ဖြူ”

“ဟင်!”

သူမ ကုတင်ထက်မှ ထရပ်မိသွား၏။ ခွေးလေးက လန့်ကာ ကုတင် ပေါ်ပြန်ခုန်ချသွားသည်။ မောင်... မောင်ရော... အခု ဘယ်ကိုရောက် နေပြီလဲ။

ညကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေလျက်က ကျောက်ကပ်တစ်ခြမ်းကိုထုတ် ပေးခဲ့တာ ညအပေါ်မှာထားရှိတဲ့ မောင့်ရဲ့မေတ္တာအတိုင်းအဆတဲ့လား။ အို! မောင်ရယ်။

“မိည... ဒါ ဘယ်လဲ”

“ဖြူ... နေဦး၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ။ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

သူမ အခန်းထဲမှပြေးထွက်ကာ၊ လေ့ကားမှ ဝန်းဒိုင်းပြေး ဆင်း လျက် ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့၏။ မောင်ဟာ... မောင်ဟာ ညကိုပြော ခဲ့ဖူးတဲ့အတိုင်း ညနဲ့အဝေးဆုံးတစ်နေရာကိုသွားခဲ့ပြီလား။ ည မိနိုင်ပါ တော့မလား။ ည ကံကောင်းပါရစေလားမောင်။

သစ်ပင်တို့အုပ်ဆိုင်းနေသည့်ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ကားကိုကွေ့ချလိုက် ပြီး ဆင်ဝင်အောက်၌ရပ်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲကိုဝင်လိုက်တော့ မျက်

ရည်တွေတွေကျနေသည့် အန်တီကြီးနှင့်အတူ ဝပ်ရှောမန်နေဂျာကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

“မိုးညဖြူ”

“မောင်... မောင်ရောဟင်။ ညကို ပြောကြပါ။ မောင်ဘယ်မှာလဲ။ ည... မောင့်ကိုတွေ့ချင်တယ်”

“မိုးညဖြူ... သတိထားလေ။ မင်း... ဆေးရုံကဆင်းတာ မကြာ သေးဘူး မဟုတ်လား။ ကားလည်း ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတယ်။ ဒုက္ခပါ ြ”

“မောင်တိုးကြီး... သူလေးက”

“မိုးယံရဲ့ချစ်သူလေ... ကြီးမေ။ မိုးယံ တဖွဖွပြောခဲ့တဲ့ မိုးညဖြူ ဆိုတာ သူပေါ့”

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဆောင့်ခုန်သွားရ၏။ မောင် တဖွဖွပြောခဲ့တဲ့ မိုး ညဖြူတဲ့ မောင်တဖွဖွပြောခဲ့တဲ့ မိုးညဖြူဆိုပါလား။ ဘုရားရေ! မောင်တော့ ဘာကယ်ပဲ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့။

“ကြီးမေ”

“သမီးလေး”

“ညကိုပြောပါဦး ကြီးမေရယ်။ မောင် ဘာဖြစ်လဲ။ မောင် ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

“သမီးလေး... စိတ်ကိုထိန်းပါကွယ်။ သမီးကြည့်ရတာ သိပ်ကို ခင်ပန်းလွန်းနေပြီ။ သားကြီးကလေ သမီးကို သိပ်ချစ်ရှာပါတယ်။ ချစ် လွန်းလို့လည်း အရာရာကို သူစွန့်လွှတ်ခဲ့တာပေါ့။ သမီးဘဝနဲ့ သူ မတိုက် ဘန်တော့လို့ဆိုပြီး၊ ဒီမြန်မာပြည်ကနေ နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်သွားပြီ

သမီးရယ်။ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါ”

“ဟင်! ”

“မိုးညဉ့်... သတိထားလေ မိုးညဉ့်”

“မောင်ထွက်သွားပြီဆိုတာ တကယ်လား။ ဒါတကယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မိုးညဉ့်။ ဒီမနက် ၁၀ နာရီ ဖုန်ခိုက်နဲ့ သူထွက်မှာ ပါ။ ကိုယ်တို့အားလုံးကို သံယောဇဉ်ဖြတ်တဲ့အနေနဲ့ လိုက်မပို့ခိုင်းခဲ့ဘူး”

“၁၀ နာရီ... ၁၀ နာရီ... အခု ၉နာရီခွဲတော့မယ်။ မိနိုင်းသေး တာပေါ့။ ည လိုက်သွားမယ်”

“သမီးလေး”

“မိုးညဉ့်... မင်း ဒီလောက်စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ၊ ကားမောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး။ လာ... ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ကိုတိုးကြီး ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့၏။ ဘုရား! ဘုရား! မိပါစေ။

လေဆိပ်အတွင်းရှိ ထိုင်ခုံပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေမိ၏။ ဟိုဒီ သွားလာနေကြသည့်လူတွေကို လိုက်ကြည့်မနေဘဲ သူ့ဖိနပ်ကိုသာ ငုံ့၍ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီအချိန်ဆို အိပ်ရာက သူမ နိုးထနေရောပေါ့။ သူ ပို့ပေးလိုက်သည့်ခွေးကလေးကိုပွေ့ပိုက်ပြီး သူ့ကိုလွှမ်းနေမလား။

မထင်ပါဘူး... ညရယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ သိပ် အသည်းမာလွန်းတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ပါ။

ငါနိုးတယ်... မိုးညဉ့်။ ဒီပွဲမှာ မရှုမလှတတ်သိမ်းခန်းနဲ့ ငါ အဆုံး

သတ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒီပွဲမှာ မင်းပဲ နိုင်ခဲ့တာပါပဲ။ တကယ်တော့ မနိုင်မှန်းသိ နေတဲ့ကစားပွဲတစ်ခုကို ငါ မျက်စိမှိတ်ဝင်ကစားခဲ့မိတာ ငါ မိုက်မဲလွန်း ခဲ့တာပါ။

တစ်ခွတ်ထိုးလုပ်တတ်တဲ့ ငါ့ညီရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သိသိကြီးနဲ့ ငါ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့မိတယ်။ ညီဟာ နောက်ဆုံးအချိန် အထိ မင်းကိုတမ်းတရင်း ချစ်သွားခဲ့တယ် မိုးညဉ့်။ ငါကရော၊ ငါကတော့ မင်းကို နာကြည်းမုန်းတီးစိတ်တွေနဲ့ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ပြင်းပြပြီး ငါ တစ်ကိုယ်လုံး အတ္တတွေနဲ့ လောင်ကျွမ်း ပြာကျခဲ့ရပြီ မိုးညဉ့်။

သေချာရဲ့လား... မသိစိတ်နဲ့ သိစိတ်လွန်ဆွဲပွဲမှာ ငါဘယ်ဘက် ကို အလေးပေးခဲ့သလဲ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သိခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တမ်းကျ တော့ မင်းအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်အထိ ဘယ်လိုပဲ နာကြည်းတယ်ပြော စေဦးတော့ မင်းအသံ၊ မင်းအမြဲ။ မင်းမျက်လုံးတွေအောက်မှာ မင်းအကြင် နား၊ မင်းအယုအယ၊ မင်းအချွေအနွဲ့တွေကြားမှာ ငါ ကြည်နူး ပျော်ရွှင် ကျေနပ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

ရင်ခုန်ရင် အချစ်လို့ မည်သတဲလား။ ဒါဆို သေချာတာပေါ့။ ငါ မင်းကိုတကယ်ချစ်ခဲ့တာပါလား မိုးညဉ့်။ နှုတ်က ဘယ်လောက်ပဲ အမုန်း စကားတွေပြောမိပါစေ။ ရင်ထဲက စစ်မှန်ခြင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲသိတယ်။ မင်းအတွက်ဆိုရင် ငါ့ဆီက ဘာကိုပဲပေးရပေးရ ငါပေးဆပ်ချင်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါက ငါ မင်းကိုပြောခဲ့ဖူးတယ် မိုးညဉ့်။ မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရနိုင် ခဲ့ရင်တောင် မင်းမမြင်နိုင်တဲ့တစ်နေ့ရာကနေ ငေးကြည့်နေခွင့်လေးတော့ ငါရချင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး မိုးညဉ့်။ ငါ့ဘဝဟာ မင်း နဲ့အဝေးဆုံးမှာ အဆုံးသတ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

နောင်တဆိုတာ နောင်မှ 'တ' မမြဲပါတဲ့။ သိပ်ကိုသေချာသွားပြီမို့မို့ ဖိုးညဖြူ။ မင်းရဲ့အမုန်းတရားတွေကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးတဲ့နောက် ငါရရှိခဲ့တာဟာ နောင်တတစ်ခုတည်းပါပဲ။ မင်းကြောင့် ခံစားခဲ့ရဖူးတဲ့ဝေဒနာတွေဟာ အမှတ်တရရှိသွားမှာပါ။ မင်းနဲ့ဝေးတဲ့နောက် ငါ့ပစ္စုပ္ပန်၊ ငါ့အနာဂတ်၊ ငါ့နှလုံးသားတွေဟာ သေဆုံးခဲ့ပြီပဲ ဖိုးညဖြူ။ သေချာပါတယ်။ မိုးယံဆိုတာ ဒီဘဝမှာ သေဆုံးကွယ်ပျောက်ခဲ့ရပါပြီ။

“ညရယ်...”

တီးတိုးရေရွတ်သံက ရင်တွင်းမှ တိုးထွက် ခုန်ပေါက်လျက် နှုတ်ဖျားမှ တိုးလျှော့ ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။ မျက်လုံးအစုံကို ဖိတ်လိုက်ပြီး လက်ဝဲနှစ်ဖက်ထက် ဝှံ့တင်လိုက်စဉ် မျက်ဝန်းမှ ပူနွေးသည့်အရာများ လက်ဝဲသို့ကျသွား၏။ မောင်ငိုရပြန်ပြီကော... ညရယ်။ ဒီမျက်ရည်တွေဟာ ညနဲ့ပတ်သက်ခဲ့သမျှ ငိုကြွေးခဲ့ရတာတွေရဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်သာဖြစ်ပါစေတော့။

“မောင်...”

နားထဲ၌ ညခေါ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်မိ၍ ခေါင်းထောင်ကာ ထရပ်လိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲထင်တာလား။ ဟိုဒီကြည့်မိတော့လည်း မတွေ့ရ။

“မောင်ရေ”

ပီပီသသကြီးခေါ်သံအကြားမှာ သူ့ထံပြေးလာနေသည့်ညကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုင်နေရာမှထရပ်ကာ သူ့... ညကို ပြေး၍ ပွေ့ဖက်လိုက်မိ၏။

အို! မောင်ရဲ့ည... တကယ်အစစ်အမှန်ဖြစ်နေပါရောလား။

“မောင်... မောင် အရမ်းရက်စက်တယ်။ ညကိုထားခဲ့ရက်တယ်ပေါ့။ ညကို မောင်ခွဲနိုင်တယ်ပေါ့။ မောင်ကို ညပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ညဘဝထဲက မောင်ထွက်သွားတဲ့နေ့မှာ ညကိုသေအောင်သတ်ခဲ့ပြီးမှ ထွက်သွားပါလို့။ ခုတော့သေတော့မယ့်လူကို အသက်ရှင်ခွင့်ပေးပြီး နှိပ်စက်ပြလိုက်တာပေါ့... ဟုတ်လား မောင်။ ညက... မောင်ကျောက်ကပ်တစ်ခုနဲ့ အသက်ရှင်သန်ပြီး ဘဝသေနေမှတော့ ဘာလုပ်တော့မှာလဲ”

“ည... ညရယ်... တော်ပါတော့ မောင်မှားပါတယ်။ မောင်သိပ်ကိုမှားခဲ့တာပါ ညရယ်။ မောင်ကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

“မောင်အတွက်ကတော့ ဒီစကားလေးနဲ့ ချွေးသိပ် ဖြေသိမ့်နိုင်တာပေါ့။ ညဘက်ကိုလည်း လှည့်ကြည့်ပါဦး။ မောင်မရှိတော့ရင် ညဘဝက ဘာအဓိပ္ပာယ်မှမရှိတော့ဘူး။ မောင်မို့ ညကိုထားခဲ့ရက်တယ်။ မောင်ပြောတော့ဖြင့် ညကိုမခွဲနိုင်ပါဘူးဆို။ မောင်မလိုချင်ရင်လည်း ရှင်းရှင်းသာပြောလိုက်ပါ။ ညကို မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို ကိုသွင့်လက်ထံ ဝကွက်အပ်ခဲ့တာတော့ မတရားရာကျလွန်းပါတယ်။ ည... ကိုသွင့်ကို ဘယ်တုန်းကများ ချစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ကိုသွင့်ကိုသာ ညနှလုံးသားက လက်ခံခဲ့ရင် ညနဲ့မောင် ဆုံစည်းစရာအကြောင်းတောင်မရှိဘူး။ မောင်ဟာ သိပ်မုန်းမချာကောင်းတယ်”

“မုန်းတော့မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ ညရယ်။ ည... မောင်ကိုထုချင်ရိုက်ချင်လည်း စိတ်ကြိုက်သာလုပ်ပါတော့။ မောင်ကို ည မုန်းသွားရင် ညရဲ့အမုန်းထဲမှာ မောင်သေဆုံးသွားရပါလိမ့်မယ်... ညရယ်”

ညက ရင်ခွင်ထဲတွင်ငိုရိုက်နေရာမှ မော့ကြည့်လျက် မျက်စောင်းသိုးလိုက်၏။

ကြည့်စမ်း! ဒီတစ်ခါ သူလက်ခံရရှိလိုက်ရတဲ့ ညရဲ့မျက်စောင်း
ဟာ သူ့ဘဝမှာ အလှပဆုံးနဲ့ တန်ဖိုးအရှိဆုံးလက်ဆောင်တစ်ခုပါပဲ။

သူ... ညကို တင်းကျပ်စွာဖက်လိုက်ပြီး၊ ညနဖူးပြင်ထက် ငုံ့မွှေး
မိလိုက်တော့ ညထဲမှ အလန့်တကြား ကန့်ကွက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အို! မောင်... လူတွေနဲ့လေ”

သူ အလန့်တကြားဖြစ်မိသွားပြီး ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်မိတော့
သူတို့နှစ်ဦးကို ရပ်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးပေါင်းများစွာကို တွေ့လိုက်ရ
တော့သည်။

“ဟိုက်! သွားပါပြီ”

သူနဖူးကို သူပြန်ရိုက်၍ ညည်းလိုက်တော့၊ ညထဲမှ ကြည်ကြည်
နူးနူးရယ်မောလိုက်သံလေး ထွက်လာတော့သည်။ ခြေ... အခုတော့
လည်း လောကကြီးက အလှတရားတို့နှင့် ပြည့်စုံလို့ပါလားလေ။

လာ... အချစ်

ဆိုတဲ့လက်တို့

ခိုခိုလိုက်နဲ့

နှစ်ထောင်တည်းနော်...

ဆိုက်တို့ဖန်ဆင်း

ထရာဝန်းခင်း ဓမ္မာရုံထင်းစေ

ဆိုက်တို့ဖန်တီး

စောထကြီးလည်း ထောထကြီးစေ။

စရာစမြို့ကြီးဆို

တစ်နေ့တည်းနဲ့ပြီးစောက်

တောင်ဆောက်နိုင်ခဲ့စေဆို

ချစ်မိမိတစ်ခုထိုတော့

ဆိုက်တို့ပြီးစောက် ထောင်နိုင်လေ။

စောက်ဆိုဝါးလေးတစ်ခုနဲ့

ထွက်ထက်ဝင်ထက်တွေည့်

ခွန်တားထစ်တွေစုဝါး

နေ့ ထစ်ဝါးများစွာမှာ

ရှုပ်ထွေးခြင်းအတိုင်းပေါ့။

တိကျစွာထုတ်

ထက်လေထိုက်ထရာလို

ရာရာဝဝလေး ပြုံးလိုက်ပါ။

အထူးခွဲထောင်းထင်စောက်

ထိုသို့နောင်ထ လိုက်ခဲ့
 တစ်ခါမှတော့တို့ခါးစဉ်တွေတော့ထဲ
 ခြင်းချယ်ထုတ်ခနဲဝါနဲ့
 နုထူတန်ခွံနီထာခတွေတိုင်းလည်း
 ခေါင်းညိတ် ယုံကြည်လိုက်ပါသွယ်။
 တုံတည်းမြဲမြဲတီးနေတဲ့
 နှလုံးခုန်ထဲ စည်းချယ်တွေနဲ့
 ညီညာစွာ ထခုန်
 လောလူလူတို့
 ပြုံးပေါ်မောတိုက်ခြင်းတွေတို့
 စေ့စေ့ရှောင်ထား တွေ့ရမယ်။
 တဖြည်းချင်းတစ်ညလုံးတွေတို့စူးစူး
 ထူးထူးတုံတုံတစ်ခင်းတွေလည်း ခယ်လိမ့်မယ်။
 တောင်ခြေတို့၊ ဆုံးရှုံးမှု
 ဖိနှိပ်ခံလိုလည်း ကြုံရမယ်။
 လှေထိုးခြင်းထဲထားလှေတွေနဲ့
 ထလွှာနံကျခြင်းတွေလုံးထွက်
 တောင်ထပ်ချယ်တောင်
 နောင်ထထချားစွာတော့ထဲ
 ထထထထတွေလည်း ထားခွဲမယ်။
 တချစ်ရယ်...
 ဘုရားတစ်၊ နှစ်ထထ

ချယ်ခြယ်ချယ်ခြယ်
 စစ်ခင်းပြီးထွက်ခြယ်
 တောင်နှိပ်ထူထိုက်တော့ထဲ
 လယ်တစ်ဝယ်ထပ်ထမ်း
 တော့လမ်းတောင်တို့
 တောင်တစ်ခေါ်စတင်မယ်။
 လော...တချစ်
 ထိုထိုလယ်ထိုထွဲ
 ခုံရုံလိုက်ခဲ့
 နှစ်ထထတည်းတောင်။

ပြီးပါပြီ။

လေးစားလျက်...

မမသဒ္ဓါမောင်

18th June 2007
 AM 11:00
 (Monday)